KARL MAY
JOSÉ MOSELLI
AVENTURIERUL
IUBIRE ŞI HAZARD
SPIONII

KARL MAY JOSÉ MOSELLI

Aventurierul

SPIONII
FOC ÎN VEST

Seria
IUBIRE ŞI HAZARD

Ediţia de faţă a preluat textul după REGELE BOXERILOR de JOSÉ MOSELLI, traducere de Lia Hârsu, librăria editoare I.G. HERTZ. Bucureşti, f. A, modernizând ortografia şi îndreptând inadvertenţele lexicale stilistice în lumina exigenţelor editoriale actuale.

KARL MAY
JOSÉ MOSELLI

AVENTURIERUL

SPIONII

FOC ÎN VEST

Roman

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

Editura LOGOS-STAR Bucureşti, 1993

Spionii

I

După cum spusese Vermeulen, nu era uşor să pătrunzi în gara Liège.

De jur-împrejurul pieţei din faţa gării, un cordon de soldaţi prusieni aşezaţi pe trei rânduri, păzea.

Piaţa era pustie, doar câţiva ofiţeri în ţinută de campanie se plimbau discutând. În faţa fiecărei uşi, era o santinelă.

— Cred că va trebui să facem un mic ocol ca să ajungem pe peron, şopti Vermeulen codindu-se. Poate că trecând prin magaziile de mărfuri vom reuşi, dacă, bineînţeles, nu vor fi şi acolo santinele.

— Chiar dacă sunt, n-are a face, am eu grijă de cojocul lor... zise Marcel arătându-i pumnalul din buzunar; Principalul e...

Îşi curmă vorba. Un Zgomot înăbuşit, asemenea unei bătăi de tobă auzită din depărtare ajunse până la ei. În curând desluşiră glasuri omeneşti care cântau în cor în ritmul bocancilor izbindu-se de pământ.

— Un regiment german... şopti belgianul. Pornesc pe front.

— Sst!

De pe una din străzile învecinate apărură soldaţi germani; erau îmbrăcaţi în uniforme cenuşii, murdare, zdrenţuroase, încălţămintea găurită, feţele obosite.

Mergeau patru câte patru, cu raniţele în spinare, de abia târându-şi picioarele dar, îndemnaţi cu asprime de subofiţerii lor, călcând ţanţoş cu puştile pe umăr, cu capul drept şi privirea aţintită în gol, cântând un cântec

războinic.

— Ah, ticăloşii! murmură cu ură Vermeulen.

— Taci! Nicio mişcare, altminteri suntem pierduţi! îi şopti Marcel ştiind ce păţise cu Orlewski.

— Uite că tac, domnule Dunot...

Nu era un regiment, ci două. Ca să le lase loc de trecere, cordoanele de soldaţi din preajma gării se dădură la o parte, apoi se împreunară iar.

— Se duc probabil să se lupte cu ai noştri, şopti cu ură Vermeulen.

Cei doi fugari o luară pe lângă zidurile caselor şi ajunseră la un grilaj care împrejmuia gara. La poartă păzea o santinelă.

Marcel zări dincolo de grilaj pe soldaţii care aşteptau trenul.

— Ştii nemţeşte? întrebă el pe belgian.

— Da.

— Spune-mi cum se zice: „Lasă-mă să trec, dobitocule”!

— A, ca să-l repezi pe soldatul de la poartă? făcu bucuros Vermeulen.

— Da. Când mă va vedea în uniforma lor, santinela nu va bănui nimic. Dumneata să te iei după mine. Am eu, planul meu... dacă izbuteşte, jumătate din cei pe care îi vezi colo pe peron, n-au să mai vadă lumina zilei...

De-abia îşi sfârşi vorba şi se auzi un fluierat scurt. Aproape în acelaşi moment îi urmă pufăitul locomotivei, care intră în gară trăgând după sine un lung şir de vagoane de vite mirosind a bălegar.

Soldaţii se năpustiră îmbrâncindu-se la vagoane vrând fiecare să-şi asigure un loc mai bun.

— Acum! şopti Marcel tovarăşului său. Urmează-mă.

Se apropie de santinela de la poarta grilajului şi îi strigă cu glas aspru:

— Lasă-mă să trec, dobitocule!

Omul se dădu numaidecât la o parte.

Marcel împinse poarta şi aşteptă să treacă şi belgianul, ceea ce acesta şi făcu, spre marea mirare a neamţului, care bănui că nu e lucru curat la mijloc.

Adevărat, avea în faţa lui un subofiţer german, dar mai ştii de ce sunt în stare afurisiţii ăştia de belgieni! îşi zicea el în sinea lui. Totuşi, neîndrăznind să se servească de armă împotriva superiorului său, soldatul deschise gura să cheme pe cineva în ajutor. Amuţi însă pe loc căci pumnul de oţel al lui Marcel îl izbi drept în faţă şi-l rostogoli la pământ unde rămase în nesimţire.

— Să fugim! zise tânărul francez belgianului.

Din pricina animaţiei care domnea pe peron şi, întunericului din jurul lor, nimeni nu văzuse scena care se petrecuse cu iuţeala fulgerului.

Cei doi fugari se ascunseră după o grămadă de cărbuni unde Marcel voia să aştepte un moment prielnic ca să se strecoare cu tovarăşul său în vreunul din vagoanele înţesate cu soldaţi. Se pomeniră deodată în faţa lor cu o namilă de german înfăşurat într-o manta mare cenuşie ţinând în mână un felinar.

— Şeful gării! şopti Vermeulen speriat.

Germanul îi văzuse şi se opri în loc.

— Ce căutaţi aici? se răsti el scoţând în acelaşi timp un revolver din buzunar.

Dar până să aibă timp să se slujească de el, Marcel îi înfipse pumnalul în pântece. Germanul scăpă felinarul şi revolverul din mână şi se prăbuşi la pământ. În clipa aceea locomotiva fluieră.

— Vermeulen... repede... să-i luăm pelerina şi şapca.

Se aplecară amândoi, îl dezbrăcară în grabă şi Marcel puse în fugă pelerina pe umerii belgianului, îi trase şapca pe cap şi săriră în tren.

Se auziră răcnete de furie şi pe germani alergând

nebuni pe peron în urma trenului care se pusese în mişcare şi ieşea acum din gară, mărindu-şi din ce în ce viteza

Văzând că orice încercare de-a opri trenul din mers era zadarnică, germanii se opriră şi ridicară cadavrul şefului de gară, în timp ce un ofiţer telefona la staţia cea mai apropiată ca imediat ce va ajunge trenul acolo fugarii asasini să fie prinşi cu orice preţ. După cum vedem, cei doi prieteni nu erau încă scăpaţi, iar primejdia care îi pândea era tot atât de mare ca şi aceea prin care trecuseră până acum.

II

De când cutreiera lumea în lung şi în lat, Marcel învăţase un lucru: să nu i pese de ce are să fie, ci de momentul de faţă.

În vagonul de bagaje unde nimeriseră, cuferele zăceau claie peste grămadă. Doi indivizi, în uniformă stăteau în picioare aproape de uşă. Înşelaţi de îmbrăcămintea fugarilor şi-crezând că au înaintea lor nişte superiori, salutară respectuos pe noii sosiţi.

Marcel înţelese numaidecât situaţia.

— Ne iau drept nemţi, şopti el belgianului. Întreabă-i dacă au revolvere la ei şi spune-le să ţi le arate ca să le examinezi.

Vermeulen îl ascultă.

Prusienii, nebănuind nimic, scoaseră revolverele din buzunar şi le întinseră superiorului lor.

Cu toată primejdia în care se afla, Marcel nu-şi putu stăpâni râsul. Şi cum cei doi îl priveau uluiţi, tânărul se puse pe lucru şi într-o Clipă germanii zăceau într-un lac de sânge pe podeaua furgonului, fără să fi avut timp să înţeleagă ce se petrece.

— În sfârşit, iată-ne acum şi cu revolvere! făcu Marcel Dunot mulţumit. Au să ne prindă şi ele bine la ceva... Ia să vedem, sunt barem încărcate? Da, fiecare avea câte şase gloanţe... Bravo! Acum, ceea ce trebuie să facem dragul meu, zise el belgianului, e să schimbăm hainele astea de pe noi cu altele civile.

Sparseră un cufăr, dar nu găsiră în el decât îmbrăcăminte de damă: cămăşi şi ciorapi de mătase, rochii de catifea, pantofi de atlas...

— Să ştii că astea sunt furate de la vreun castel belgian şi le trimite ofiţerul acasăla nevastă, râse Marcel. Să căutăm altceva...

Găsiră un cufăr mare de piele, pe care era fixată o tăbliţă cu următorul text:

Kriegs Beute Amt für den Colonel von Kroszburg

— *Kriegs Beute Amt*... Ce-o mai fi şi asta întrebă Marcel pe belgian.

— Biroul capturilor de război, traduse Vermeulen după câteva momente de gândire.

— Aşa? Foarte bine, minunat! Ce organizaţie, domnule! râse Marcel. În orice caz, prada asta nu prea cred s-ajungă la destinaţie! Acum să ne grăbim, prietene, nu avem vreme de pierdut...

Încuietoarea era foarte solidă, dar pumnalul lui Marcel era din oţel foarte tare, aşa că, tot o putură strica în cele din urmă.

Cei doi tineri rămaseră încremeniţi. Cufărul era plin cu argintărie de preţ, trei paltoane de blană, câteva costume de haine, încălţăminte, cămăşi, gulere, ciorapi, cravate... nimic din ce se cere unui bărbat elegant nu lipsea.

— Să ştii că nu e însurat domnul colonel ăsta! râse Marcel. Tot lucruri fine şi de gust. Avem de unde alege, slavă Domnului! Numai pălării a uitat să ia. O să-i spun când l-oi vedea. Acum, să ne grăbim!

Cât ai clipi, tânărul francez se dezbrăcă de uniforma de subofiţer german, care îl cam apăsa pe suflet de la o vreme şi se îmbrăcă la iuţeală într-un Costum foarte elegant, care-i venea ca turnat. Avusese bineînţeles, grijă să se primenească tot din rufăria colonelului, alegând tot ce zărise mai frumos. La urmă alese o pereche de pantofi cu vârful de lac, un pardesiu de postav cenuşiu, vârî câteva gulere şi cravate în buzunar şi răsuflă uşurat.

— Parcă mi-e mai bine aşa! zise el. Acum să ne grăbim. Vermeulen, nu e timp de pierdut...

Belgianul era mai domol din fire şi nu isprăvise încă de îmbrăcat. Ca să-i treacă de urât, Marcel se apucă să cotrobăie prin cufăr. Într-o casetă găsi douăsprezece tuburi de aramă, fiecare din ele cu o mie de franci înăuntru.

— Bravo! murmură el băgându-le în buzunar. Vermeulen dragă, suntem oameni bogaţi! Dar, măi, frate, grăbeşte-te, ce dracu'! Vrei să ne prindă?

Belgianul fu în curând gata.

— Unde ţi-e revolverul? îl întrebă Marcel.

— La mine-n buzunar.

— All right! Eşti bun atlet?

— Cred că da.

— Cu atât mai bine! Acum fă ce fac şi eu. Să te ţii bine şi să încercăm s-ajungem la locomotivă.

— Dar...

— Dragul meu Vermeulen, dumneata pari un băiat de treabă şi curajos, nu-i aşa? Frică nu cred să-ţi fie.

— Nu, aş vrea însă să ştiu...

— Nu e timp să-ţi dau lămuriri, ia-te după mine, încheie Marcel şi păşi pe scara vagonului.

Câteva momente rămase nemişcat, pipăind cu mâna pereţii vagonului ca să dea de bara de spaţiu pentru sprijin şi a se încleşta de ea.

Trenul alerga în noapte cu o viteză de treizeci de kilometri pe oră. Cu toate că viteza era destul de neînsemnată, trenul se zguduia la fiecare pas, calea ferată distrusă de belgieni fusese reparată prea la repezeală de germani, ca să-i fi putut face reparaţia cum trebuie.

— Unde eşti, Vermeulen murmură Marcel întorcând capul.

— Aici în spatele dumitale.

— Ţin-te bine şi urmează-mă. Să te prinzi de tampoamele tenderului şi să mă aştepţi, că vin să te iau.

Fără să mai aştepte răspunsul belgianului, Marcel porni pe scara vagonului ţinându-se de drug şi ajunse pe dibuite la unul din tampoanele tenderului. Se încordă ca un arc şi, cu riscul de a se rostogoli pe şine, sări pe tampon. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi se ridică, se agăţă cu mâinile de marginea de sus a tenderului şi sări înăuntru. Se lăsă în genunchi şi începu să se târască binişor pe grămada de cărbuni spre puntea unde stăteau de vorbă mecanicul şi fochistul.

Aceştia erau doi vlăjgani voinici, cu chipurile aspre.

„O să meargă cam greu”, îşi zise tânărul francez, vrând să tragă de la brâu pumnalul dăruit de Ferdinand Van Meers.

Din nenorocire, lovi cu cotul un bulgăre de cărbune care se rostogoli până la picioarele mecanicului.

Cei doi germani întoarseră capul în acelaşi timp.

Desigur că un mecanic de tren militar pe un teritoriu inamic, poate să se aştepte la orice: şine date la o parte, poduri stricate, semnale false, atacuri neaşteptate, dar nu şi la ivirea pe tender a unui gentleman îmbrăcat după ultima modă.

De aceea, cei doi mecanici rămaseră încremeniţi în primul moment, apoi unul se dezmetici, scoase revolverul şi-l întinse spre necunoscutul din faţa lui.

Oricât de repede fusese acest gest, un bulgăre de cărbune, greu de vreo cinci kilograme, aruncat cu putere de tânărul francez îl izbi drept în faţă. Germanul căzu jos grămadă şi rămase în nesimţire.

Mecanicul speriat, neştiind ce să facă, se gândi mai întâi să oprească trenul. N-avu însă timp, căci îl văzu pe Marcel venind spre el. Se aplecă şi, luând în mână lopata, izbi cu ea pe Marcel. Nimeri în gol, căci tânărul francez se aruncase ca fulgerul la pământ, iar fochistul alunecă şi căzu. Marcel nu-i dădu vreme să se ridice; îl apucă de picioare şi-l aruncă din tren.

Se auzi un ţipăt în întunericul nopţii apoi... nimic.

— Stângaci mai sunt şi nemţii ăştia! murmură Marcel scuturându-se de praf.

Întins pe duşumeaua de tablă, cu ţeasta sfărâmată, mecanicul horcăia a moarte. Marcel îi sprijini capul de cărbuni şi-şi făcu loc la manivelă.

— Repede i-ai dat gata, domnule Dunot! Să-mi fi lăsat şi mie unul... auzi el un glas în spatele lui.

Întoarse capul şi văzu pe Vermeulen târându-se pe grămada de cărbuni.

— Da, eu nu sunt atât de îndemânatic ca dumneata şi, credeam că o să mă duc de-a dura pe şine, dar tot am izbutit, zise belgianul râzând.

— Atunci stăm bine! făcu Marcel strângându-i mâna. Dar nu s-a isprăvit încă, mai avem de furcă. Ziceai că eşti artilerist, nu-i aşa? Trebuie deci să te pricepi niţel şi la mecanică. Deocamdată să îndopi bine cuptorul cu cărbuni. Dar repede că nu e vreme de pierdut.

— Parcă era vorba să duci trenul la Bruxelles! Nu crezi că...

— Dragul meu Vermeulen, n-am obiceiul, dar mai ales timpul să dau explicaţii. Fă ce ţi-am spus, e pentru binele nostru al amândurora.

— O, domnule Dunot, nu te supăra, ziceam şi eu aşa... făcu belgianul cam ruşinat. Ştiu cât preţuieşti şi te ascult orbeşte. Noi belgienii nu suntem nişte nerecunoscători, crede-mă...

Şi, vorbind, tânărul îşi scoase pardesiul, îi atârnă în cui şi se apucă să bage cărbuni în focarul locomotivei.

— Ştiu, dar vezi că nu-mi prea place să dau nimănui socoteală de faptele mele, răspunse Marcel rece.

— Am niţică treabă lalocomotivă.

— Dumneata bagă cât mai mulţi cărbuni în focar, că vin şi eu numaidecât.

— Am înţeles.

Marcel porni prin strâmta galerie din lungul locomotivei şi se opri la supapa de siguranţă.

Trenul alerga cu viteza mijlocie de treizeci de kilometri pe oră. În vagoane toţi germanii dormeau. Nu se auzea decât şuieratul aburului şi izbiturile metalice ale roţilor.

Marcel reuşi să se urce deasupra cazanului şi, astupă bine supapa de siguranţă cu cârpe şi bucăţi de cărbune.

După aceea se întoarse foarte liniştit la Vermeulen care zorea mereu să umple cuptorul.

— Ei, merge, merge! întrebă el pe belgian.

— Merge, cum să nu meargă! Numai că s-a făcut o căldură...

— Nu face nimic, răspunse el mulţumit şi, punând mâna pe o lopată, se apucă să dea ajutor tovarăşului său.

După un sfert de ceas, focarul fu plin până la gură. Marcel închise Uşa acestuia şi zise:

— Acum nu mai avem altceva de făcut decât să aşteptăm. Am astupat supapa de siguranţă şi focarul e plin ochi. Peste o jumătate de ceas locomotiva va sări în aer, sfărâmăturile se vor risipi pe şine, trenul va deraia şi nemţii din el se vor duce să-şi întâlnească neamurile pe lumea cealaltă... E cât se poate de simplu, după cum

vezi...

— Bine, bine, dar noi! întrebă Vermeulen pe bună dreptate.

— Noi? O să sărim mai înainte din tren. Nu e cine ştie ce lucru mare, răspunse Marcel atât de calm, încât tânărul belgian nu mai îndrăzni să zică nimic.

În vremea asta, trenul îşi mărea din ce în ce viteza. Trecu ca o săgeată printr-o gară dărâmată, pe peronul căruia Marcel avu timp să zărească câteva rânduri de soldaţi nemţi.

Se uită la manometru care indica presiunea aburului din cazan: o linie roşie dovedea că în curând, cazanul nu va mai putea rezista presiunii.

— Momentul a sosit! glumi Marcel, cu nepăsare şi încetini viteza. Atenţie! adăugă el. Pune piciorul pe scară şi sări!

— Bine, răspunse fără frică belgianul şi, ca un om prevăzător ce era, îşi îmbrăcă pardesiul şi puse piciorul pe treapta îngustă a scării de fier fixată de peretele maşinii.

Presiunea creştea mereu.

— Sări! strigă Marcel belgianului.

— S-a făcut! răspunse acesta şi se aruncă în gol, urmat de Marcel, în vreme ce locomotiva se repezea ca o fiară descătuşată cu o viteză de o sută de kilometri pe oră, trăgând vagoanele după ea.

Marcel Dunot căzuse pe un tăpşan cu iarbă, fără să se lovească. Se ridică în picioare şi văzu trenul dispărând ca o nălucă în beznă.

Deodată, o bubuitură grozavă, ca o descărcătură a sute de tunuri, spintecă văzduhul.

O văpaie mare roşie lumină zarea. La lumina ei Marcel văzu zburând în aer fel de fel de lucruri, pe când vagoanele, turtite, spintecate, sfărâmate se încălecau unele peste altele şi, aproape în acelaşi moment, flăcări

mari se înălţară spre cer. Vagoanele ardeau.

— Ce se mai pârjolesc! făcu Vermeulen apropiindu-se de Marcel. Aşa explozie n-am mai văzut până acum!

— Mai ceva ca un tun de 420, râse Marcel îmbrăcându-şi pardesiul, pe care nu uitase să-l ia cu el. Dar s-ar putea să mai fi scăpat vreo câţiva din ei şi, să alerge după ajutor la gara cea mai apropiată, socot c-ar fi bine s-o ştergem fiindcă dacă ne prind, ne-am dus pe copcă! Dumneata ştii cam pe unde ne aflăm, Vermeulen?

— Cum să nu! La vreo douăzeci de kilometri de Louvain. Cunosc foarte bine ţinutul.

— Atunci să mergem la Louvain dacă nu ne îndepărtăm prea mult de ţinta călătoriei mele, adică Anvers.

— De fel! De la Louvain ne ducem la Malines şi de acolo de-a dreptul la Anvers.

— Atunci, haidem!

Porniră la drum şi ajunseră în curând la o şosea plină cu gropi de obuze şi praf pe care Vermeulen ştia că duce la Louvain.

Merseră toată noaptea fără să întâlnească ţipenie de om şi în zori se găsiră în faţa unei îngrămădiri de ziduri dărâmate şi afumate – tot ce rămăsese din Louvain, oraş de 45.000 locuitori!

Se opriră împietriţi de groază.

— Eşti sigur că ăsta e Louvain? întrebă Marcel pe tovarăşul său.

— Da, răspunse Vermeulen, alb ca varul. Aveam un unchi care locuia aici, aşa că nu se poate să nu cunosc... să nu fi *cunoscut* bine oraşul.

Câteva minute rămaseră amândoi muţi de durere. Din toate oraşele distruse de război pe care le văzuse Marcel până acum, de când se afla în Belgia, niciunul nu era într-un astfel de hal.

— Să mergem! zise el cu glas sugrumat.

Porniră mai departe. Pe măsură ce înaintau, inima li se strângea tot mai mult. Mormane de cărămizi, ziduri înnegrite de foc, case fără acoperiş... străzi pustii...

— Să ne oprim aici, zise Marcel după câtva timp, arătând o casă, adică patru pereţi fără acoperiş, fără podele, cu ferestrele smulse din giurgiuvele. „Nu cred că o să-i dea cuiva în gând să ne caute, şi după ce se va înnopta, vom porni mai departe. Dacă nu, tare mă tem că ne vom întâlni cu nemţii şi nu numai că ne vor despuia până la piele, dar ne vor şi împuşca pe urmă la repezeală.

— Bine, domnul Dunot, să facem cum zici dumneata, murmură belgianul care de când cu explozia locomotivei se uita la Marcel ca la un Dumnezeu.

Intrară în casa pustie – dacă o astfel de dărâmătură se mai putea numi casă! Pe jos, mormane de tencuială, grinzi arse, cărămizi sfărâmate, bucăţi de fier răsucite de foc. Într-un ungher, un morman de cenuşă şi în mijlocul cenuşei un craniu de copil.

Grozăviile războiului!

Chepengul pivniţei era făcut ţăndări. Coborâră treptele. Văzură în beciul răvăşit sticle goale şi sparte aruncate pe jos, şi în mijlocul lor, întins pe pântec, un soldat german mort, mort din beţie!

Buzunarele îi fuseseră scotocite şi ce brumă va fi avut la el dispăruse. Coborâră în beciul vecin. Marcel Dunot şi tovarăşul său se hotărâră să rămână aci peste noapte.

Deşi tânărul francez putea să doarmă în voie, de astă dată adormi foarte greu.

Se trezi pe la amiază şi văzu pe belgian dormind buştean.

Ca să-i mai treacă timpul porni să caute vreo sticlă de vin uitată şi găsi într-adevăr una plină de pânză de păianjen. O destupă cu vârful pumnalului şi gustă. Vinul era într-adevăr de cine ştie când acolo. Pocni din limbă şi

trase o duşcă zdravănă.

„Păcat ar fi fost să-l bea nemţii şi nu eu!” îşi zise el şi goli sticla la jumătate, apoi o astupă la loc ca să aibă şi tovarăşul său ce bea.

Pe la şase seara se deşteptă şi Vermeulen. Căscă, îşi întinse mădularele şi zise că s-a odihnit binişor.

— Zău? râse Marcel. Apăi nu-i de mirare; ai dormit douăsprezece ceasuri încheiate!

— Douăsprezece ceasuri? Nu se poate! făcu belgianul nevenindu-i să creadă. Nu e vorbă, în cele opt zile cât am stat prizonier, n-am închis ochii o clipă din pricina umezelii şi frigului care domnea în închisoare. Acum parcă sunt altul, mă simt în stare să mă bat cu un regiment întreg de nemţi.

— Aşa? Ca să prinzi şi mai multe puteri, ia bea puţin de aici, făcu Marcel râzând.

— Grozav mai eşti, domnule Dunot! strigă belgianul; apucă sticla şi o goli pe nerăsuflate.

— După cum văd, îţi cam place băuturica, Vermeulen! glumi Marcel.

— Păi, noi belgienii nu ne dăm înapoi când e vorba de aşa ceva! mărturisi sincer flamandul, zâmbind.

Până pe înnoptate, cei doi prieteni stătură de vorbă pe şoptite. În sfârşit, văzură, prin chepengul sfărâmat al beciului, că se înserează; apoi treptat, treptat, se întunecă de-a binelea.

Urcară scara şi mai stătură vreo două ceasuri ascunşi în casă: pe urmă, cu auzul încordat, cu ochiul la pândă, ieşiră din casă şi o luară pe străzile pustii ale oraşului.

Ici-colo câte un Bătrân miliţian care nici ñu-i luă în seamă – spre norocul lor, de-altminteri!

Ieşiră la câmp şi merseră, până dinspre ziuă. Se opriră la o cârciumă singuratică unde cârciumarul, văzându-i atât de bine îmbrăcaţi îi luă drept jurnalişti şi le servi tot ce

avea mai bun: o supă de păstârnac şi o bucată de slănină friptă. Altceva nu mai avea, nemţii îi luaseră tot.

După ce-i plătiră masa, cei doi fugari plecară, lăsând pe birtaş uluit de atâta mărinimie. Auzi dumneata, un Napoleon de aur e de colo!

La câţiva paşi de ei se întindea o pădure de un verde întunecat.

Era pădurea de la Dyle, în spatele căreia se afla Mailnes.

Cercetate cu îndemânare de Marcel, birtaşul le spusese că niciun neamţ nu se afla acolo. Şi chiar dacă, îşi zicea tânărul francez, o să vedem noi ce-i de făcut.

Ajunseră repede la marginea pădurii. Merseră vreo câteva ceasuri în tăcere, duşi pe gânduri. În cele din urmă pădurea se rări.

— Trebuie să fim în luminişul de la Floreffe, zise Vermeulen. Poate că vom găsi aici ceva de mâncare.

— De mâncare într-un luminiş? Fân poate... făcu Marcel mirat.

— Vai, domnule Dunot, ăsta e bun pentru nemţi! Luminişul e o livadă mare din mijlocul pădurii unde se află o fermă. Dacă nemţii n-au distrus-o, sunt sigur că ne vor ospăta omeneşte.

— Să sperăm... oftă Marcel.

Mai merseră o bucată de vreme, dar deodată Marcel se opri şi făcu semn lui Vermeulen să nu se mişte.

— Sst! şopti el îngălbenindu-se.

III

Se pitiră după un stejar.

— Ia te uită colo! făcu Marcel arătând cu mâna ceva.

Belgianul se uita înspre luminiş, unde-i francezul şi scoase o exclamaţie de mirare.

— Ssst! Tăcere! făcu Marcel strângându-l de braţ.

Tinerii noştri aveau într-adevăr de ce să se mire. Pe un tăpşan cu iarba măruntă şi pârlită, doi bărbaţi îmbrăcaţi în haină scurtă de piele, cu ochelar mari negri se învârteau în jurul unui aeroplan german, un *Taube,* lesne de recunoscut după aripile lui, care aveau fiecare la partea de jos câte o cruce mare de Malta, neagră şi înfiorătoare.

Aviatorii roboteau la motor, înşurubând, deşurubând, învârtind manivelele, ungând... Păreau foarte enervaţi după gesturile pe care le făceau şi după felul cum aruncau jos sculele care nu le foloseau la nimic.

În cele din urmă, unul din ei priponi avionul cu o frânghie, de un ţăruş înfipt în pământ, şi, pe când tovarăşul său aduna de jos sculele, încercă să pună în funcţiune motorul. Degeaba. Motorul dudui, se smuci o dată, apoi se opri.

Omul scoase o înjurătură la care celălalt răspunse dând din umeri.

— Ce idioţi! făcu Marcel cu dispreţ.

— Sunt aviatori germani, nu-i aşa? întrebă Vermeulen.

— Da. Au avut o pană şi nu ştiu ce să facă. Ce nenorocire pe ei! Noroc că suntem şi noi pe aici... Să le dăm o mână de ajutor, Vermeulen. Unde ţi-e revolverul?

— În buzunar.

— Atunci, înainte şi fi cu băgare de seamă.

Şi fără cea mai mică urmă de teamă Marcel Dunot porni spre luminiş.

La zgomotul pe care-l făcură crengile date la o parte, aviatorii întoarseră capul. Unul din ei spuse ceva pe nemţeşte, cu glas ameninţător:

— Ce zice? întrebă Marcel pe belgian.

— Să ne apropiem şi să ridicăm în sus mâinile; altminteri ne împuşcă.

Patru detunături trase în acelaşi timp îi acoperi glasul.

Aviatorii, găsind că străinii nu se supuseră destul de

repede poruncilor lor, îşi descărcară revolverele în vreme ce Marcel făcea acelaşi lucru.

Germanii nu erau însă buni ochitori, pe când Marcel era un ţintaş fără pereche. Loviţi drept în frunte, cei doi aviatori se prăbuşiră la pământ.

— Am scăpat de ei! zise Marcel păşind peste cadavrele lor.

Se apropie de avion. Era un aeroplan blindat, cu două locuri. În faţă se afla o mitralieră fixată pe un trepied de aluminiu, cu banda de cartuşe aşezată la locul ei, gata de funcţionare. Dedesubtul fuselajului, atârnau vreo zece conuri de oţel, cu vârful de aramă întors spre pământ – erau bombele.

— Tot *dichisul*! zise Marcel examinând cu luare aminte aparatul. O mitralieră, bombe... tot ce se cuvine. O să căutăm să ne slujim de ele cu folos. Ei, Vermeulen ia vino-ncoa'! La ce te zgâieşti aşa?

Într-adevăr, tânărul belgian rămase cu ochii holbaţi la un fel de movilă, la vreo sută de metri de acolo, care fumega.

— Mă uitam la fermă, răspunse el cu mâhnire. I-au dat foc! Păcat, să fi văzut ce frumoasă era!...

— Ei, dragul meu, ce să-i faci, aşa e războiul! Acum hai să vedem ce e cu motorul ăsta. Să-l reparăm şi s-o ştergem...

— Cu aeroplanul?

— Ba bine că nu! Are două locuri.

— Dumneata eşti şi aviator?

— Nu tocmai, brevetul de pilot nu-l am, dar ştiu să conduc un avion. Am avut un prieten la Saint-Quentin – de acolo sunt eu – care învăţase aviaţia. Mă lua câteodată cu el în aeroplan şi mi-a arătat cum se pilotează. Drept e că avionul acesta este alt sistem, văd însă că deosebirea nu e prea mare. Dumneata eşti artilerist, trebuie să te pricepi să mânuieşti o mitralieră, nu e aşa?

— Cred şi eu!

— Atunci stăm bine. Acum să nu mai pierdem vremea degeaba. Peste două ore se va înnopta; trebuie să isprăvim până a nu se întuneca.

Şi luând de jos o cheie franceză, Marcel se apucă să examineze principalele organe ale avionului. Deodată izbucni în râs.

— Măi dar tonţi mai sunt şi nemţii ăştia! zise el. Acum eu mă mir de ce s-a oprit motorul. Este astupată ţeava de benzină. Peste zece minute suntem gata.

Se apucă să deşurubeze ţeava subţire de aramă şi o destupă cu un fir de sârmă. Deodată auzi pe belgian strigând:

— Vin nemţii! Aşa şi era.

Pe un drumeag care străbătea pădurea, apăruse un automobil cenuşiu care se opri la vreo sută de metri de ei. Doi ofiţeri germani coborâseră din maşină şi strigau ceva dând din mâini.

— Ne întreabă ce facem aici, tălmăci Vermeulen.

Marcel Dunot n-avu când răspunde căci ofiţerii, zărind cadavrele camarazilor lor, o luară la fugă, la automobil, zbierând.

Imediat, cei trei soldaţi germani care rămăseseră în maşină puseră puşca la ochi şi traseră în direcţia aeroplanului.

Dintr-o săritură Marcel fu în avion, întoarse mitraliera şi puse mâna pe trăgaci. Un ţăcănit neîntrerupt şi gloanţele începură să plouă în jurul automobilului...

— Du-te acum să vezi ce-a mai rămas din nemţi, zise Marcel belgianului.

Nu mai rămăsese nimic altceva decât o maşină găurită de gloanţe şi câteva cadavre, zăcând grămadă unele peste altele.

— Ca să le treacă pofta să mai dea foc! murmură Marcel

apropiindu-se de Vermeulen, care cerceta maşina.

Cauciucurile plesnite, caroseria sfărâmată, motorul distrus din pricina gloanţelor, automobilul nu mai putea fi de folos.

— Am făcut bună ispravă, zise Marcel mulţumit; acum s-o luăm la sănătoasa că, dacă ne vor fi simţit – şi nu se poate să nu mai fie şi alţii pe aici – şi vor fi auzit împuşcăturile, ne-am dus pe copcă... Dumneata, Vermeulen, îmbracă-te cu uniforma unuia din aviatori care ne-au pus cu atâta bunăvoinţă avionul la dispoziţie, fiindcă trebuie să fie cam răcoare sus. În vremea asta eu o să desfund ţeava motorului.

Deodată, Marcel, care se îmbrăcase şi el cu haina de piele a celuilalt aviator, scoase o exclamaţie de mirare. Fără să-şi dea seama, se pipăise în buzunare şi simţise un portofel plin cu hârtii. Îl deschise şi găsi în el câteva bancnote franceze şi belgiene şi nişte acte pe numele locotenentului von Felkenhoch.

— Dar pe-al dumitale, cum îl cheamă! întrebă el pe Vermeulen.

— Locotenent Hermann von Struffel.

— Aşadar, dragă von Struffel, poftim ia mitraliera şi s-o ştergem!

Marcel îl legă pe scaunul din faţa mitralierei, se aşeză şi el la manşă şi avionul îşi luă zborul.

— Acum spre Anvers! strigă tânărul francez plin de bucurie.

Aeroplanul plutea în văzduh ca o pasăre uriaşă cu aripile întinse.

Vremea era frumoasă, nicio adiere de vânt, doar câţiva noruleţi trandafirii se zugrăveau pe cerul senin.

Marcel se lăsă câteva momente furat de gânduri, fericit că va fi în curând alături de camarazii săi apărându-şi patria. Şi, cine ştie! Cu ceva noroc, va căpăta poate

Crucea de Război. Crucea! Negreşit, de când hoinărea prin lume nădăjduise în atâtea rânduri să se întoarcă acasă bogat, celebru – şi nici mult nu lipsise! – dar ce era bogăţia, pe lângă decoraţia la care râvnea! La gândul acesta, Marcel se înfioră de mândrie.

Un strigăt al lui Vermeulen îl trezi din visare.

— Colo!... jos... un convoi nemţesc!

Marcel tresări.

— O, o, murmură şi aplecându-se atât de brusc încât izbi manşa şi fu cât pe aci să răstoarne avionul.

Instinctiv îndreptă aparatul, îi restabili echilibrul şi privi spre pământ.

Pe o şosea largă, care se vedea de sus ca o potecuţă cafenie, un şir lung de tunuri, chesoane, căruţe de tot felul, înainta încet.

Pe chesoane, în căruţe, călări, soldaţi germani.

— Vermeulen, strigă Marcel, uită-te bine, că o să ai ce vedea!

Avionul se lăsă la o sută de metri de pământ şi zbură deasupra armatei germane.

Se auziră strigăte de *Coch*! *Coch*! *Coch*! Care ajungeau până sus la ei. Soldaţii zăriseră avionul şi scoteau strigăte de entuziasm, pe când ofiţerii salutau cu sabia.

— Ştii că are haz! făcu Marcel râzând în hohote.

Se ridică iar, potrivi poziţia aeroplanului şi când văzu că se află tocmai deasupra convoiului, dădu drumul unei bombe.

— *Coch*! *Coch* strigau mereu soldaţii care se bucurau la vederea aeroplanului lor.

Bomba căzu deasupra unui cheson cu muniţii. Marcel auzi o bubuitură seacă urmată imediat de o detunătură grozavă în vreme ce o trâmbă groasă de fum gălbui se ridica spre cer.

Urlete de furie, de durere, se auziră împuşcături.

Gloanţe şuierau în jurul aeroplanului găurindu-i aripile.

Soldaţii, dezamăgiţi, trăgeau în avion.

Nici Marcel Dunot, nici tovarăşul său nu se sinchiseau de asta ci râdeau din toată inima.

Zăreau prin fumul împrăştiat în văzduh oameni agitându-se printre căruţe sfărâmate, cai spintecaţi, zeci de soldaţi înnebuniţi de groază, alergând de colo până colo printre cadavrele camarazilor lor. Convoiul se oprise, înjurând, răcnind, germanii se căzneau să ţie în loc caii, care ameninţau s-o ia la fugă. Alţii trăgeau salve după salve spre avion, fără să-l nimerească.

— Numărul doi! zise Marcel dând drumul altei bombe la vreo cincizeci de metri de unde căzuse cealaltă.

Aceasta căzu în mijlocul unui grup de soldaţi care descălecaseră. Peste treizeci de inşi, loviţi de schije, se rostogoliră la pământ.

Urmară alte răcnete şi salvele deveniră tot mai dese.

— Minunate bombe! făcu Marcel Dunot mulţumit. Acum să vedem ce ispravă o să facă cea de-a treia...

Dezastrul fu groaznic! Rând pe rând ucigătoarele unelte de război se lăsară ca o pedeapsă venită din cer peste nenorociţii porniţi să-şi facă datoria. Din tot convoiul nu mai rămăsese decât vreo câteva căruţe şi un sfert de oameni.

Şoseaua găurită şi crăpată de bombe nu mai era bună de nimic.

— Păcat că am isprăvit bombele! murmură Marcel care îşi rotea acum aeroplanul deasupra soldaţilor zăpăciţi, în sfârşit am făcut şi noi ce am putut... Să vedem acum cum ajungem la Anvers până a nu se înnopta.

Şi echilibrând aparatul, îl îndreptă spre vest pornind ca o săgeată.

Vreme de douăzeci de minute, dedesubtul lor numai sate dărâmate şi câmpuri desfundate.

Se însera. Marcel zări în depărtare o dungă cenuşie, care se întindea cât cuprindea cu ochii. Ghici că trebuia să fie corturile unei tabere. Dar ce fel de tabără? Belgiană, franceză sau germană?

Ca să-şi poată da seama, se lăsă mai aproape de pământ şi datorită vederii lui agere putu recunoaşte după uniformele şi căştile soldaţilor că erau germani.

Se înălţă iar, dar văzu cu îngrijorare că motorul slăbea. Elicea se învârtea din ce în ce mai încet.

— Am păţit-o! zise speriat, examinând rezervorul. Nu mai avem benzină. Trebuie neapărat să aterizăm! Şi chiar în mijlocul unui lagăr german!

IV

Când pusese stăpânire pe avion, Marcel prevăzuse multe eventualităţi, dar numai pe aceasta nu: să fie silit să aterizeze din lipsă de benzină tocmai în liniile germane.

Se uită spre pământ: soldaţii zăriseră aeroplanul şi luându-l drept unul de-al lor, îi făcură semne agitând braţele.

— Numai de n-ar fi cunoscuţi aici ofiţerii de la care am luat avionul! murmură Marcel îngândurat. În sfârşit... acum ce-o fi o fi!

Avionul pilotat cu dibăcie se lăsă în zbor planat la două sute de metri de lagărul german.

De-abia ateriză şi soldaţii alergară cu grămada spre el.

— Ia aminte bine la ce-ţi spun, zise Marcel belgianului: suntem nişte aviatori germani trimişi cu o însărcinare secretă din partea generalului... generalului... Cum îl cheamă pe generalul care a luat Liege-ul?

— Nu-mi aduc aminte, ştiu, însă că la Liège se află acum un general, anume Baseler.

— Foarte bine! Aşadar, generalul Baseler ne-a trimis.

Am aruncat bombe asupra Anversului şi am aterizat aici pentru a ne aproviziona cu benzină, dar trebuie să plecăm imediat. Cred şi eu! Convoiul pe care l-am bombardat mai adineauri nu poate fi departe. Ne-am înţeles, da?

— Dar dacă te întreabă ceva? Dumneata nu ştii nemţeşte.

— Bine zici. Să le spui că am surzit din pricina bombardamentului de la Anvers. Ai priceput? Misiune secretă... aprovizionare... pe urmă fuga. Dacă au bombe să ne mai dea şi nouă.

Ajunşi la vreo treizeci de metri de avion, gloata se opri şi trei ofiţeri se apropiară de ei.

— Veniţi de la Bruxelles, locotenente? întrebă unul din ei pe Marcel.

Marcel se uită ţintă la ofiţer şi-i arătă cu mâna la ureche.

— Camaradul meu a surzit din pricina bombardamentului de la Anvers, lămuri Vermeulen ofiţerului, tăcerea lui Marcel. Dar bombele noastre au făcut minuni!

— Bravo!

— Veniţi de la Liège? întrebă alt ofiţer uitându-se la numărul zugrăvit pe fuselajul avionului. Ştiam că escadrila dumneavoastră se află la Charleroi.

— Aşa şi e, răspunse cu prudenţă belgianul, dar noi am fost detaşaţi pentru o misiune secretă, cu totul particulară şi...

— Ziceai că veniţi din împrejurimile Anversului, îl întrerupse întâiul ofiţer. Aţi văzut lucruri interesante?

— Daţi-mi voie să nu răspund... Ordin de la Excelenţa sa!

Ofiţerul râse îngâmfat.

— Ah! făcu el. Te întrebam şi eu, aşa... Sunt căpitanul Trutstrum şi fratele meu Ernesc e berar la Anvers – în serviciul statului major, bineînţeles, îndată ce glorioasa

noastră armată va pune mâna pe vizuina asta, o să vă dea să beţi câtă bere o să vreţi. O să-i găsiţi lesne prăvălia. Îi zice „Berăria Independenţei”. O ştie toată lumea.

— Cu plăcere, căpitane! răspunse Vermeulen. Deocamdată trimite, te rog, să ni se aducă, dacă se poate, două sute de litri de benzină şi câteva bombe. Suntem grăbiţi, trebuie să fim chiar în astă seară la Liège.

— Benzină avem destulă, iar bombele ne lipsesc din nenorocire. Le-am întrebuinţat în timpul din urmă pe toate. Am avut de furcă, crede-mă, cu afurisiţii ăştia de belgieni!

Vermeulen se făcu pământiu la faţă dar tăcu. Turba de mânie. Noroc că în momentul acela căpitanul se întoarse spre camarazii săi şi ordonă unuia din ofiţeri să se ducă după benzină. Acesta salută, bătu pintenii şi se îndepărtă în grabă.

— Dar ce e cu dumnealui de colo, vreau să spun camaradul dumitale, e într-adevăr surd? întrebă iar căpitanul, arătând spre Marcel.

— Da, săracu’! De când a surzit, nu-i mai poţi scoate nici cu cleştele cuvântul din gură, aş putea zice chiar că a căpătat mania persecuţiei. De-abia îl pot face să înţeleagă prin gesturi ceea ce vreau să-i spun. Îi sare ţandăra din nimica toată şi trage la moment revolverul de la brâu. E ceva grozav! Păcat de el! Ce băiat drăguţ... şi ce isprăvi vitejeşti a făcut!

— ¡Sărmanul! făcu înduioşat căpitanul, dar se dădu niţel îndărăt, prefăcându-se apoi că nici numai bagă în seamă pe „surdul atins de mania persecuţiei”.

De-abia trecură câteva minute şi soldaţii aduseră o căruţă în care se afla un butoi de zinc plin cu benzină pe care o deşertară în rezervorul avionului.

— Peste zece minute puteţi pleca, zise căpitanul lui Vermeulen.

— Dacă până atunci vreţi să ne daţi ceva să mâncăm,

ne-aţi face o mare plăcere, răspunse belgianul.

— Cum să nu! Avem de toate. Trebuie să ştiţi că se mănâncă foarte bine în Belgia!

Căpitanul scoase un fluierat. Un soldat veni în fugă şi după ce primi ordinele superiorului său, porni în pas gimnastic şi se întoarse după cinci minute cu o tavă încărcată: şuncă, două halbe de bere şi o farfurie mare cu fructe.

— O, eşti mult prea bun, căpitane! făcu Vermeulen încântat şi invită cu un gest pe Marcel să împartă cu el bunătăţile acelea.

Întunecat şi tăcut, cum trebuie să fie un surd, Marcel se aşeză pe iarbă în faţa tovarăşului său. Înghiţiră amândoi cu lăcomie tot ce li se pusese dinainte.

— Acum trebuie să plecăm, domnule căpitan, zise Vermeulen, sculându-se de jos. Vă mulţumim pentru...

— N-ai de ce-mi mulţumi, râse căpitanul, mai găsim noi de astea berechet la belgieni.

Vermeulen încercă să zâmbească, dar nu putu, furia îl înăbuşea.

Se urcă în aeroplan după Marcel, motorul începu să duduie.

— Rămâneţi sănătoşi, domnilor! zise belgianul ofiţerilor.

— Drum bun! răspunseră ei, şi noroc în luptă!

Avionul alunecă pe iarbă şi, după ce făcu astfel vreo sută de metri, îşi luă zborul.

— Mari dobitoci! râse Vermeulen. I-am făcut să creadă că suferi de mania persecuţiei...

— Aşa şi e, dar numai când văd un neamţ, răspunse Marcel tot râzând.

De jos, germanii răcneau cât puteau entuziasmaţi H*och*! ca o urare de izbândă pentru aceia pe care îi credeau camarazii lor.

Vermeulen nu se mai putu stăpâni. Întoarse ţeava

mitralierei cu gura în jos şi împroşcă pe asupritorii patriei sale cu o grindină de gloanţe, culcând pe vreo câţiva la pământ.

Strigătele sale încetară brusc.

— Vor fi crezând acum că dumneata suferi de mania persecuţiei, nu eu, râse Marcel.

Avionul ajunse în curând la cinci sute de metri înălţime.

În depărtare, Marcel zărea movile mici gălbui, dune de nisip probabil şi, lucind în bătaia celor din urmă raze ale soarelui, marea. Înspre nord râuri numeroase şerpuiau prin câmpie, dar din pricina norilor deşi care se îngrămădeau pe cer în partea aceea, nu se puteau vedea prea departe.

— Peste un ceas vom fi la Anvers! strigă Marcel tovarăşului său.

— Să dea Dumnezeu! răspunse Vermeulen.

Un vânt destul de aprig, care sufla dinspre sud-vest, îngreuia zborul aeroplanului, care de-abia înainta cu cincizeci de kilometri pe oră.

Aparatul tanga, se clătina, se lăsa în cap, gata să se răstoarne în fiecare clipă cu toate sforţările pe care le făcea Marcel ca să-i păstreze echilibrul.

După ce apuse soarele, vântul se mai potoli niţel. Marcel băgă de seamă că avionul cotise mult spre sud. Schimbă direcţia şi-l îndreptă Spre nord-vest.

Se întunecase de tot şi neputând urmări busola, se îndrumă după o stea.

Când şi când se apleca spre pământ nădăjduind să zărească lumina aceea roşiatică, care se vede de obicei în apropierea unui oraş mare. Dar nu văzu nimic. Îşi zise că locuitorii vor fi lăsând dinadins oraşul în întuneric, lucru destul de neplăcut pentru călătorii noştri.

Îşi dădu seama că înaintând mereu spre nord-vest va ajunge în cele din urmă deasupra Mării Nordului.

Se hotărî să aterizeze şi să pornească iar în zori. Începu

să coboare uşor, ca să găsească un loc prielnic, dar când fu la vreo două sute de metri de pământ, o lumină orbitoare ţâşni brusc din întuneric şi lumină avionul ca în plină zi.

— Un zeppelin! strigă înspăimântat Vermeulen.

Marcel Dunot întoarse capul de unde venea lumina şi văzu la o sută de metri de aeroplan, un dirijabil enorm cenuşiu, ale cărui elice fixate în lungul nacelei se învârteau încetinel.

Era într-adevăr un zeppelin. Printr-o deschizătură pătrată la partea din faţă a nacelei zări trei bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme albe; unul din ei manevra proiectorul a cărui lumină se revărsa peste avion; al doilea stătea în spatele unei mitraliere, pe când cel de-al treilea – un ofiţer desigur – se uita cu un ochean spre aeroplan.

— Ce zici? să-l dăm de-a berbeleacul? făcu Marcel tovarăşului său.

— Se înţelege! răspunse acesta simplu.

— Păcat că nu mai avem bombe! suspină Marcel înălţându-se iar.

Ofiţerul de pe zeppelin examina mereu avionul prin ochean.

— Dragă Vermeulen, strigă Marcel belgianului, am găsit! ziceai parcă mai deunăzi că eşti bun atlet. Uite ce să faci: să iei hainele noastre şi să pui în ele vreo cincizeci de cartuşe de mitralieră, să le faci pe urmă un pachet, să legi pachetul cu o sârmă din cele care se găsesc la fuselaj. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da! răcni belgianul, ca să fie auzit, căci duduitul motorului făcea conversaţia aproape cu neputinţă.

— Foarte bine. Te vei apleca pe urmă la fuselaj, vei face o spărtură în rezervor şi vei îmbiba’ pachetul cu benzină. Auzi?

— Da.

— După, aceea, vei ţine pachetul atârnat aşa ca să-i poţi da drumul îndată ce-ţi voi spune eu. Când mă vei auzi strigând „gata”! aprinde-l şi lasă-l să cadă deasupra zeppelinului. Ai priceput?

— Ba bine că nu!

— Atunci grăbeşte-te şi bagă de seamă să n-aluneci.

— Noi belgienii suntem oameni sprinteni, se lăudă Vermeulen prinzând din zbor haina pe care i-o arunca Marcel şi făcu întocmai cum îl învăţase.

Rămânea acum ce era mai greu. Ţinând între dinţi capătul sârmei cu care legase pachetul, se aşeză în genunchi pe scaunul său şi, cu primejdia de-a fi rostogolit de zeci de ori în spaţiu, se aplecă spre fuselaj în mijlocul căruia era fixat cilindrul de aramă în care se afla benzina, găuri lesne cu vârful briceagului pereţii subţiri de metal şi lichidul inflamabil ţâşni peste pachet.

În vremea asta, Marcel Dunot se rotea mereu în jurul zeppelinului ca să se poată plasa drept deasupra lui.

Se găsea acum aproape la acelaşi nivel cu uriaşul dirijabil când, deodată, proiectorul se stinse brusc şi din coada balonului, izbucni o lumină alburie, dispăru, apăru iar la intervale neregulate.

— Ai dracului nemţi! mormăi Marcel, au văzut că avionul meu e un „*Taube*” şi-mi semnalează ceva prin telegrafia optică. Aş da bucuros zece gologani să ştiu ce naiba vor! Poate că mă întreabă ce am de gând... Au să vadă ei numaidecât... S-ar mai putea să-mi facă semn să mă îndepărtez; le-o fi frică să nu dau nas în nas cu ei. Ei, Vermeulen mai ai mult? Hai, grăbeşte-te băiatule!

— Am isprăvit! strigă belgianul care se aşezase iar pe scaunul lui, ţinând cu stânga pachetul, atârnat peste bordul avionului, iar în dreapta o brichetă de buzunar.

Marcel Dunot se ridică atunci deasupra zeppelinului; acesta îşi încetase semnalele. Un glas aspru strigă ceva

prin megafon întrecând zgomotul elicelor şi duduitul motoarelor.

— Ce spune? întrebă Marcel pe belgian.

— Zice să ne îndepărtăm, altminteri, ne ciuruiesc aparatul cu mitraliera.

V

Tânărul francez zâmbi. Dintr-o aruncătură de ochi văzu poziţia avionului faţă de zeppelin. Avionul se afla exact la cincizeci de metri deasupra dirijabilului. Zburau aproape cu aceeaşi viteză şi în aceeaşi direcţie. Erau deci imobilizaţi – ca să zicem aşa – în raport unul de altul.

Nevoind să lucreze la întâmplare şi temându-se ca vântul să nu abată din cale bomba, Marcel hotărî să se apropie şi mai mult de dirijabil. Manevră în aşa fel ca să descrie o linie oblică în aer, care să ducă la linia orizontală străbătută de zeppelin, pe bordul căruia se făcuse linişte desăvârşită; nu se auzea decât bâzâitul motoarelor.

— Păzea! strigă Vermeulen deodată, mitraliera!

Marcel se aplecă şi zări pe o mică platformă circulară fixată de partea superioară a dirijabilului un subofiţer îndreptând spre avion o mitralieră micuţă aşezată pe un trepied de aluminiu.

— Prea târziu! murmură el.

Taube era acum numai la douăzeci de metri deasupra zeppelinului.

— Gata! strigă Marcel.

Repede ca fulgerul, Vermeulen aprinse bricheta şi o apropie de pachetul cu cartuşe îmbibate de-benzină. O flacără mare gălbuie izbucni. Belgianul dădu drumul sârmei şi pachetul căzu.

Se auzi o înjurătură, mitraliera începu să ţăcăne, dar se opri brusc.

O clipă domni tăcerea, apoi se auzi o bubuitură grozavă. Pachetul în flăcări căzu pe învelişul zeppelinului şi pricinui explozia gazului care umfla enormul balon.

Marcel Dunot, care reuşise să îndrepte avionul, ca să se ridice mai repede şi cât mai sus, crezu că pluteşte într-o mare de flăcări. Simţi flăcările pârlindu-i obrajii, auzi aripile aeroplanului şi, cu toate sforţările pe care le făcea să menţină aparatul în echilibru, acesta veni în cap şi se prăbuşi în gol.

Cu mâinile încleştate pe manşă întrezări într-o clipă moartea. O izbitură grozavă îl ameţi.

Leşină.

Se deşteptă după câteva secunde din leşin. La cea dintâi mişcare pe care o făcu auzi crengile foşnind.

Cu tot întunericul care domnea, văzu că se află împreună cu sfărâmăturile avionului său agăţat într-un stejar uriaş – ceea ce îi scăpase de la moarte.

Se pipăi şi văzu că mădularele îi erau întregi. Întâia lui grijă fu să iasă dintre sfărâmături. Se dezlegă din carlingă şi se apucă să-şi caute tovarăşul. Îl găsi agăţat de curea, cu capul în jos, legat de scăunelul lui, care se înţepenise între două crăci groase ale stejarului.

Bietul băiat era leşinat. De-abia după o jumătate de ceas reuşi să-l scoată de acolo, îl luă în spinare şi, cu primejdia de a-şi frânge de zeci de ori gâtul, coborî, cu el în spinare, din copac. În sfârşit, îl trezi din leşin. Tânărul belgian privi uluit în juru-i, apoi cel dintâi gând al său fu să întrebe ce se făcuse zeppelinul.

— Ars! răspunse vesel Marcel. Probabil că vom găsi la ziuă sfărâmăturile pe aici pe undeva. Până una-alta să tragem un pui de somn că tot n-avem altceva mai bun de făcut.

Se întinseră pe muşchiul moale de sub stejar şi, ameţiţi încă de căzătură, adormiră numaidecât.

Razele soarelui străbătând printre copaci îi deşteptă din somn. Se sculară de jos şi văzând că se află într-o pădure de stejari şi fagi. Între copacii uriaşi, plantaţi regulat la câte zece metri unii de alţii, pământul era acoperit cu sfărâmături de tot felul de-ale zeppelinului. Ici-colo, cadavre în uniformă militară, aproape carbonizate, la care nu se mai cunoştea nimic decât nasturii de metal înnegriţi de foc, zăceau cu faţa la pământ.

La câţiva paşi de locul unde căzuse balonul, văzură, agăţată de vârfurile unor stejari bătrâni, toată partea dinapoi a zeppelinului. Cupolele de aluminiu turtite rămăseseră înţepenite între crăci groase, pe când învelitoarea, crăpată şi arsă, atârna în fâşii înnegrite până jos la pământ.

La rădăcina unui trunchi de copac, cei doi prieteni zăriră un german şezând. Uniforma lui de căpitan era neatinsă. Omul părea că doarme.

— Omul ăsta e singurul care a scăpat, trebuie să fie comandantul, zise Marcel. Să-l luăm prizonier, poate vom afla câte ceva de la el. Vezi să nu-l trezeşti... O... dar...

Se opri încremenit. Omul ţinea în mână nu revolver, tâmpla îi era găurită de un glonte; câteva picături de sânge se închegaseră în jurul rănii.

— Şi-a zburat creierii, nenorocitul! făcu Marcel descoperindu-se în faţa inamicului învins. N-a vrut pesemne să supravieţuiască balonului său. În orice caz, revolverul lui face multe parale şi ne-ar prinde bine la nevoie. Ia să-l fac pe numele meu... Şi acum, fiindcă s-ar putea totuşi să mai fi scăpat vreunul din ei cu viaţă, de aceea zic s-o ştergem de aici. Cred că nu suntem departe de Anvers şi drept să-ţi spun, am început să mă cam satur de mutrele nemţilor.

— Parcă eu nu! răspunse Vermeulen.

Orientându-se şi ei cum îi tăia capul, porniră amândoi

prin pădure. Nu se întâlniră cu niciun neamţ; fie că nu scăpase niciunul din echipajul zeppelinului, în afară de comandant, fie că supravieţuitorii o luaseră pe alt drum.

Merseră astfel, cam pe la ceasurile cinci, când auziră deodată un bubuit înăbuşit, urmat de detunături.

— Acolo e bătaie mare, hai şi noi! zise Marcel cu înflăcărare.

— Trebuie să fie armatele noastre, făcu Vermeulen cu bucurie.

Grăbiră pasul, dar n-apucară să meargă nici doi kilometri când, deodată, apăru, înaintea lor un soldat într-o pelerină neagră şi întinse baioneta spre ei.

— Cine-i acolo? Stai!

— Belgia! răspunse Vermeulen recunoscând un soldat belgian.

— Franţa! strigă şi Marcel Dunot şi se opriră amândoi în loc.

— Hârtiile voastre, urmă soldatul.

— N-avem; dar vrem să fim duşi la comandantul armatelor de aici. Sunt soldat în regimentul şapte artilerie, mă numesc Ioseph Vermeulen, cu locuinţa în Bruxelles.

— Vom vedea noi... acum nicio mişcare, zise soldatul cu ochii la ei. Duse un fluier la gură şi scoase un şuierat ascuţit.

Nu trecură nici trei minute şi câţiva soldaţi comandaţi de un caporal, veniră şi luară pe Marcel şi Vermeulen între ei, apoi plecară. După ce merseră vreo cincizeci de metrii, ajunseră la o casă ţărănească de la marginea pădurii, în faţa căreia stătea de pază o santinelă.

Caporalul opri oamenii puţin mai departe şi se duse să vorbească ceva cu santinela. Acesta îl lăsă să intre în casă, de unde ieşi numaidecât şi făcu semn celor doi prizonieri să-l urmeze.

Trecură toţi trei printr-o anticameră şi intrară într-o

încăpere mare cu pardoseala de cărămizi roşii şi pereţii daţi cu var. Nicio altă mobilă decât o masă de brad, două paturi de campanie, un cuier şi câteva scaune. Pe masă, un telefon lângă o hartă întinsă – harta ţinutului Anvers. La masă şedeau doi ofiţeri, unul în faţa celuilalt.

— Închideţi uşa! strigă cel mai în vârstă dintre ei, de cum intră Marcel cu Vermeulen, apoi adresându-se lui Marcel:

— Numele dumitale? Naţionalitatea? Ce căutai aici? Unde te duceai? Răspunde repede. Fără şovăire. Dă-ţi seama că o minciună cât de mică te poate duce la moarte.

— Eu nu mint niciodată, domnule căpitan, zise Marcel fără să se tulbure şi, cu vorba domoală, simplu şi pe scurt, povesti cum reuşise să treacă printre liniile duşmane, pentru a intra în Liège, cum luase prizonier pe generalul Furstkop, scăpase pe Vermeulen, făcuse să deraieze trenul militar în drum spre Bruxelles şi sfârşi cu capturarea avionului german şi distrugerea zeppelinului.

Cei doi ofiţeri erau atât de Uimiţi de cele ce istorisea tânărul francez, încât nu-l întrerupseră o singură dată măcar, deşi Aventurierul vorbise, oricât ar fi vrut el să fie de scurt, un ceas încheiat.

— Dar bine, domnule, ceea ce ai făcut dumneata e admirabil! strigă la urmă cel mai în vârstă dintre ofiţeri entuziasmat. Aşadar, dumneata eşti acela care ai făcut să deraieze trenul german în apropiere de Tirlemont! Ştii că au murit aproape şapte sute de soldaţi? Şi tot dumneata ai distrus convoiul de artilerie? Germanii au zis că a fost un accident provocat din întâmplare de un Taube al lor, căruia i-a scăpat o bombă deasupra unui cheson.

Ce-au să zică acum, când vor afla că zeppelinul lor 27, care se întorcea de la Anvers, unde aruncase bombe deasupra oraşului – a fost distrus! Dă-mi voie, tinere să-ţi strâng mâna! Sunt comandantul Van Der Sxmerl şi sunt

foarte onorat că-ţi pot face cunoştinţă.

Marcel Dunot strânse zâmbind mâinile celor doi ofiţeri.

Vermeulen îşi istorisi şi el păţaniile lui şi fu felicitat călduros de amândoi ofiţerii.

— Vă aflaţi acum, domnilor, încheie comandantul Van Der Sxmerl, în avant-posturile fortului Liège, la doisprezece kilometri de Anvers. În momentul de faţă germanii se bat cu ai noştri în faţa Malinesului. Îţi voi da un permis, domnule Dunot, ca să te poţi duce la Anvers, unde consulul francez îţi va înlesni drumul spre Ostende şi Calais, iar dumneata Vermeulen, vei primi de la locotenentul de faţă o foaie de drum pentru Berchem, şi de acolo vei porni să-ţi întâlneşti regimentul. De asemenea, fi sigur domnule Dunot, că voi face un raport către rege în care voi descrie faptele dumitale măreţe, cerând răsplata care ţi se cuvine pe drept. Regele nostru ştie să preţuiască pe viteji. Nici pe dumneata n-am să te uit, Vermeulen!

Cei-doi tineri mulţumiră cu emoţie.

Deoarece era vremea prânzului, comandantul pofti pe vitejii noştri la masă. Masa era simplă, dar oferită din toată inima.

Pe la ceasurile două după amiază, Vermeulen şi Marcel Dunot, cu hârtii în regulă, mulţumiră încă o dată binevoitorilor lor şi porniră spre Anvers.

Traversară râul Nethe pe un podeţ de lemn păzit de santinele şi ajunseră, după un ocol sever al patrulelor întâlnite în cale, tocmai pe la orele cinci, la Berchem, unde Vermeulen trebuia să se prezinte autorităţilor militare belgiene.

Deşi se cunoşteau numai de câteva zile, cei doi tineri trecuseră împreună printr-atâtea primejdii, încât se legase o prietenie strânsă între ei. De aceea, după ce Marcel Dunot însoţi pe belgian până la poarta cazărmii, se simţiră

amândoi foarte trişti în clipa despărţirii.

— Ne vom revedea cu siguranţă, zise el, emoţionat. Sper că peste câteva zile să fiu angajat în armata franceză – şi în curând vitejii noştri soldaţi vor goni pe germani din ţara voastră... Nu se poate, deci, să nu ne întâlnim. Până atunci, dragul meu, încearcă să le dai la cap cât vei putea!

— Nu e nevoie să-mi spui! râse belgianul.

— Şi acum, ca să nu-ţi fie prea greu acolo unde te duci, ţine aici, făcu Marcel întinzându-i cinci fişicuri cu o mie de piese de aur fiecare.

— Păi...

— Niciun păi, dragă... Sunt banii luaţi din tren adică din prada de război şterpelită de nemţi, îl lămuri Marcel. Am găsit zece fişicuri – câte cinci de fiecare.

— Dar eu n-am niciun merit.

— Nu mai pierde timpul degeaba, dragul meu, bagă banii în buzunar şi taci. Să vezi ce bine o să-ţi prindă! Ba o să-ţi mai ajuţi şi canlarazii care duc dorul, săracii, de un gologan, doi... Acum la revedere, prietene, şi... noroc!

— Nu ştiu, zău, cum să-ţi mulţumesc... Rămâi cu bine, domnule Dunot!

— Umblă sănătos, băiatule, şi la revedere.

După ce mai strânse încă o dată mâna belgianului, Marcel Dunot se îndepărtă fără să se uite înapoi.

Cu toată energia lui, se simţea mâhnit. Încă un prieten, de care se despărţea poate pentru totdeauna. Îşi aminti de Lóuis Perrin, de Fullerton, de Amphous... îi va mai revedea vreodată? se gândi la Semenoff, la Babouzec şi Orlowski, morţi în faţa lui.

Câţiva soldaţi belgieni care treceau cântând îi schimbară cursul gândurilor şi în mintea lui se înfipse un singur ţel: Franţa. Patria! Nu mai dorea altceva nimic decât să fie cât mai curând în rândul fraţilor săi, care se luptau vitejeşte şi grăbi pasul, nădăjduind că va ajunge, înainte de-a se

înnopta, la Anvers.

Ajunse într-adevăr pe la ceasurile şase seara; întrebă pe întâiul trecător întâlnit în cale unde se afla consulatul Franţei şi se îndreptă încotro-i se spuse.

Merse câteva minute, dar deodată se opri citind pe o firmă de deasupra unei bodegi următoarele

Berăria Independenţei Ernesc Gibier, proprietar

Tresări. Îşi aduse aminte de cele ce vorbise Vermeulen cu ofiţerul german când aterizase pentru a se aproviziona cu benzină şi auzi pe căpitanul Tulstrum zicând că fratele său Ernesc era berar la Anvers în slujba statului major german – şi că bodega se numea *Berăria Independenţei*.

Şi iată-l acum pe Marcel chiar în faţa acestei vizuini de spioni! Nu mai încăpea nicio îndoială, era cât se poate de limpede: Ernesc Tulstrum îşi schimbase, ca măsură de prevedere, numele şi-l chema aici la Anvers Ernesc Gibier.

Marcel, şovăi o clipă.

— Ei, şi! îşi zise el apoi. O să mă duc mâine dimineaţă la consulat. Birourile nici nu cred să mai fie deschise la ora asta... Ia să văd eu ce e cu berăria de colo. Am eu presimţirea că n-o să-mi pierd seara degeaba.

Totuşi, ca să nu atragă atenţia, tânărul intră mai întâi la un pălărier şi-şi cumpără o pălărie moale, în locul şepcii lui de aviator. Pe sub haina scurtă de piele, îşi păstrase costumul lui elegant luat din tren şi părea acum un tânăr bine îmbrăcat, deşi hainele îi erau cam boţite şi prăfuite de drum. Rugă pe pălărier să-l perie niţel şi se duse de-a dreptul la berăria Independenţei.

Trecu pragul. Încăperea era mare şi luxoasă, pereţii împodobiţi cu oglinzi, tavanul cu aurării, scaunele de piele; până şi paharele de cristal dovedeau că proprietarului nu-i păsa de cheltuială şi ţinea să-şi facă localul cât mai elegant.

Marcel Dunot se aşeză la o masă, comandă o halbă şi

ceru să i se aducă jurnalele. Pe când citea, se uita pe sub gene la muşterii; la un moment dat, nu-şi putu stăpâni o tresărire de uimire.

VI

Mirarea lui Marcel era cât se poate de firească. La nici cinci metri de el, văzu pe maiorul Gobsen stând la o masă cu o halbă dinainte. Acest Von Gobsen, ofiţer austriac, servise de tălmaci când tânărul francez fusese dus înaintea consiliului de război.

El era. Marcel nu se înşela. Deşi îmbrăcat civil, maiorul Gobsen nu se schimbase la faţă. Purta aceeaşi mustaţă mică şi blondă şi favoriţii à la Frantz Ioseph.

Cu coatele rezemate de masă, cu monoclul în ochi, privea distrat la lumea din sală. Marcel se prefăcu foarte atent la ceea ce citea şi vârâ nasul în jurnal.

Aşadar, îşi zise el, berăria Independenţei e ţinută de un spion german şi găsesc aici pe un maior austriac, un aliat al trupelor duşmane. Nu poate să fie o simplă întâmplare. Să fiii cu ochii deschişi.

Trecură vreo zece minute. Von Gobsen îşi servea tacticos berea.

Deodată se apropie de el un om dolofan, chel, în frac, cu şervetul pe braţ ca şi când ar fi vrut să-l întrebe ceva. Von Gobsen zâmbind, prefăcându-se nepăsător, răspunse în şoaptă. Omul dădu uşor din cap şi se îndepărtă.

— Chelner! strigă Marcel.

Dar omul nu veni, ci făcu semn unuia din chelneri să vadă ce vrea.

— Ăsta e patronul? întrebă Marcel.

— Da, domnule.

— Eu credeam că e un chelner.

— O, domnul Gibier nu e deloc fudul. N-aveţi idee ce onv

de treabă e!

Marcel Dunot aflase ce voia să ştie. Plăti, îşi aprinse o ţigară şi ieşi fără grabă după Von Gobsen.

Ernesc Gibier – mai bine zis Tulstrum – Marcel ştie acum de unde să-l ia.

Ceea ce îl interesa deocamdată era: ce căuta Von Gobsen la Anvers? şi era hotărât să descopere taina aceasta.

Din nenorocire, când ieşi în stradă nu-l mai văzu-pe austriac. Pierise ca-n pământ! Tânărul francez nu se lăsă. Veni şi a doua seară la berărie, dar Gobsen nu era. A treia zi iar aşa, şi încă vreo câteva zile în şir. Degeaba. De-abia a cincea seară îl zări la o masă. Plecă înaintea lui şi-l aşteptă în stradă. Când îl văzu ieşind, se luă după el.

Deşi nu era decât nouă seara, lume puţină pe stradă. Armatele germane se apropiau şi mulţi belgieni părăsiseră oraşul de frică, iar locuitorilor – care mai rămăseseră – nu le ardea de plimbare.

Bubuitul tunurilor care se auzea mereu, amintea şi celor mai optimişti gravitatea situaţiei. Se trăgea din forturi, ceea ce însemna că germanii nu erau departe.

Von Gobsen se îndreptă spre malul râului Escaut şi Intră în prăvălioara unui frizer.

„Nu e obiceiul să se bărbierească oamenii la ora asta”, gândi Marcel care se ţinea după ofiţerul austriac.

Se apropie de frizerie şi citi ce scria pe geamul uşii, *Svhoellhammer.*

„Adevărat nume nemţesc”... murmură el. „Să-l aştept aici pe individ, trebuie să iasă în cele din urmă”.

Şi ca să nu-l vadă cineva se ascunse după un chioşc de ziare. Minutele treceau, dar Gobsen nu se mai ivea.

Marcel era un om răbdător de felul lui, dar când crezu că a aşteptat prea mult, îşi zise în sinea lui:

„Ori Gobsen stă în gazdă la bărbier, ori casa mai are şi

altă ieşire. Ia să vedem noi”.

Mai trase un fum din ţigară, o aruncă apoi jos şi, cu paşi rari, se îndreptă spre frizerie. N-apucă însă s-ajungă până acolo şi văzu un om mărunţel ieşind din prăvălie şi trăgând obloanele.

Marcel, nu stătu mult pe gânduri. Se duse hotărât la poarta marii clădiri în care se afla prăvălia domnului Schoellhammer şi sună. Poarta se deschise numaidecât. Marcel, cu mâna încleştată pe revolveru’ Luat de la căpitanul zeppelinului trecu pragul.

— Pe cine căutaţi, domnule? strigă portarul după el.

— Pe domnul Schoellhammer. Trebuie să meargă numaidecât să coafeze o doamnă engleză, care a fost poftită pe neaşteptate la o serată, răspunse el cu glas sigur.

— Atunci, la primul etaj, pe dreapta, făcu cerberul liniştit.

Când începu să urce treptele, tânărul francez fu cât p-aci să fie dat jos de pe scară de un individ care trecu grăbit pe lângă el. Ca să nu facă scandal, Marcel se dădu la o parte să-l lase să treacă, totuşi îl privi bine în faţă.

Tresări. Omul era îmbrăcat în haine de marinar de rând, dar Marcel îl recunoscu: era von Gobsen, maior în armata austriacă. Îl lăsă să coboare şi el urcă mai departe scara. Se opri însă la primul etaj, pe urmă, văzându-l ieşind pe poartă, se luă după el.

Individul, cu mâinile în buzunare, o luă domol spre chei.

Marcel, care-l urmărea la vreo sută de paşi, îl văzu oprindu-se înaintea pontonului plutitor, care servea de debarcader vapoarelor care fac în timp normal cursa între Anvers şi Flessingue.

Acum, din cauza războiului, vasele aparţinând unei societăţi olandeze se refugiaseră toate la Flessingue şi podeţul care lega pontonul de chei *era* barat. Uşile şi

ferestrele micului pavilion de pe ponton erau închise.

Von Gobsen trebuie să fi ştiut acest lucru căci trecu fără şovăială peste bariera care oprea podeţul şi pieri în spatele pavilionului.

— Ciudat! îşi zise Marcel care se ascunsese după o movilă de nisip de pe mal.

Se gândi să se ia după austriac, dar îşi luă seama.

Cheiul în locul acela era pustiu. În lungul canalului erau înşirate vapoarele germane ai căror marinari fuseseră internaţi.

În mijlocul fluviului Escaut, râu lat şi adânc, treceau vapoare încărcate cu belgieni care fugeau din calea năvălitorilor.

La lumina palidă a stelelor, se deosebeau bine mii de chipuri omeneşti, care priveau deznădăjduite la pământul unde se născuseră – şi pe care îl vedeau poate pentru cea din urmă oară.

Tunurile bubuiau în depărtare ca un clopot de înmormântare.

„Acum înţeleg eu de ce e atât de puţină lume în oraş... îşi zise Marcel. Sărmanii belgieni! Şi doar nu cereau, săracii, nimănui nimic!... Dar să vedem acum ce e cu individul meu. Nu degeaba s-a îmbrăcat el, coşcogeamite maior, în haine de marinar, ca să vină la ora asta pe pontonul ăsta pustiu. Trebuie să fie ceva la mijloc. O să văd eu acu, ce e”.

Ca să-i mai treacă timpul şi, îndemnat de un glas lăuntric, Marcel îngropă în movila de nisip cele cinci fâşicuri de aur, apoi se puse iar la pândă.

Nu trecu mult şi un alt individ apăru în faţa pontonului, privi iscoditor în juru-i şi dispăru şi el în ponton.

Fu urmat de altul, apoi de altul; Marcel numără şapte inşi care trecură bariera, de scânduri în interval de o jumătate de ceas.

După ce mai aşteptă încă vreo zece minute până să sosească cel de-al optulea, tânărul înţelese că adunarea trebuie să fi fost acum completă.

Hotărî să vadă ce se petrece în interiorul pontonului, încet, fără zgomot, sări peste bariera care oprea trecerea pe podeţ şi ajunse pe ponton. Nu văzu pe nimeni. Uşile şi ferestrele pavilionului erau închise pe dinăuntru. Să le deschidă cu forţa, însemna să atragă atenţia celor dinăuntru. Era sigur că spionii – şi nu puteau fi decât spioni – aveau chei!

Marcel nu era însă omul care să se sperie de atâta lucru. Mai întâi lipi urechea de unul din obloanele ferestrei nădăjduind să prindă ceva dar n-auzi nimic.

— Şi totuşi aicea sunt! Doar dacă n-or fi plecat cu vreun submarin, murmură el. Nu, nu, trebuie să fie undeva jos în ponton, urmă el după ce „se gândi o clipă.

Se întinse pe pântece, la marginea pontonului, cu capul afară şi i se păru că aude şoapte. Se lăsă atunci în jos pe coasta pontonului dinspre partea râului, ca să nu fie văzut de pe chei şi puse picioarele pe o bârnă orizontală fixată la nivelul apei, ca să nu izbească vapoarele direct de ponton la acostare.

Binişor, sprijinindu-se în coate şi genunchi, Marcel se târî în lungul pontonului şi ajunse la un ochi de geam acoperit pe dinăuntru cu o pânză neagră, prin care zări o lumină slabă. Ridică în sus capul, ca să-şi poată lipi urechea de deschizătura ferestruicii. Acum putea auzi tot ce se vorbea înăuntru şi, deşi convorbirea era în limba germană, nu pierdu un cuvânt din ce se spunea.

— *Kultur* şi organizaţie, vă repet, zicea o voce răguşită. Asta trebuie să fie deviza noastră. Trebuie deci ca fiecare să fie pătruns de misiunea sa şi să şi-o îndeplinească la momentul prielnic. Mâine, armata noastră neînfrântă va ataca forturile. Să ne folosim de zăpăceala care va urma şi

să ne facem datoria. Dumneata Karl şi dumneata Bunzer sunteţi însărcinaţi cu fortul Marzene. Totul e pregătit. Dumneata, baron Von Gobsen, te vei duce la uzina Herlich, unde eşti aşteptat. Vei conduce lucrările de curăţire a platformelor de beton. N-avem să ne temem de întoarcerea armatei belgiene, amicul nostru Trulstrum a fost informat, aşa că putem începe chiar de mâine. Dumneata, Ganzfeld, vei stabili listele de rechiziţionare pentru ca trupele noastre glorioase să nu ducă lipsă de nimic. Nu Uita de asemenea nici lista suspecţilor, printre care să fie şi câţiva inşi, pe care ţi-i voi spune eu.

— Şi eu! Şi eu! strigară ceilalţi...

— Tăcere, domnilor! zise cel care vorbise întâi. Ganzfeld îşi va însemna îndată numele acelora pe care îi veţi socoti suspecţi. Până atunci... sst! e cineva! strigă, el speriat.

— Uite-l! Uite-l! murmurară germanii care alergaseră pe punte.

Auziră un pârâit – bârna pe care se ascunsese Marcel Dunot, veche şi putredă, se rupsese sub greutatea lui şi tânărul căzuse în apă, de unde ieşise repede la suprafaţă şi fusese văzut de conspiratori. Curentul potrivnic nu-l lăsa să se îndepărteze, şi o luntre, care se desprinse de ponton şi pe care n-o văzuse din pricina întunericului, se apropia acum în grabă de el. În ea se aflau trei inşi: doi vâsleau, iar cel de al treilea, întindea o cange spre el.

— Predă-te ori îţi crăp capul! îi strigă individul într-o franţuzească perfectă.

— Crapă-i-l, Ganzfeld! răcni unul de la lopeţi...

— Sfărâmă-i ţeasta! adăugă celălalt.

— Nu, nu, trebuie să-l prindem viu, ca să aflăm câte ceva de la el, zise iar cel dintâi, a cărui voce Marcel o recunoscu: era a lui Gobsen.

— Predă-te! repetă el ameninţător.

Dar Aventurierul se lăsă la fund, fără să răspundă

nădăjduind să i se piardă urma.

Germanii însă vegheau. Când apăru iar la suprafaţă, la vreo zece metri de el, de-abia avu timp să răsufle şi se pomeni apucat de guler cu un cârlig.

Vru să scape dar se pomeni izbit în creştet cu o lopată şi ameţi. Îl traseră fără împotrivire în luntre, care se îndreptă îndată spre ponton.

Legat de o funie subţire, Marcel fu coborât în fundul pontonului, chiar în locul unde auzise mai înainte vorbă.

Era o încăpere mare, cu tavanul scund, câţiva saci cu nisip slujeau de scaune, o ladă goală, cu două lumânări aprinse pe ea, câteva foi de hârtie şi un stilou.

Cu apa şiroind pe el, tânărul fu întins pe masă şi scotocit cu de-amănuntul prin buzunare. Se folosi de timp ca să-şi privească bine duşmanii, printre care recunoscu pe Gobsen şi Ernest Trulstrum (alias Ernest Gibier) proprietarul berăriei Independenţei.

Negăsind în buzunarele prizonierului decât un revolver şi câţiva bani mărunţi, acesta strigă indignat

— Spion ticălos!

— Ai răbdare, Trulstrum! căută să-l potolească un altul, apoi începu în franţuzeşte, adresându-se lui Marcel: Eşti în mâinile noastre şi nimic nu te poate salva. Dacă vei răspunde însă la întrebări fără să minţi îţi dăruim viaţa. Altminteri, o piatră de gât şi te duci de-a dreptul în fundul râului Escaut. Ai auzit?

— Am auzit, că doar nu sunt surd!

— Cum te cheamă?

— Joseph Vermeulen, răspunse Marcel, gândind: numai de nu m-ar recunoaşte Gobsen!”

— Cine te-a trimis să ne spionezi?

— Să vă spionez? Eu? Habar n-aveam că se află cineva în ponton!

De când societatea de vapoare din Escaut a închis

pontonul, vin şi eu din când în când aici să pescuiesc cu undiţa şi nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să păţesc ce-am păţit...

Germanul rânji.

— N-ai potrivit-o flăcăule! Unde ţi-e undiţa?

— Păi...; a căzut în apă când s-a rupt bârna cu mine...

— Noi n-am văzut nicio undiţă.

— A luat-o apa la vale.

— Aşadar, nu vrei să ne spui de cine eşti plătit ca să ne spionezi?

— Cum să vă spun ce nu e?

— Îşi bate joc de noi, dumneata nu vezi? strigă Ernest Trulstrum furios. Îl cunosc eu, l-am văzut chiar astă-seară în berărie. Belgian nemernic! îndrăzneşti să tăgăduieşti, că-ţi sfărâmăm ţeasta!

— De ce să tăgăduiesc! răspunse foarte calm Marcel. Oricine poate intra în berărie să bea un ţap de bere, dacă are cu ce-l plăti...

— Nu vedeţi că-şi bate joc de noi, domnilor? repetă Trulstrum.

— Să isprăvim cu el – ne pierdem timpul degeaba.

— Într-adevăr, dacă vreţi să mă asasinaţi, nu e nevoie de atâta tevatură... făcu Marcel fără să se tulbure.

— Prea vorbeşti mult, nemernicule! O să...

Şi Trulstrum se repezi la el cu pumnalul ridicat.

Von Gobsen care de la o vreme privea cu atenţie pe prizonier, îl opri.

— Un moment...

Luă o lumânare şi o apropie de obrazul lui Marcel.

— O... nu, nu, nu mă înşel... el e... el e... zise Gobsen. Domnilor, adăugă apoi austriacul, întorcându-se spre tovarăşii săi, nici nu vă daţi seama ce însemnătate are pentru noi prinderea acestui individ. E un spion primejdios, pe care l-am mai arestat o dată într-un tren militar, în

apropiere de Kegensburg, unde asasinase o mulţime de soldaţi de-ai noştri. Condamnat pe loc la moarte, a reuşit să fugă, datorită complicităţii unui trădător. De data aceasta, nu trebuie să scape de pedeapsă. Mai înainte însă, ţin să aflu de la acest spion...

— Mai spion ca dumneata? îl întrerupse Marcel, luându-l peste picior. Dacă n-ai fi spion, atunci ce-ai căuta aici în hainele astea? Ai ieşit poate să te plimbi pe răcoare?...

VII

Un mormăit de furie întâmpină cuvintele lui. Trulstrum ridică pumnalul. Schultze scrâşni din dinţi. Ganzfeld îşi încleştă pumnii lui enormi. Tremurând toţi de mânie, înconjurară pe tânărul francez, ca o haită de lupi în jurul prăzii, arătându-şi colţii.

Nepăsător, cu braţele legate, Marcel Dunot, îi privea zâmbind. Von Gobsen stătea nemişcat, pe când ceilalţi n-aşteptau decât încuviinţarea lui ca „să se sfârşească.

— Să-i tăiem gâtul, zise Trulstrum.

— Nu, să-l înecăm, adăugă altul.

— Cu un bolovan de gât!

— Din pescar o să se facă peşte!

Von Gobsen le făcu semn că vrea să spună ceva. Ceilalţi tăcură.

— Stimaţi prieteni, începu el, acest spion a meritat de mai multe ori moartea, pedeapsă la care, de altminteri, a şi fost condamnat după toate regulile de către Consiliul de Război Austriac. Din nenorocire însă pentru justiţie, omul nu poate muri decât o singură dată, aşa că...

— Atunci să-l punem mai întâi la chinuri, propuse Ganzfeld.

— Da, da! La chinuri! Să-i scoatem ochii.

— Să-i tăiem nasul.

— Şi urechile!

— Aveţi niţicărăbdare, stimaţi prieteni, repetă Von Gobsen, lăsaţi-mă să sfârşesc. Propunerile dumneavoastră dovedesc un patriotism care vă face cinste! Criminalul acesta a meritat – după cum v-am mai spus – de zeci de ori moartea; dar, înainte de a...

— Nu, nu! Acum... îndată! răcni Trulstrum.

— Lasă pe Gobsen să vorbească, se răsti Schwartze la el.

— O, am terminat! Omul pe care-l vedeţi aici e fără îndoială un spion primejdios şi trebuie să ştie multe lucruri care ne-ar putea fi de folos. Să-l cercetăm. Individul merită:

1. Să i se scoată ochii;
2. Să i se taie nasul;
3. Urechile;
4. Degetele;
5. Gleznele şi braţele;
6. Moartea prin sugrumare înceată sau înec.

Aceste şase pedepse sunt foarte lesne de pus în aplicare; un cuţit e de ajuns şi...

— Am eu unul la mine! strigă Trulstrum cu ochii scăpărând.

— Şi eu! ziseră într-un glas Ganzfeld şi Schwartze.

— Ai auzit, acuzat? întrebă Von Gobsen. Acuzat Vermeulen!

— Doar nu sunt surd! răspunse nepăsător Marcel.

— Cu atât mai bine pentru dumneata! Aşadar, ştii ce te aşteaptă, dacă nu preferi să răspunzi la întrebările pe care ţi le voi pune. Sunt numai şase. Răspunzi, bine; nu răspunzi, vei fi supus la chinurile pe care ţi le-am spus mai înainte.

— Vorbeşti cât se poate de lămurit, făcu Marcel batjocoritor.

— Cu atât mai bine că ai înţeles.

Ziceam deci că nu-ţi voi pune decât şase întrebări.

Dacă răspunsurile dumitale mă vor mulţumi, nu ţi se va întâmpla nimic. Vei fi ţinut numai prizonier aici, până ce trupele noastre vor intra în Anvers, ceea ce nu poate întârzia mult. Pe urmă vei fi judecat de un consiliu de război. Eu voi încerca să pledez în favoarea dumitale.

— Ce bun eşti!

— Nu, sunt drept.

— Aşa-mi ziceam şi eu! făcu Marcel serios.

— Aşadar, încep cu prima întrebare: în numele cui lucrezi?

— O să-ţi spun numaidecât, zise Marcel cât se poate de calm. Mai întâi însă aş vrea să ştiu – şi e dreptul meu cred – dacă domnii de colo sunt de părerea dumitale, dragă domnule Von Gobsen. Fiindcă, înţelegi foarte bine că, înainte de a-mi trăda ţara, vreau cel puţin să fiu sigur că după răspuns la întrebări nu voi fi schilodit.

— E cât se poate de drept, nu-i aşa, domnilor – întrebă austriacul pe tovarăşii săi, care ascultau bănuitori – că veţi respecta făgăduiala mea?

Se auzi un mârâit nedesluşit care putea fi luat drept o încuviinţare.

— Încuviinţăm în totul cele ce ţi-am spus Von Gobsen, zise în sfârşit Schwartze, care părea să fie conducătorul bandei, dar cu o condiţie: ca răspunsurile condamnatului să fie mulţumitoare.

— Dacă nu... făcu Trulstrum ridicând cu un gest ameninţător pumnalul.

— Ai auzit? întrebă Von Gobsen pe acuzat. Acum...

Marcel Dunot, care se folosise de neatenţia germanilor, ca să ardă la flacăra lumânării frânghia care îi lega mâinile la spate, se năpusti la ei.

Von Gobsen cel dintâi se prăbuşi cu tâmpla sfărâmată

de pumnul de oţel al francezului.

Trulstrum, spumegând de furie ridică pumnalul dar francezul îi apucă mâna şi-i zdrobi osul. Scăpă pumnalul, pe care Marcel îl prinse din zbor, şi-l înfipse în beregata ui Schwartze.

Vru să se repeadă la Ganzfeld, dar se poticni, prins pe la spate de ceilalţi trei şi căzu pe podea cu mâinile întinse. Ganzfeld, Trulstrum şi germanii care mai rămăseseră în viaţă se încleştară de el. Vreme de cinci minute, o luptă sălbatică se încinse între ei. Turtit aproape de greutatea trupurilor lor, Marcel încercă zadarnic să scape din ghearele nemţilor.

Izbea cu picioarele, cu capul în juru-i, se rostogolea pe podea, muşca, se zbătea, dar degeaba.

Apucat de gât, sugrumat aproape, se dădu învins.

— Să-l aruncăm în râul răcni Ganzfeld.

— Să-iscoatem mai întâi ochii! zbieră Trulstrum.

— Nu e nevoie! Am pierde vreme. S-ar putea să se fi auzit gălăgie... zise unul din ei.

Unul aduse dintr-un ungher o ţeavă grea de fontă, care slujea să dea greutate pontonului.

— Să-i legăm asta de picioare ca să-l ducă la fund, zise el.

Zis şi făcut. Ganzfeld şi Trulstrum trecură o frânghie prin ţeavă şi o legară de gâtul lui Marcel.

— Apa e aşa rece, dar nu face nimic, o să te răcorească niţel, râse unul din ei. Să ne grăbim, stimaţi prieteni, e târziu, strigă el celorlalţi.

Ajutat de Trulstrum, ridică pe Marcel de jos şi-l duse sus pe ponton urmat de ceilalţi, care nu voiau să piardă nimic din acest spectacol.

Se auzi un pleoscăit.

Apa ţâşni şi, târât de greutatea fierului, Marcel Dunot pieri.

— Aşa să crape toţi francezii! zise Trulstrum.

— Şi belgienii! adăugă Ganzfeld.

— Şi japonezii! încheiară ceilalţi.

După câteva, minute părăsiră toţi pontonul. Ajunşi pe chei, se împrăştiară care încotro, fără să se sinchisească de cadavrele lui Gobsen şi Schwartze rămaşi jos în ponton.

Germanii trebuiau să sosească dintr-un moment într-altul; vor avea vreme atunci să îngroape pe martirii cauzei germane. Ş-apoi, morţii nu mai puteau aduce niciun folos, la ce bun să-şi piardă vremea cu ei! Pe ponton se făcuse linişte.

Dar nu ţinu mult.

La cinci minute după plecarea nemţilor, o formă neagră ieşi binişor din apă şi trecu pe punte.

Era Marcel Dunot!

Printr-un noroc nemaipomenit, frânghia de care era legată ţeava se agăţase de lanţul pontonului. Folosindu-se de această fericită întâmplare, viteazul tânăr se lăsase dus de curent până sub ponton ţinând afară din apă numai faţa. Aşteptase apoi până plecaseră germanii şi agăţându-se de ponton dezlegase frânghia şi se urcase pe punte.

„Brr! făcu el scuturându-se. M-am întors de pe lumea cealaltă! Nu e vorbă, am mai păţit eu şi altele şi mai şi... Dacă s-ar întâmpla să-mi cadă vreodată nemţii ăştia în mână, o să-i trimit şi eu unde m-au trimis ei pe mine numai că o să am eu grijă să nu se mai întoarcă...”

Temându-se să nu fie văzut de pe chei, Marcel coborî.

Se împiedică de cadavrele lui Gobsen şi Schwartze. Îi împinse încolo cu piciorul, se dezbrăcă, stoarse apa din haine, se îmbrăcă la loc şi coborî pe chei.

Îşi găsi banii unde îi ascunsese, îi luă şi se îndepărtă.

Deocamdată un singur gând îl urmărea: să înştiinţeze autorităţile militare de ce puneau la cale spionii!

Zorile se iveau. Cerul începuse să se lumineze. Se

stârnise vântul încreţind undele râului. Bubuitul tunurilor încetase. Lumini roşii scăpărau pe cerul cenuşiu.

Marcel Dunot se înfioră. Încotro să se îndrepte? Pe cine să întrebe unde se află cartierul general? Niciuna din tutungeriile din lungul cheiului nu era încă deschisă.

Porni spre oraş. După ce merse vreo jumătate de ceas, văzu în sfârşit o cârciumă deschisă. Intră înăuntru, ceru o cafea şi întrebă unde se află cel mai apropiat comisariat.

I se spuse că n-are de mers niciun sfert de ceas până acolo. Marcel bău cafeaua, plăti şi plecă, dar deodată se opri împietrit. Vânzătorii de ziare răcneau cât îi ţineau gura:

— Gazeta poporului! Ediţie specială! Atacul!

Marcel cumpără ziarul şi citi:

Armata germană a atacat azi-noapte împrejurimile forturilor. Trupele belgiene şi engleze au evacuat oraşul.

Marcel oftă cu durere. Aşadar totul se sfârşise! Aflase prea târziu de planurile germanilor.

Mototoli ziarul, îl făcu ghemotoc şi-l aruncă mânios în râu.

— Acum la ce bun! îşi zise el cuprins de o adâncă descurajare.

Dar descurajarea lui nu ţinu mult.

La urma urmei, Anvers nu e întreaga Belgie şi cu atât mai puţin Franţa. Germanii vor să ia oraşul prin trădare. Ei, şi? Au să-l ia şi belgienii îndărăt şi fără ajutorul spionilor. Până atunci el s-o şteargă cât mai e vreme.

Bine, să fugă. Asta voiau să facă şi locuitorii oraşului. Acum, când li se spusese că Anversul va capitula, nu mai aveau alt gând decât să fugă din faţa duşmanului, pe care-l urau de moarte.

Valuri de Oameni năpădeau străzile, ducând în spinare boccele cu haine şi rufărie, alţii numai cu vreun pacheţel în mână, amintiri dragi, sau lucruri mai de preţ. Femeile

mergeau tăcute, cu privirea întunecată, cu plozii agăţaţi de fustă.

Se auzeau ţipete, scâncete de copii. Mamele îşi strigau speriate copiii care se rătăceau de ele.

Toată această mulţime de bătrâni, femei şi copii se îndrepta spre chei, unde cele din urmă vapoare ridicau ancora pornind spre Ostende şi Anglia.

Când şi când se auzeau crâmpeie de fraze:

— Nu mai sunt trenuri!

— Strada Justiţiei e în flăcări!

— Casele din strada Belliard ard!

Luat de şuvoi, Marcel auzea toate acestea. Se pomeni fără să ştie cum împins până la cheiul Jordeans, unde două vaporaşe, *Prinţesa Menriette* şi *Leopold* II stăteau gata de plecare.

Erau cele din urmă.

Pe puntea care lega cheiul de vapoare era o învălmăşeală grozavă. Toată lumea voia să plece şi loc nu era decât pentru foarte puţini.

Ţipete, ocări se auzeau din toate părţile, pe când marinarii căutau să potolească pe cei mai îndârjiţi. Numai femeile şi copiii aveau voie să se urce pe vapor. Se petreceau atunci drame înduioşătoare. Mai toate femeile belgiene, nevoind să-şi părăsească soţii, renunţau la plecare, cu toate stăruinţele bărbaţilor.

— Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! Strigau marinarii.

Se auzi clopotul vaporului sunând.

Scene sfâşietoare de despărţire, hohote de plâns sfâşiau inimile. Pe puntea celor două vaporaşe femeile fluturau batistele ude de lacrimi, pe când copiii agăţaţi de fustele lor plângeau privind curajoşi şi inconştienţi de drama care se petrecea sub ochii lor.

Palid ca un mort, Marcel Dunot vedea toate acestea. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea exista, atâtea

Suferinţe omeneşti. O ură grozavă împotriva duşmanului îi clocotea în piept.

Deodată ţipetele deznădăjduite îl făcură să tresară. Se uită de unde veneau şi văzu o grămadă de femei înghesuite în capătul podeţului de pe *Leopold* II pe care marinarii le împingeau înapoi. Se sfârşise. Vaporul nu mai putea lua pe nimeni. Pe bord nu era loc decât pentru opt sute de persoane şi acum erau peste două mii.

— Ia-mă şi pe mine, domnule comandant... am trei copii mici!

— Ia-o şi pe soţia mea!

Sirena vaporului acoperi aceste strigăte disperate, vasul se depărtă de chei, în urletele de durere şi deznădejde.

Marcel Dunot porni cu mulţimea îndărăt spre oraş. Se făcuse ziua mare, o zi mohorâtă de octombrie.

Spre miazăzi cerul era înroşit de flăcări: un întreg cartier al Anversului ardea.

Văzu un grup de fugari mergând grăbiţi. Fără să ştie unde se duceau, se amestecară printre ei şi ieşiră cu toţii din oraş.

Şoselele mişunau de oameni care se împrăştiau pe Câmp, Se puteau vedea de toate: vite, care încărcate cu copii, cărucioare trase de câini.

Tânărul francez se strecura printre grupuri, cu gând să ajungă ori la Ostende ori la Gand, unde se zicea că s-ar afla armatele belgiene.

Merse vreo două ceasuri fără să-i pese de oboseală. La vederea unei căruţe trase de un măgăruş, tresări. În căruţă, se aflau doi inşi, pe care îi cunoştea. Strânse pumnii şi se repezi spre căruţă.

VIII

Cei doi bărbaţi care se aflau în căruţă erau Ganzfeld Şi

încă unul din indivizi de pe ponton pe care auzise că-l cheamă Bottstein. Germanii aceştia se schimbaseră acum la faţă. Ganzfeld, care purta până acum câteva ceasuri barbă, era ras complet. Era îmbrăcat cu o manta largă ponosită, şi pe cap trasă până peste ochi, o şapcă neagră de mătase. Avea în Totul aparenţa unui tânăr de ispravă şi ţinea de hăţuri măgăruşul.

Celălalt, Bottstein, purta o redingotă plină de pete şi destrămată, iar pe cap un joben vechi şi înverzit de soare, îşi acoperise ochii cu nişte ochelari mari, care îi dădeau un aer respectabil şi jalnic.

Ce făceau aceşti doi printre nenorociţii care fugeau dinaintea hoardelor Kaiserului! Răspunsule cât se poate de simplu: îşi îndeplineau mai departe meseria lor de spioni.

Marcel Dunot îşi tăie drum printre fugari şi, când fu lângă căruţă, apucă măgăruşul de căpăstru şi-l opri brusc în loc. Zguduitura fu atât de puternică încât era cât p-aci să răstoarne pe cei dinăuntru.

— Ah! bodogăni Ganzfeld ridicând biciul, dă drumul măgăruşului neghiobule ori...

Vorba i se opri în gât. Marcel Dunot dăduse drumul măgăruşului şi sărise în căruţă.

— Ce, nene, nu-ţi mai recunoşti prietenii? făcu’el în bătaie de joc.

— Francezul de azi-noapte! bâigui Bottstein încremenit de groază. N-a murit... el e!

— Chiar el în persoană... zise Marcel aşezându-se între ei.

Dar Ganzfeld era mai îndrăzneţ, avea mai multă obrăznicie decât tovarăşul său.

— Ce-ai spus? se răsti el. Nu te cunosc. Hai, cară-te dacă nu vrei să te arunc din căruţă. Mi-e măgăruşul ostenit... dă-te jos că te iau la goană cu biciul!

Marcel Dunot zâmbea.

— Zău? Ia nu te mai preface, Ganzfeld, că nu se prinde. N-aş vrea decât să strig: *spionii!* şi să povestesc ce ştiu şi, aţi fi sfâşiaţi pe loc, mă-nţelegi? Dar îmi place căruţa voastră şi nu mă-ndur de ea, pricepi?

— Dă-te jos când îţi spun! făcu Ganzfeld mai puţin dârz.

— Mai domol, neamţule! Şi nu care-cumva să faci o mişcare... Ascultă-ncoa' la mine: vreau să-ţi propun o mică afacere...

— Dă-te jos, donnerwetter!

— Aşa, înjurături nemţeşti acum! Nu fi prost, Ganzfeld. Ar putea să te-audă cineva şi n-o să-ţi meargă bine, crede-mă...

— Hai, spune ce vrei? mormăi germanul, care îşi pierdea din ce în ce cumpătul.

— Ei vezi, aşa mai vii de-acasă! râse Marcel: Ceea ce vreau eu e foarte simplu: întâi căruţa, pe urmă, viaţa voastră.

— Glumeşti? făcu Ganzfeld încercând să zâmbească.

— Nu te hlizi aşa, că nu te prinde, neamţule, răspunse Marcel foarte serios. Acum dă drumul căruţei că împiedică circulaţia...

Într-adevăr, deşi oprită la marginea şoselei, căruţa stătea în drumul fugarilor, care răcneau să se dea la o parte.

Fără să se mai împotrivească, prusianul îndemnă măgăruşul cu biciul.

— Aşadar, jupâne Ganzfeld şi dumneata, jupâne Bottstein, ascultaţi la ce vreau să vă spun. E cât se poate de serios. Vă las să alegeţi între două variante: ori asmut lumea pe voi strigând: *spionii*! şi veţi fi imediat prinşi, şi sfâşiaţi de mulţime – ceea ce ar însemna să pierd căruţa voastră, la care râvnesc – ori ne îndepărtăm de şosea şi ne ducem în pădurica de colof ca să stăm de vorbă. Voi sunteţi doi şi eu unul singur. Dacă mă ucideţi voi pe mine,

s-a isprăvit; Dacă vă ucid eu pe Voi, căruţa e a mea. Ei, ce ziceţi de propunerea mea?

Ganzfeld schimbă o privire cu tovarăşul său.

— Bine, suntem la dispoziţia dumitale domnule, domnule, domnule...

— Marcel Dunot, întregi tânărul, care nu mai avea de ce-şi ascunde numele.

— Eşti... eşti rudă cu campionul de box! întrebă germanul cam neliniştit.

— Ba chiar el în persoană, răspunse Marcel înclinându-se.

Cei doi germani se îngălbeniră.

— Nu crezi că... ne-am putea înţelege pe cale paşnică, domnule Dunot? bolborosi Bottstein scoţându-şi ochelari, ca să se uite mai bine la el.

— Cum să nu! făcu Marcel vesel; după ce s-o *curăţa* careva din noi, adică ori eu ori dumneavoastră, o să ne Împăcăm foarte bine.

— Ce vrei să spui? întrebă Ganzfeld, care nu pricepuse.

— Nimic. Dă bici *armăsarului*, dacă nu vrei să vă sugrum chiar acum, zise Marcel clocotind de mânie.

Şi smulgând biciul din mâna lui Ganzfeld, arse una măgăruşului, care porni în galop.

Căruţa sări şanţul de la marginea drumului şi o luă peste câmp spre pădurice arătată de Marcel.

Cei doi germani amuţiseră. Cu Marcel între ei nu puteau schimba păreri şi nici nu puteau face un gest, căci tânărul îi privea cu coada ochiului.

— Domnule Dunot, începu Ganzfeld.

— Ce e?

— Dacă ţi-aş da o mie de franci...

— Şi dacă eu ţi-aş da un uppercut, care să-ţi turtească nasul şi să-ţi scoată dinţii din gură?...

Ganzfeld tăcu.

— Scoate mâna din buzunar! îi porunci Marcel văzându-l făcând un gest.

Germanul tresări dezamăgit, dar se supuse. Măgăruşul de abia se mai târa. Ajunse, în sfârşit, la marginea păduricii şi porni pe sub copaci.

— O să ne oprim aici, zise Marcel arătând înspre un luminiş care Se zărea printre arbori. Cred că...

O flacără izbucni şi se auzi o detunătură, care făcu pe Marcel să tresară.

— Ah, bandiţii! strigă el.

Bottstein se folosi de clipa când Marcel arăta cu mâna spre luminiş ca să scoată repede revolverul din buzunar şi să tragă.

Glonţul trecu pe lângă fruntea tânărului francez şi-i zgârie pielea.

Marcel se ridică în picioare; era teribil la vedere!

Până să aibă vreme Bottstein să tragă a doua oară şi Ganzfeld să scoată şi el revolverul, îi apucă pe amândoi de păr şi-i izbi cap în cap, cu atâta putere, încât le sfărâmă ţestele.

Se auzi un zgomot de oase pocnind, un horcăit de moarte şi cei doi germani căzură grămadă în căruţă.

Măgăruşul speriat de detunătură, se opri. Marcel scotoci buzunarele celor doi spioni, cu nădejdea că va găsi ceva documente, dar zadarnic. Portofelele lor nu conţineau altceva decât un teanc de bancnote belgiene şi engleze, altceva nimic.

Luă bancnotele şi revolverele, aruncă trupurile într-uu tufiş şi se hotărî s-o ia prin pădure cu gând s-ajungă mai repede la Ostende.

Măgăruşul, nemaiavând acum de tras şi greutatea celor doi germani, porni în galop.

Începuse să cadă o ploaie măruntă şi deasă, dar Marcel, care avusese prevederea să ia mantaua lui Ganzfeld cu el,

nu se sinchisi de ploaie. Era foarte vesel că scăpase şi de data asta de moarte şi avea acum şi o căruţă, ca să nu-şi obosească picioarele.

O smucitură bruscă îl făcu să tresară. Măgăruşul se oprise şi mişca neliniştit capul.

— Ce e, măgăruşule, nu mai merge? făcu tânărul mirat.

Animalul Scoase un zbieret drept răspuns.

Marcel se uită în juru-i dar nu văzu nimic suspect.

— Hi! Hi! strigă el măgăruşului şi-i arse una cu biciul.

Degeaba.

„Ce naiba o fi având?” se întrebă Marcel nedumerit şi sări din căruţă.

Ascultă cu încordare, se uită în dreapta şi-n stânga; nimic decât picuratul stropilor de ploaie pe frunzele veştede.

„Nu pricep ce e; măgarului i se năzare pesemne”, murmură el.

„Deodată tresări auzind ca nişte bătăi de tobă în depărtare. Zgomotul se apropia din ce în ce.

„Dar ăsta e tropot de cai! îşi zise el desluşind mai bine zgomotul. Ia s-o şterg eu de aici să nu dea nemţii peste miñe”.

Legă măgăruşul la voia întâmplării, îşi încărcă amândouă revolverele, se urcă într-un stejar, pe o cracă mai trainică şi aşteptă să vadă ce avea să urmeze.

Răbdarea nu-i fu pusă multă vreme la încercare. Nu trecură nici cinci minute şi zări printre frunzele îngălbenite o trupă de ulani în uniformă cenuşie cu lancea lipită de cizmă, înaintând unul după altul, în trapul cailor.

Marcel putu să-i numere de departe: erau patrusprezece; cel din capul Coloanei, un subofiţer, se apleca din când în când şi striga la cineva care-mergea pe jos.

„Hai, câine de englez, mişcă-te mai repede! Mylord

doreşte poate o trăsură?”

Şi plutonierul îşi încheia gluma lui nesărată într-un Hohot de râs.

Curios, Marcel întinse capul şi zări legat cu mâinile la spate un individ înalt, slab, îmbrăcat în haine de catifea cafenie.

Era probabil un prizonier luat de germani.

Cu fruntea sus, fără să se tânguie, omul mergea repede, căci capătul funiei cu care era legat fusese înnodat de şaua calului plutonierului.

Sudoarea i se prelinse pe faţă, amestecată cu picături de sânge.

Deodată plutonierul se opri. Zărise căruciorul părăsit de Marcel.

— Hastrok! Gumker! strigă el, ia vedeţi ce e cu...

Un glonţ care i se opri în creier, îl trimise pe lumea cealaltă să-şi sfârşească ordinul. Văzând pe prizonier, Marcel se hotărâse să-l scape şi acum îşi punea planul în aplicare.

Încă o împuşcătură, apoi încă una şi alţi doi ulani se rostogoliră de pe cai. Ceilalţi puseră mâna pe carabine şi traseră o salvă fără folos însă. Unul din soldaţi, turbat de furie se repezi la prizonier, care rămăsese în picioare lângă calul plutonierului şi răcni:

— O să crăpi şi tu, englez afurisit!

Ridică lancea dar... căzu fulgerat cu creierii sfărâmaţi.

— Staţi unde sunteţi, flăcăi! răcni Marcel, voind să facă pe nemţi să creadă că în pădure s-ar afla o trupă numeroasă, şi ucise încă doi ulani la repezeală.

Aruncă apoi revolverul gol din mână, sări jos din copac şi tăie legăturile prizonierului, în vreme ce ulanii care mai rămăseseră în viaţă o luară la fugă.

— Încalecă şi vino după mine, zise el englezului.

— *Yes*! răspunse acesta, fără să se tulbure câtuşi de

puţin.

Englezul părea să fie un călăreţ desăvârşit. Sări în şaua calului plutonierului şi, înţepenit în scări, trase pe urma fugarilor, ucigând trei din ei.

După ce smulse lancea unuia din cei ucişi, Marcel încălecă şi el.

— Înainte! strigă apoi englezului.

— *All right!* răspunse acesta şi, dând pinteni cailor, porniră amândoi ca o săgeată fără nicio ţintă.

Se opriră de-abia la marginea pădurii, ca să lase caii să răsufle.

— Daţi-mi, voie, domnule, să mă prezint, zise acum străinul înclinându-se foarte politicos. Numai am niciO carte de vizită la mine, mi le-au luat pe toate ticăloşii aceia... Numele meu e John Sulivan, trimis special al ziarului: S*an-Francisco Herald*.

— Ei, eu sunt Marcel Dunot.

— Marcel Dunot care a învins pe Fred Mac Farlan, campionul de box al lumii?

— Chiar el, mister Sullivan.

— O, foarte bine! Minunat! Extraordinar! Ce articol grozav o să scriu! îngăduie-mi să-ţi mulţumesc din suflet, mister Marcel Dunot! Îţi datorez viaţa... mai mult încă! Să fiu salvat de însuşi regele boxerilor! E ceva senzaţional! Senzaţional, într-adevăr!

Şi, entuziasmat, americanul apucă mâinile lui Marcel şi le scutură cu putere.

— Am asistat la meciul dumitale, domnule Dunot. Am fost de faţă! Ah! nici nu-ţi închipui ce fericit sunt... şi mândru! Să plecăm numaidecât ca să pot da’ cât mai repede o cablogramă la San Francisco... E senzaţional ce mi s-a întâmplat!...

— Da, dar ar trebui mai întâi să ştiu unde ne aflăm, răspunse Marcel înveselit de entuziasmul americanului.

— Mi-au furat pungaşii ăştia de nemţi harta, dar cunosc bine ţinutul. Suntem numai la câţiva kilometri de Ostende. E acolo după dunele acelea de nisip care se văd de aici.

— Atunci, să mergem.

— Yes!

Deşi caii nu erau încă bine odihniţi, putură totuşi s-o ia la trap.

Cei doi bărbaţi merseră în tăcere printre dunele de nisip presărate ici colo cu arbori firavi, pârliţi de soare şi de vântul mării. După vreun sfert de ceas, zăriră în sfârşit cele dintâi case ale Ostendei. Împrejurimile oraşului mişunau de fugari care soseau din toate unghiurile Belgiei, ca să se îmbarce pentru Anglia.

Marcel şi Sullivan fură siliţi să-şi încetinească mersul. Străbătură canalul care leagă Nieuport de Ostende şi, după câteva minute, intrară în oraş. Străzile vuiau de lume. Mii şi mii de oameni alergau zăpăciţi de colo până colo, neştiind încotro s-o ia.

— Vii şi dumneata cu mine la poştă? întrebă americanul pe Marcel neştiind că acesta era rănit.

În faţa oficiului poştal aştepta o mulţime imensă, despărţită în două printr-un grilaj şi cu greu ţinută în loc de soldaţi călări.

— *By love*! mormăi Sullivan; Mai avem cel puţin cinci ore până să ajungem la ghişeu! Dar... ce ai, eşti rănit, mister Dunot? adăugă el observând o dâră de sânge ce se prelingea de-a lungul piciorului stâng al tovarăşului său.

— Da. Am un glonte în coapsă, pare-mi-se, răspunse simplu Marcel.

— Şi nu spui nimic! Să mergem repede la hotel. Corespondentul ziarului *Worlds* e doctor. O să te îngrijească.

— Dar cu telegrama ce faci? Se întârzie.

— Aşa e, n-are a face. Mi-ai scăpat viaţa! Atâta lucru pot

să fac şi eu pentru dumneata. Şi apoi, ceea ce am de telegrafiat e destul de senzaţional ca să mai poată aştepta... Cu atât mai mult cu cât, în loc de a trimite numai câteva rânduri, acum am de gând, o să le expediez un articol întreg:

Scăpat din mâinile unui regiment de ulani de către Marcel Dunot, renumitul campion de box la toate categoriile.

Ce zici! Cu asta dăm lovitura...

— Dar nu era decât un detaşament, îndrăzni să spună Marcel.

— Ştiu! Dar „regiment” bate mai bine la ochi pe manşeta ziarului, pricepi? De altfel, sunt sigur, mister Dunot, că un regiment să fi fost, şi tot n-ai fi şovăit!

— Eşti prea drăguţ, mister Sullivan.

Tot vorbind, cei doi bărbaţi se depărtară de poştă.

John Sullivan îşi opri calul în faţa unei clădiri frumoase, unde staţiona un grup de curioşi.

— Aici e, zise, *L’Hôtel de la Paix*, Potrivit nume, nu? L-am ales tocmai pentru numele lui. Suntem aproape numai ziarişti. Dar nu cumva să le spui că eşti regele boxerilor, căci ar fi în stare să-ţi ia un interviu!

— Fii pe pace! îl linişti Marcel.

Sullivan, mulţumit de promisiune, îl ajută să descalece.

Hotelul nu mai avea nicio cameră liberă. Americanul stărui ca Marcel Dunot să stea în camera lui, de la etajul întâi.

Cu ajutorul lui Sullivan şi al hotelierului, Marcel reuşi să urce scara şi să se întindă în pat. Până să sosească Corespondentul Lui *Worlds*, care nu era acasă, Sullivan, care avea ceva cunoştinţe de chirurgie, îi pansă rana.

Apoi, îi povesti pe scurt aventurile sale. Erau simple. Plecat din Ostende cu două zile în urmă, ca să încerce să ajungă până la armata belgiană, despre care se spunea că

e la Gand, Sullivan fusese surprins de o patrulă de ulani. Degeaba îşi arătă paşaportul şi actele, din care se vedea că e supus american. Cu toate protestele lui, fusese bătut măr, înjurat, i se luaseră hârtiile, banii, în sfârşit tot ce avea la el de orice valoare. Apoi, până în clipa când fusese eliberat de Marcel, el trebuise să-i urmeze pe nemţi, legat de oblâcul şeii calului plutonierului, şeful detaşamentului.

— Ah, bandiţii! strigă el. Vai de acela care-mi va cădea vreodată în mână! îl sugrum! îl linşez ca pe un negru din Virginia!

Sosirea unui bărbat înalt, uscăţiv şi palid, cu un monoclu „enorm şi care intră fără să bată, întrerupse tânguirea onorabilului Sullivan.

— Hallo!, Johnny! făcu noul venit. Hotelierul mi-a spus că m-ai căutat. Dar unde ai fost până acum?

— La plimbare! îl lămuri Sullivan scurt. La plimbare, dragul meu Waston şi pe drum am întâlnit un vechi prieten, M... M... Moreau, rănit de nemţi şi pe care o să te rog să-l pansezi! Dragă Moreau, ţi-l prezint pe prietenul meu Waston, corespondentul lui *Worlds* şi doctor în medicină de la Facultatea din Harward!

— Îmi pare bine de cunoştinţă, mister Moreau! declară Waston. Vin numaidecât cu trusa de instrumente şi cele necesare pentru pansat.

— Bine, zise Sullivan. Până atunci mă duc să telegrafiez.

— Ai ceva nou!

— Mai nimic... prostii!

Ieşiră amândoi o dată. Waston se întoarse după câteva minute cu o geantă din care scoase câteva bisturie, pense, o maşină de spirt, foarfeci, un lighenaş, vată şi antiseptice.

Sună apoi un servitor, care aduse o cană plină cu apă caldă.

În mai puţin de douăzeci de minute, Waston, care era într-adevăr un chirurg îndemânatec, extrase glontele din

coapsa lui Marcel Dunot şi-l pansă la loc.

— Te felicit, şi-ţi mulţumesc, exclamă Marcel, încântat de dibăcia americanului. E într-adevăr surprinzător ca un chirurg de valoarea dumitale să fi devenit ziarist! Dar spune-mi o să treacă mult timp până să mă vindec?

— Nu! Niciun os şi niciun muşchi nu-i atins. Până în cincisprezece zile, te-ai înzdrăvenit. Te las, scuză-mă. Am de scris un articol destul de lung pentru Chicago! mai trec mâine!

— Eşti prea amabil!

Marcel Dunot rămase singur. Era trist. Cincisprezece zile de inactivitate! Pentru un bărbat ca el era o perspectivă prea puţin veselă. Ei, dar dacă nu se putea altfel!

Ca să-i mai treacă timpul, porunci servitorului să-i aducă de mâncare. De la plecarea lui din Anvers, nu mai mâncase nimic şi-i era o foame de lup. Un rosbif respectabil, stropit cu o sticlă de Bordeux veritabil, îi dădură din nou curaj.

La ora şase seara, se întoarse Suliivan. Era radios.

— S-a făcut, exclamă el. Am telegrafiat la Londra, de unde reportajul meu se va transmite la New York. Am găsit un titlu splendid! *Trimisul nostru special*, *făcut* prizonier de un regiment de ulani, este liberat de Marcel Dunot, campionul mondial de box. Ai? Ce zici?

— Nu-i rău, murmură Marcel.

La drept vorbind, simţea că-l biruie somnul.

John Sullivan observă lucrul acesta şi, discret, se retrase.

A doua zi, precum îi făgăduise, Waston veni să-l panseze şi constată că totul era în perfectă ordine. Prin Sulivan, Dunot află ce se petrecuse la Ostende: trupe englezeşti ocupau oraşul, dar se aştepta din moment în moment un atac al nemţilor. Auzind aceasta, Marcel se posomorî: să ştii că duşmanul e atât de aproape şi să nu poţi lua parte

la luptă! Era pentru dânsul încercarea cea mai grea.

Trecură mai multe zile şi, încet, rana se închise, mulţumită îngrijirilor lui Waston. Între timp, nemţii se apropiau. Într-o noapte, Marcel fu trezit de nişte bubuituri de tun.

— Nu mai încape îndoială sunt nemţii! exclamă el, ridicându-se în aşternut.

— Nu! făcu Sullivan, care dormea alături pe o canapea. Dar nici departe nu sunt. O să mai treacă cinci-şase zile până să intre în Ostende.

— Ce bine-mi pare că voi putea să cobor din pat mâine! murmură Marcel.

Într-adevăr, graţie constituţiei sale robuste, avea să intre în curând în convalescenţă.

În ziua următoare, precum spusese, el reuşi să umble puţin prin odaie, iar a treia zi, să coboare, cu ajutorul lui Sullivan, în holul hotelului.

Aici, domnea o mare frământare. Printre mese, numai geamantane, cufere, valize coborâte de prin odăi şi pe care servitorii le urcau apoi în trăsurile ce aşteptau la poartă.

— Nemţii sunt aşteptaţi pe mâine... sau poate chiar astăzi! îl lămuri Sullivan. Aşa că toţi se pregătesc de plecare în Anglia!

— Îşi strâng catrafusele şi o iau la sănătoasa, înţeleg! glumi Marcel, dar numai cu jumătate de gură.

— Aşa este! zise Sullivan.

— Dar eu, rămân. Vreau să-i văd venind pe... cum dracu-le spui, pe boşi...

— Da, pe boşi!...

— Vreau să-i văd, ca să telegrafiez la *San Francisco Herald*.

— Ba mă tem că n-ai să telegrafiezi deloc, căci dacă nemţii te fac prizonier, poţi fi sigur că n-o să te lase să

telegrafiezi.

— Ştiu!

— Atunci? Nu mai înţeleg...

— Aah! E foarte simplu. Mi-am cumpărat o barcă cu motor „*Princesse-Alice*” care mă aşteaptă, lângă dig. Împreună cu stăpânul ei, un belgian foarte de treabă, ca să mă ducă în Anglia.

Înţelegi dumneata! Când sosesc prusacii, eu mă strecor frumuşel până la port şi-i aştept să sosească. Am un aparat fotografic foarte bun, dar mai puţin bun decât acela pe care mi l-au furat nemţii... apoi, mă sui în barcă şi mână, băiete, spre Dowers, cu un splendid comunicat în buzunar: *Intrarea prusacilor în Ostende*!

— Minunat!

— *Yes*! Pentru dumneata am reţinut un loc pe *Brabant*, care pleacă diseară la şase. Merge şi Waston cu el şi o să te îngrijească. Dar să nu cumva să-i spui că am rămas aici, că rămâne şi el!

— Fii pe pace, cu atât mai mult cu cât, dacă-mi dai voie, o să merg şi eu în barcă cu dumneata!

— Dar bine, prusacii pot să tragă după noi. Dumneata eşti răniit, cred că e mai cuminte să...

— Nu ştiu ce-i aia Cuminţenie, domnule” Sullivan. Şi-ţi repet că, dacă vrei să-mi faci o plăcere, mă iei cu dumneata. Vreau şi eu să-i văd pe nemţi şi de-o fi să fie, să dau peste cap pe vreunul-doi.

— Nu te pot refuza, domnule Dunot. O să te rog numai să-mi dai voie să te fotografiez, ca să trimit gazetei portretul dumitale!

Încetul cu încetullarma din hol începu să scadă. Hotelul se golea. Se auzeau frânturi de vorbe. Toate pe acelaşi subiect: vapoarele sunt doldora de pasageri, garnizoana engleză a evacuat oraşul, germanii sunt la Bruges... Dintr-o clipă într-alta, avangarda lor urmează să ocupe oraşul.

Ce era adevărat din toate astea? Imposibil de aflat. Dar toate aceste zvonuri făceau ca pasagerii din hotel să se grăbească de plecare. Către seară, nu mai rămăsese decât Marcel Dunot, John Sullivan şi două doamne engleze, infirmiere la Crucea roşie.

Nici Sullivan, nici Marcel nu dormiră, aşteptând în fiece clipă să audă galopul ulanilor. Temerile lor rămaseră însă zadarnice. De departe, tunurile bubuiau mereu, iar dinspre sud-est se auzea ţăcănitul sec al mitralierelor. Se dădea probabil o ultimă luptă, de care atârna soarta Ostendei.

Veni şi dimineaţa, ceţoasă şi posomorâtă. De la fereastră, Marcel Dunot şi Sullivan văzuseră strada complet pustie. În timpul nopţii oraşul pare că se golise cu totul...

— Să ne dăm jos, propuse Sullivan care, ca bun ziarist ce era, ţinea să-şi dea seama de noua înfăţişare a frumosului oraş.

Marcel Dunot, sprijinit într-un baston, îl urmă pe american.

Ce tristă plimbare! Niciun picior de om pe toate străzile. Mai toate prăvăliile închise. Pretutindeni, obloanele trase.

— Cred că nu prea avem de văzut mare lucru! murmură Marcel Dunot.

— Cam aşa-i, mărturisi Sullivan dezamăgit.

Se îndreptară spre port. Dar nu apucară să se depărteze bine şi se opriră: de departe, se auzea o muzică piţigăiată de fluiere.

— Uite boşii! strigă Marcel Dunot, şi se îngălbeni puţin la faţă; dar ochii îi străluceau.

— Să ne apropiem, de port! făcu Sullivan şi, fără să-i pese de nimic, o porni iar la drum, pregătindu-şi aparatul fotografic.

În mai puţin de cinci minute, cei doi oameni ajunseră în faţa digului, de unde se putea vedea tot portul.

O barcă albă, legată de una din scările digului, se legăna pe valuri.

— Uite şi *Princesse Alice*, zise americanul, arătând cu mâna spre luntre.

Marcel Dunot nu-l auzi şi nu-i văzu nici gestul. El privea spre oraş! Patru câte patru, nemţii se iviră, soioşi, zdrenţăroşi, cu praf pe ei de o palmă. Înaintau parcă maşinal, bătând automat pământul cu cizmele lor grele. Muzica încetă. Dar tăcerea nu dură mult, căci, de îndată ce se arătară, se auzi un şuierat scurt urmat de un cântec lugubru şi funerar...

— Aaah! Foarte curios, într-adevăr, observă cu nepăsare Sullivan, care întoarse capul la urletele nemţilor.

Şi, fără să-şi piardă cumpătul, tacticos, el îşi încărcă aparatul. Teutonii nu mai erau decât la vreo două sute de metri şi se apropiau mereu.

— la seama! strigă Marcel. Uite-i că trag în noi!

Nu apucă să isprăvească vorba şi răsunară mai multe detunături, fără, de altfel, să fi încetat cântecul! La ordinul unui ofiţer, şase soldaţi ieşiseră pur şi simplu din coloană şi, ca la un exerciţiu, ochiră spre cei doi oameni. Un glonte se înfipse în aparat;

— Ah! măgarii! mormăi Sullivan şi, fără să-i pese schimbă placa şi apăsă a doua oară pe buton. S-a făcut, zise.

Am prins tot!... Ce faci acolo, domnule Dunot?

Marcel, pentru că era neînarmat, dar neputând să-şi mai stăpânească furia, scoase revolverul din buzunarul americanului.

Poc! poc! poc!...

Trei gloanţe, trei morţi, dintre care un ofiţer! Marcel ochea mai bine decât nemţii.

Strigăte de mânie, blesteme, izbucniră, amestecându-se în cântecul teutonilor.

Cu ultimele trei gloanţe, Marcel mai doborî încă doi nemţi, apoi, fără nicio grabă, fără să mai asculte urletele teutonilor şi şuieratul gloanţelor, îl urmă pe Sullivan şi amândoi se îmbar cară în luntre. Omul care se afla într-însa dezlegă frânghia legată de dig şi, cu o prăjină, împinse barca spre larg.

Era şi timpul! căci în aceeaşi clipă, doi nemţi, cu puştile nmână, apărură pe scară şi coborâră în grabă:

— Culcaţi! culcaţi! domnilor! strigă barcagiul.

Dar nici Sullivan, nici Marcel nu-i dădură ascultare:

cel dintâi fiindcă lua o ultimă fotografie, cel de-al doilea, pur şi simplu, fiindcă era curios.

Nemţii traseră câteva focuri. Gloanţele lor cădeau însă în apă, sfârâind în jurul bărcii. Iar în acest timp barcagiul, aplecat peste manivela motorului, se muncea zadarnic s-o învârtească.

— Ce faci, Celestin, nu merge? Hai mai repede! îi strigă Sullivan care, deşi foarte calm, începea să-şi dea seama că jocul e primejdios.

— Nu ştiu ce-i cu motorul! nu vrea să se urnească!

— Ia să văd şi eu! murmură Marcel Dunot şi se aplecă peste cilindri.

— Repede, repede, *by jovel*! făcu americanul. Uite-i că aleargă după o barcă. O să ne prindă!

Nemţii, într-adevăr, încetaseră de a mai trage. Reîntorşi pe dig, ei alergau spre o barcă legată de un şarampoi, cu gândul să se folosească de ea, spre a-i urmări pe fugari, a căror barcă stătea nemişcată la câteva zeci de metri de la punctul de plecare.

— Păcat defotografiile mele! murmură Sullivan. O să mi le ia, cu siguranţă.

Marcel Dunot nu răspunse. Cu toate silinţele sale, motorul nu se mişca din loc.

— Uite că se îmbarcă! făcu Sullivan, arătând spre cei

şase nemţi.

IX

Americanul spusese adevărul: nemţii săriseră în barca ce se legăna pe lângă dig, iar unul din ei tăiase cu baioneta frânghia cu care era legată, pe când alţi doi, luând loc pe bancă, apucaseră lopeţile şi acum vâsleau din toată puterea.

— Ei, cum stăm! întrebă Sullivan foarte calm, deşi cam palid.

— E astupată ţeava de benzină! Numai două minute şi reparaţia e gata.

— Nemţii vor fi gata înainte, *by jovel!*

— Ştiu. Ei, bine o să-i primim. Dă-mi câteva cartuşe!

— Vezi că... le-am uitat. Am luat în loc bobinele de peliculă fotografică mărturisi americanul.

— Drace! mormăi Marcel Dunot, dând din cap; barca nemţilor se apropia.

— Predaţi-vă! ţipă unul din ei în timp ce ceilalţi, lăsând lopeţile, se ridicară în picioare şi-i luară la ochi pe fugari.

— Aha! ne-am dus! murmură Sullivan fără să-şi piardă însă sângele rece.

— Nu mai e nimic de făcut, zise patronul Celestin. Eu unul prefer să fac o scaldă!

Şi, trecând imediat la fapte, se ridică gata să se arunce în apă...

— Ei, lăsaţi gluma la o parte, dragă! îi zise Marcel Dunot. Chibrituri ai?

— Am eu, zise Sullivan.

— Foarte bine. Fiţi gata! Când voi face un semn, să le aprindeţi una câte una şi să le aruncaţi în mare!

— Dar... mormăi americanul fără să înţeleagă.

Nemţii, în barca lor, se uitau la cei trei, crezând că se

sfătuiesc.

— Predaţi-vă sau vă omorâm! ţipă din nou cel care părea a fi şeful grupului.

Cu repeziciunea fulgerului, Marcel apucă un bidon de benzină, îl sparse cu o cheie engleză, şi-i vărsă conţinutul în direcţia nemţilor, spunând:

— Chibriturile, Sullivan.

Americanul înţelese. Frecă vreo jumătate de duzină de chibrituri o dată şi le aruncă aprinse în mare, peste benzina care plutea deasupra. O flacără enormă ţâşni între cele două bărci. Se auziră strigăte de furie.

De pe dig, răsunară câteva detunături, dar niciun glonte nu-şi atinse ţinta, din cauza fumului gros şi negru al benzinei aprinse. Nemţii rămaşi pe mal nu puteau deosebi bărcile una de alta şi trăgeau la întâmplare. Marcel Dunot, fără să se emoţioneze, sparse un al doilea bidon şi-l vărsă peste limbile de foc.

— N-o să ne ajungă până în Anglia! murmură patronul Celestin.

— Nu-i nimic! Ah! Mister Dunot! Ce mai clişeu senzaţional! Ai fi un ziarist fără pereche, *yes*, fără pereche! declară Sullivan cu admiraţie.

Şi, cu multă linişte, îşi îndreptă aparatul fotografic spre barca nemţilor care luase foc.

Era o privelişte de infern! Nemţii, în picioare, scoteau nişte urlete de fiară. Săreau încoace şi încolo, se opreau se îmbrânceau, se învârteau în loc, neştiind ce să facă.

— Aah! Splendid. N emaivăzut! murmură Sullivan, fără să-i pese de sudoarea care-i curgea pe obraz. Ce minunată, privelişte artistică! Ce clişee admirabile!

Cu multă linişte, după ce se asigură de succesul stratagemei sale, Marcel Dunot se aplecase din nou peste motor şi muncea cu râvnă. În sfârşit, se ridică, îşi şterse cu mâna înnegrită sudoarea care îi curgea pe faţă şi zise:

— De data asta cred că-i gata! Pune mâna pe cârmă, patroane!

Belgianul se supuse numaidecât.

Apucând manivela motorului, Dunot o învârti deodată cu putere. Motorul începu să duduie.

— Ai, aşa-i că S-a făcut? glumi tânărul francez vesel. Eşti gata patroane?

— Da!

Marcel Dunot apucă de manetă şi puse în mişcare elicea. Barca spintecă valurile, salutată de o salvă de împuşcături. Lovită de gloanţe, apa din barcă ţâşni în sus. Ultimele limbi de foc se mistuiau. Câteva rămăşiţe fără formă şi culoare pluteau la suprafaţa mării.

Era tot ce mai rămăsese din barcă.

În picioare, pe dig, vreo douăzeci de soldaţi germani, îngroziţi încă de priveliştea la care asistaseră, trăgeau fără să mai ochească asupra bărcii fugarilor. Niciun glonte nu-şi nimeri ţinta. Câteva clipe, Marcel Dunot şi tovarăşii lui tăcură. Gâfâind, ei respirau cu voluptate briza uşoară răcoritoare produsă de viteza bărcii.

John Sullivan îşi puse la loc în cutie aparatul fotografic de care se servise şi vorbi cel dintâi:

— *Yes*! ţi-o repet, domnule Dunot, eşti într-adevăr un artist! Caut acum un titlu pentru Clişeul meu... *Revanşa Louvain-ului*... Nu, nu-i bun... *înecaţi în flăcări*... Ar fi nostim... o să mai mă gândesc!

Un val din adâncuri umflă suprafaţa mării liniştite. Barca, împinsă de elice, înainta cu iuţeală. Curând, coasta engleză începu să se distingă spre nord-vest.

— Peste o oră vom fi aproape, bineînţeles dacă ne ajunge benzina, murmură patronul.

— O să vedem! făcu Marcel Dunot gânditor. Ai o ţigară, Sullivan! întrebă, adresându-se americanului.

— Şi mai multe, dragul meu, dar nu prea sunt grozave...

În Europa, nu aveţi ţigări bune!

— Dă-mi ce ai! declară Marcel nepăsător. Hait! ce mai e şi asta?

Motorul îşi accelerase deodată viteza şi se învârtea cu o iuţeală, straşnică, în timp ce barca dimpotrivă, îşi încetinea mersul.

— Ei, ce-i asta? întrebă Sullivan căci patronul Celestin se prefăcea că nu-l interesează decât cârma.

— Vrei să ştii ce e? zise Marcel Dunot, oprind motorul.

S-a desfăcut elicea!

— Şi n-avem nici vâsle, termină Sullivan. Păcat!

Şi eu care voiam să telegrafiez imediat despre intrarea nemţilor în Ostende! Mare păcat! Oare n-ar fi chip să înlocuim elicea?

— Ba da!

— Aha! ştiam eu, domnule Dunot, că eşti, cum se zice, un om isteţ! Dă-i zor, să pot telegrafia!

— Asta’ nu se poate, dragul meu!

— Nu se poate? dar mi-ai spus că se poate înlocui elicea!

— Da, cu o alta! dar vezi că n-avem alta. Aici e buba!

Americanul începu să râdă.

— Aha! *Very funny!* foarte nostim! *Am* să telegrafiez şi asta lui G*erald!*

Acum barca nu mai înainta deloc şi se legăna încet pe valuri.

Trecură astfel vreo două ceasuri. Situaţia devenea îngrijorătoare, căci patronul Celestin, neprevăzând întârzierea nu luase nici de-ale mâncării, nici băutură.

— Lasă! murmură Marcel Dunot, pe care aventurile sale maritime îl oţeliseră, sunt destule vapoare pe aici. O să fim salvaţi încă înainte de înnoptat!

— Aah! cred şi eu, dar telegrama mea tot va sosi târziu! mormăi Sullivan aprinzându-şi o ţigară ca să-şi alunge

urâtul. Trecu încă un ceas.

Deodată, patronul Celestin, care de câtva timp observa zarea în direcţia nord, strigă:

— Uite un vapor, *God fordom*! Numai să ne vadă!

Marcel Dunot şi Sullivan se ridicară în picioare.

Belgianul avea dreptate. La câteva mile depărtare, se putea deosebi un punct negru de unde ieşea o coloană Subţire de fum. Punctul creştea văzând cu ochii.

Curând, Marcel Dunot şi tovarăşii săi putură să vadă că era un vapor mare, cu două catarge. Marcel atârnă o batistă de vârful unei căngi şi începu s-o agite în dreapta şi în stânga.

De altfel, corabia, după direcţia de înaintare, trebuia să treacă foarte aproape de barcă; erau astfel şanse ca fugarii să fie zăriţi şi salvaţi.

Şi într-adevăr, ajuns la vreo cinci sute de metri de barcă, vaporul necunoscut stopă.

— Ei, ai scăpat de grijă, Sullivan, zise Marcel Dunot. Vezi că nici de data asta n o să murim de foame.

— Ah! puţin mi-ar păsa, numai să pot telegrafia la gazetă, zise foarte serios americanul.

Nu primi niciun răspuns. Marcel Dunot, în picioare, la prora, şi cu cangea în mână, observa vaporul cu curiozitate.

— „Ei asta-i, murmură, la aşa ceva nu mă aşteptam! Dragă Sullivan, priveşte şi fotografiază, dacă mai ai cu ce!... Vaporul s-a oprit, nu pentru noi, ci s-a supus unui ordin! Priveşte!

— Ce anume?

— Colacul acela verzui... E un submarin şi încă unul nemţesc, pe deasupra!

Ziaristul, foarte interesat, întoarse capul în direcţia arătată de Marcel.

Vaporul făcuse un sfert de întoarcere pe loc, din cauza

hulei, aşa că Marcel şi tovarăşii lui putură să vadă o stranie maşină plutitoare la câţiva metri îndărătul lor şi care le fusese mascată până atunci de navă. Era o platformă lungă, îngustă şi verzuie ce se înălţa din valuri, în mijlocul căreia se afla un turnuleţ conic, pe care era zugrăvit în alb semnul U-3.

În vârful turelei, chepengul de intrare în submarin era dat la o parte. O barcă uşoară de pânză demontabilă, ocupată de patru marinari nemţi şi un ofiţer, se desfăcuse de submarin şi se îndrepta cu iuţeală spre vaporul necunoscut.

— Ce tot spui dumneata! murmură Sullivan arătând pavilionul englez ce fâlfâia în spatele vaporului. Submarinul ăsta e englez, dragă Dunot; s-a aprovizionat desigur de la vaporul acesta ca să nu piardă vremea! Nimic mai simplu!

— Dacă ai fi navigat puţin în viaţa dumitale, Sullivan ai fi ştiut că submarinele engleze poartă câte o literă diferită după tipul lor, A, B, C etc. Pe când cele nemţeşti au toate litera U, care înseamnă U*nterseeboot*, adică submarin. Scena pe care o vezi nu e altceva decât un act de piraterie: submarinul nemţesc vrea să scufunde vaporul englez. Poftim, iată. Şi un ofiţer care se urcă pe bord cu doi marinari ce duc pachete... Trebuie să fie bombe... Ah!...

Vaporul englezesc, care se învârtea mereu în loc, mască din nou submarinul.

— Foarte ciudat, murmură Sullivan trist şi gânditor.

La drept vorbind tristeţea sa se datora faptului că nu mai avea cu ce fotografia şi această scenă, căci îşi consumase toate plăcile cu instantaneele incendiului.

Fără să scoată un cuvânt, se aşeză melancolic pe bancă. Marcel Dunot, îşi sugea degetul, ceea ce la el era dovada unei frământări grave.

— Sullivan! strigă el deodată.

— Ce-i!...

— Nu mai ai plăci, nu-i aşa?

— Nu, făcu americanul furios.

— Aşadar, nu mai poţi lua instantanee. Dar o să-ţi propun altceva... un... cum îi zici dumneata? Ah, da! un reportaj senzaţional!

— Vorbeşte! exclamă Sullivan ridicându-se în picioare, căci avea pentru Marcel Dunot cea mai mare admiraţie.

— Foarte simplu! Ce-ai zice să cucerim acest submarin!

— Să cucerim submarinul?

John Sullivan, trimisul special al lui S*an Francisco Herald*, era american şi ziarist, ceea ce înseamnă că văzuse multe în viaţa lui şi se deprinsese să nu se mire de nimic. Totuşi, la propunerea lui Marcel Dunot rămase cu gura căscată. Privi la tânărul francez cu ochii mari, întrebându-se dacă vorbea într-adevăr serios.

Marcel Dunot îi spulberă îndoiala.

— Da, să cucerim submarinul, zise. Vrei?

— Dar e imposibil!

— Imposibil nu e cuvânt franţuzesc... şi nici american, Cred! Vrei să încercăm?

— Dragă Dunot, cred că o să ne facă terci. Dar, la urma urmei, cu dumneata merg şi până la capătul lumii! Sunt al dumitale!

— Eran sigur... Ştii să înoţi?

— Da.

— Atunci, s-a făcut. Nimic mai simplu. Ne apropiem înot de barca submarinului, care e abordată în coasta vaporului. Cei doi marinari nemţi rămaşi într-însa nu vor bănui nimic. Ne vom urca în barcă şi-i vom omorî fără să aibă timp să scoată vreun ţipăt.

Vom îmbrăca apoi impermeabilele şi beretele lor, iar cu barca ne vom apropia de submarin. Turela e deschisă.

Vom coborî înăuntru şi vom profita de faptul că nemţii nu se aşteaptă să fie surprinşi pentru a ucide cât mai mulţi dintre ei şi a-i lua prizonieri pe ceilalţi!

— Ah! Dunot! Eşti admirabil! *Yes!* Admirabil! Eşti într-adevăr un om remarcabil! Yes!

— Ei aşa suntem toţi în Franţa. Moş Celentin! Aşteaptă-ne aici, că ne întoarcem numaidecât!

Belgianul zăpăcit, căscă nişte ochi cât cepele. Marcel Dunot, fără să-i mai dea alte lămuriri, se întoarse spre Sullivan.

— Eşti gata?

— Da! numai să-mi pun bine ţigările, ca să nu se ude!

— Haidem, şi fără vorbă! făcu Marcel, sărind din barcă în apa cenuşie. Sullivan făcu la fel.

Cei doi bărbaţi înotară în tăcere spre vapor, care se afla la o depărtare cam de 200 metri.

În barca submarinului, cei doi marinari nemţi, bucuroşi de a sta câteva clipe la aer liber, se lungiseră pe bănci şi trăgeau cu satisfacţie din nişte lulele groase de faianţă. Ivirea capului ud al lui Marcel Dunot îi scoase din toropeală.

Instinctiv, ridicară capul spre bordul vaporului ca pentru a cere o lămurire, crezând că Marcel e unul din marinarii bastimentului englez.

— Hoch! mormăi unul dintre ei.

Marcel Dunot, cu mâinile încleştate de marginea bărcii, se înălţă şi sări în barcă.

Cei doi nemţi, indignaţi de atâta îndrăzneală, se ridicară în picioare şi, desfăcându-şi mantalele de muşama, scoaseră de la brâu câte o baionetă scurtă.

Unul dintre ei, se repezi cu un ignet răguşit la Marcel Dunot, îl apucă de gât, în timp ce al doilea neamţ aplecându-se, îl lovi furios cu baioneta, căutând să-l înjunghie.

Marcel Dunot zăpăcit de bruscheţea atacului, se clătină.

X

Două chiote de izbândă, răsunară, terminându-se însă într-un horcăit de agonie; Marcel Dunot, care căzuse întâi pe genunchi, se ridicase deodată şi cu o smucitură puternică, smulse din mâinile primului neamţ baioneta cu care acesta încerca să-l înjunghie şi i-o băgase în pântece. Întorcându-se apoi, tânărul francez făcu o uşoară mişcare pentru a evita baioneta celui de al doilea neamţ. În acelaşi timp pumnu-i de oţel se înfipse în ţeasta teutonului. Cu capul strivit, acesta căzu pe spate, stătu o clipă în cumpănă pe marginea bărcii, apoi dispăru în mare.

— Una la mână! zise liniştit Marcel Dunot către Sullivan, care tocmai sărea în barcă.

— Ce mai uppercut, dragul meu! Se vede că eşti campion mondial de box. I-ai rupt şira spinării neamţului. Vezi dumneata, cu oricine te-ai lupta, eu pun rămăşag că tot dumneata câştigi!

— Eşti foarte drăguţ! Dar să lăsăm vorba! Ce-mi pare rău, e că l-am aruncat în mare pe neamţ; ne-a scăpat din mână o manta.

— Poftim una, colea! făcu americanul, arătând un impermeabil culcat pe capătul din spate al bărcii.

— Aşa-i, bine zici! E mantaua ofiţerului neamţ. O iau, zise Marcel şi puse mâna pe ea, în timp ce Sullivan îşi îmbrăca mantaua şi bereta marinarului ucis, căruia îi făcu vânt în apă.

Submarinul german se găsea faţă de vaporul englez tocmai în partea opusă aceleia unde se afla barca, aşa că nemţii nu văzuseră nimic din toată scena. Nu tot astfel era cu marinarii englezi care adunaţi pe puntea bastimentului, pe lângă bărcile de salvare gata a fi coborâte în apă,

asistaseră la încăierare şi priveau cu curiozitate, fără să priceapă ce se petrece.

Punându-şi degetele pe gură, Marcel Dunot le făcu semn să tacă.

— Şi acum, pe submarin! Să vâslim! făcu Marcel încet.

Cei doi bărbaţi se aşezară pe bănci şi începură a vâsli cu putere. Ocoliră prora vaporului englez, îi citiră numele scris cu litere mari galbene *Saint-Dunstan* şi zăriră submarinul german nemişcat pe apa cenuşie.

Doi oameni, un marinar şi un ofiţer, stăteau în picioare pe punte, lângă turelă. Cu binoclurile, ei cercetau nava engleză.

— Repede! Să n-aibă vreme să ne recunoască! şopti Marcel Dunot către tovarăşul lui.

Amândoi se încordară peste lopeţi. Barca îşi îndoi viteza.

Deodată, cei doi nemţi îi observară. Părăsind contemplarea vaporului ei îşi îndreptară privirile spre barcă. Unul dintre ei mormăi câteva cuvinte pe care Marcel nu le înţelese. De altfel, barca nu mai era decât la vreo zece metri de submarin.

— Ho, lăsaţi-o mai încet, dobitocilor: O să stricaţi ceva! zbieră ofiţerul.

Nu primi niciun răspuns, dar barca nu-şi încetini mersul.

— Dumneata, fă ce poţi cu marinarul, eu mă ocup de ofiţer: suflă Marcel la urechea lui Sullivan. Şi mai cu seamă, fără vorbă!

— Y*es*! făcu scurt americanul.

Şi trăgând o ultimă dată din vâsle, cei doi oameni dădură bărcii o viteză şi mai mare.

Ofiţerul neamţ, scos din sărite de această manevră scoase un urlet de furie.

A fost însă ultimul.

Barca se ciocni brusc de plăcile de fier ale submarinului şi se rupse în două:

Marcel Dunot şi Sullivan, aruncând lopeţile, săriră amândoi o dată pe platforma de oţel. Cu amândouă mâinile Marcel îl şi strânse de gât pe ofiţer care, înţelegând prea târziu cu cine avea de-a face, încerca să-şi scoată revolverul de la brâu.

Degetele muşchiuloase ale regelui boxerilor se împreunară, sfărâmând vertebrele neamţului; ofiţerul horcăi o dată înăbuşit şi se prăbuşi ca un manechin. Dintr-o smucitură Marcel îl răsturnă în mare, unde valurile se împreunară peste corpul lui.

Între timp, Sullivan împlinise şi el cu acelaşi succes, deşi în alt chip, sarcina ce-şi asumase: deschizând cuţitul pe care-l purta mereu la brâu, îl înfipse de-a dreptul în inima marinarului neamţ, pe care-l împinse apoi în apă.

— Merge de minune! zise Marcel mulţumit. Să trecem mai departe.

Se repezi, urmat de Sullivan, pe scările de fier fixate de pereţii turelei. Chepengul era ridicat. Marcel sări peste deschizătura largă şi coborî scara de aramă.

— Cine-i acolo? Tu eşti, Katzstein? întrebă un glas răguşit.

Plecând capul, Marcel zări dedesubtul lui un omuleţ îmbrăcat cu o uniformă de locotenent din marina germană. Stătea în picioare, rezemat de un pupitru de oţel, deasupra căruia se vedea capătul de jos al periscopului. Marcel Dunot, care cobora scara precipitat, ajunse – s-ar putea spune căzu – lângă acesta ca o bombă.

— Was *ist*! începu neamţul dându-se câţiva paşi înapoi.

Sfârşitul frazei îi rămase în gât, Marcel apucând un compas de aramă ce se găsea pe pupitru, i-l înfipse în ochi. Cu creierul găurit până la ceafă, neamţul se prăbuşi.

Sprinten, Marcel sări peste cadavru, alergă la perete, unde se aflau atârnate mai multe topoare, şi luă unul. Sullivan care venea după el, apucă un altul. În cabina

rotundă de la capătul scării era o uşă strâmtă. Marcel o deschise şi intră. În faţa lui era un compartiment lung de tablă, luminat cu becuri electrice: Nişte manete de aramă, mânuite de patru marinari nemţi erau ţintuite de nişte drugi de fontă: Marcel Dunot înţelese că erau vanele de adâncime ale submarinului.

Văzându-i pe cei doi oameni, nemţii nu se mişcară din loc crezând că erau camarazii plecaţi care se întorceau, aşa că lucrul se isprăvi repede. Cât ai număra până la zece, cei patru marinari fură exterminaţi, fără să înţeleagă măcar ce, li se întâmplă.

Cei doi prieteni, păşind peste trupurile marinarilor ce se zvârcoleau încă, se îndreptară spre uşa opusă aceleia pe care intraseră. Marcel Dunot era numai la un metru de ea, când aceasta se deschise deodată.

Un vlăjgan de neamţ se ivi în pervaz, scoase un *ah* de surpriză şi groază la vederea cadavrelor şi se trase în grabă înapoi, trăgând uşa după el. Marcel Dunot se repezi după fugar, dar se izbi de peretele de fier. Încercă să-l spargă cu toporul dar nu izbuti nici măcar să-l clatine din loc.

Era ceea ce se numeşte, o uşă ermetică. Precum se ştie, corăbiile în genere şi în special submarinele sunt împărţite în mai multe compartimente prin nişte pereţi solizi – numiţi pereţi ermetici – în aşa fel ca apa să nu pătrundă decât într-unul din compartimente, în cazul când s-ar ivi vreo spărtură în navă pentru ca aceasta să poată pluti mai departe. Pentru nevoile serviciului, pereţii sunt prevăzuţi cu deschizături care, în caz de primejdie, pot fi imediat închise, izolând astfel fiecare compartiment. Uşile, dintr-o tablă foarte groasă, spre a rezista la presiunea apei, sunt extrem de solide. Tocmai de o astfel de uşă se izbi Marcel Dunot.

Furios de rezistenţa întâlnită, el dădu o izbitură aşa de

zdravănă în perete încât coada toporului se rupse în două şi nu-i rămase decât o scurtătură de lemn, în timp ce fierul se rostogoli pe podeaua de oţel.

— Ia seama! strigă deodată Sullivan din spate.

Înştiinţaţi desigur telefonic de către neamţul care trântise uşa în nas lui Marcel Dunot, doisprezece marinari năvăliră pe uşa ce dădea în camera periscopului.

Opt dintre cei înarmaţi cu securi, se azvârliră asupra celor doi, pe când ceilalţi patru dădeau fuga la manete.

Pe dată se auzi o sonerie electrică, urmată de un şuierat caracteristic: nemţii, observând că duşmanii nu sunt decât doi, dădură drumul la balast pentru a scufunda submarinul şi a fi siguri că cei doi oameni n-o să le scape.

Marcel Dunot şi Sullivan pricepură situaţia. Nu le rămânea decât să moară sau să învingă!

Începu o luptă dârză.

Marcel Dunot, la vederea nemţilor apucase un drug de fier ce se afla lângă perete. Hotărât să-şi vândă scump pielea, se azvârli orbeşte printre nemţi, pe când Sullivan, la rândul său, se repezea şi el, cu toporul însângerat în mână. A fost o încăierare înspăimântătoare. Toporul lui Sullivan pe de o parte, drugul de fier al lui Marcel Dunot pe de alta, se plecau, se ridicau iarăşi, despicau, frângeau, striveau capete, piepturi, braţe şi picioare. Deşi înarmaţi şi ei cu topoare, nemţii, uluiţi şi îngroziţi de acest atac turbat, dădeau mereu înapoi, lăsând trei cadavre pe podeaua de oţel. Îmbărbătaţi de acest succes, Marcel Dunot şi Sullivan se aruncară cu şi mai multă tărie. De altfel, nemţii nu se puteau retrage prea departe, căci în spatele lor se afla peretele ce-i despărţea de sala periscopului şi a cărui uşă era prea strâmtă ca ei să se poată desfăşura.

După o scurtă oprire, lupta reîncepu mai dârză decât înainte, în mijlocul vaietelor răniţilor, a urletelor furioase

ale nemţilor şi zgomotul armelor care se ciocneau.

Marcel Dunot, gâfâind cu ochii aprinşi de mânie cu obrajii roşii şi vinele umflate, era peste tot locul! Cu drugul în mână, el înlătura securile, turtea capete şi frângea braţe.

Sullivan, călcând peste cadavre, descria cu toporul nişte rotocoale aşa de grozave, că nemţii nici nu îndrăzneau să se apropie, tremurând şi de furie, şi de frică. Curând, nu rămaseră în picioare decât cei patru nemţi care stăteau înaintea manetelor de fier.

— Fie-ţi milă! *Nu capul*! făcu unul dintre ei, aruncându-se în genunchi pe cadavrul unuia din tovarăşi.

Marcel Dunot şovăi o clipă şi era să răspundă când, deodată, uşa ermetică, pe care în zadar încercase s-o spargă, se deschise. Trei nemţi, înarmaţi cu carabine, se iviră în prag. Patru detunături se auziră. Un ţipăt de agonie le răspunse; atins la cap, Sullivan se prăbuşi.

— Ah! tâlharii! urlă Marcel Dunot care se plecase la pământ. Se ridică însă îndată, pradă a unei furii de nedescris.

Înainte ca cei trei nemţi să tragă pentru a doua oară, el se aruncă asupra lor. Drugul de fier coborî şi se ridică de trei ori, încât cei trei teutoni căzură la pământ înainte de a fi apucat să tragă. Cei patru rămaşi încă în viaţă – cei de lângă manete – îngenunchează.

— *Buon Franzose*! strigă unul dintre ei, fie-ţi milă! Am o casă de copii.

— Tacă-ţi gura! urlă Marcel şi, ridicând repede o carabină de jos, le făcu semn nemţilor să treacă înainte, în sala periscopului.

Îl urmă şi constată că chepengul e închis. Era să le poruncească s-o deschidă, când observă un manometru ţintuit de perete, sub periscop, după care se putea vedea că submarinul se afla la o adâncime de cinsprezece metri

sub apă.

— Sus numaidecât! strigă Marcel Dunot, căruia slabele Cunoştinţe de limbă germană nu-i permiteau să se explice mai pe larg.

De altfel, el îşi însoţi vorbele cu un gest semnificativ.

Unul dintre nemţi se repezi la o roată de aramă, deşurubând-o; se auzi un sfârâit ascuţit: pompele electrice, puse în mişcare, goleau submarinul de balast.

Acul manometrului oscilă uşor, arătând micşorarea din ce în ce a adâncimii. Câteva secunde încă şi se opri la zero; submarinul se cutremură uşor. Ajunse la suprafaţă.

— Deschideţi chepengul! ordonă Marcel celor patru nemţi, pe care nicio clipă nu-i slăbise de sub ameninţarea carabinei.

Doi dintre ei urcară scăricica de fier ce ducea în vârful turelei şi, în mai puţin de un minut, deşurubară şaibele capacului de fontă, pe care-l ridicară. Un val de lumină albă pătrunse înăuntru, făcând să pălească becurile electrice.

— Acum, urcaţi-vă! porunci Marcel.

Nemţii, după o scurtă şovăire, se supuseră. În timp ce urcau scara de fier, Marcel Dunot întinse mâna spre o roată de comandă, deasupra căreia se aflau scrise, pe o placă de aramă, aceste cuvinte în nemţeşte: *Pentru scufundare*.

Fără a sta pe gânduri, Marcel o deşurubă; aproape îndată se auzi un gâlgâit uşor şi submarinul începu să se scufunde.

„În regulă!” murmură el.

Dădu fuga în compartimentul vecin şi se apropie de John Sullivan; americanul murise; cu o scurtă plecăciune a capului, Marcel salută rămăşiţele viteazului tovarăş.

„Cel puţin l-am răzbunat!”

„Din trei salturi, ajunse la scară, o urcă şi ieşi pe puntea

submarinului pe care apa începuse să năvălească.

Cei patru nemţi, încă îngroziţi de cele ce văzuseră, dădeau din mâini şi scoteau nişte zbierete sălbatice înspre vaporul *Saint-Dunstan*, ai cărui marinari, rânduiţi pe punte, lângă bărcile de salvare atârnate la locul lor, priveau fără să priceapă, în timp ce pe puntea vaporului englez, ofiţerul neamţ de pe submarin, vânăt de furie, le trimitea o droaie de înjurături, care de care mai grosolane:

— Porcilor, tâlharilor, derbedeilor! Unde-i barca! o să vă putrezească oasele în închisoare, lasă! Hai, mai repede! Heinrich, Karl, Petres! Ei, barca! N-auziţi.

Anunţă-l pe comandant! Anunţă-l, n-auziţi!

Marcel Dunot nu-şi putu opri râsul.

— Haide, ţuşti în apă!

— Submarinul se scufundă! zise unul. Dumneata ai...

— În apă! am zis. Şi numaidecât! le strigă Marcel Dunot, luându-i la ochi cu carabina.

Aceştia nu mai stătură pe gânduri. Nici n-ar fi avut încotro: o jumătate de metru de apă acoperea puntea submarinului, care se scufunda din ce în ce.

Unul câte unul, cei patru nemţi se azvârliră în mare şi începură să înoate în direcţia lui *Saint-Dunst an*.

Marcel Dunot aşteptă pe loc încă vreo câteva clipe până ce apa îi ajunse la mijloc şi se convinse că submarinul nu mai poate fi salvat. Temându-se că dacă mai rămâne pe punte va fi târât de bulboanele ce se formau prin scufundarea submarinului, porni şi el spre vapor.

Pe bordul lui *Saint-Dunstan*, ofiţerul neamţ pricepu în sfârşit situaţia şi, cu braţele încrucişate, privea cum dispare submarinul, lăsând în loc, o spumă albă, amestecată cu ulei mineral.

Cei patru marinari nemţi înaintau acum mai încet şi priveau uluiţi singura urmă lăsată pe valuri din corabia lor de piraţi.

Marcel Dunot, înotând cu putere, îi întrecu şi apucă scara de frânghie ce atârna de puntea lui *Saint-Dunstan*. Se prinse de ea şi se urcă cât putu mai repede. Dar nu apucă să pună mâna pe grilajul de fier şi doi marinari englezi se repeziră la el. Întrucât nu avusese timpul să-şi scoată mantaua de ofiţer al submarinului, era luat drept neamţ.

— Ehei, lăsaţi-o mai domol, strigă Marcel pe englezeşte şi se eliberă dintr-o smucitură. Luaţi seama, sunt francez. Eu am scufundat submarinul! Unde e căpitanul?

— Pe puntea superioară! Poftim la dânsul să te explici!

— Bucuros! Dar până una alta, luaţi seama la cei patru marinari nemţi ce înoată colea şi nu vă lăsaţi până nu-i faceţi prizonieri.

— Să poftească! făcu unul din englezi.

Escortat de doi marinari, Marcel Dunot, ud leoarcă, se urcă pe puntea superioară.

Aici îl aştepta o privelişte plăcută. Văzând că submarinul dispare, căpitanul englez, pricepu că se scufundă pentru totdeauna şi nemaitemându-se de nimic, pusese să-l lege pe ofiţerul neamţ şi pe cei doi marinari de rampa punţii. La picioarele lor se aflau bombele cu care piraţii vruseseră să distrugă vaporul.

— Ei, băieţi! încă unul? strigă vesel căpitanul, zărindu-l pe Marcel; legaţi-l la cot cu ceilalţi, dar zdravăn!

— Stai puţin, căpitane! zise Marcel Dunot. Te înşeli. Eu sunt acela care am scufundat submarinul! N-ai decât să-l întrebi pe moşul din barca de colea, rămasă în pană! Mă aflam în ea cu un prieten. Veneam din Ostende. Am profitat amândoi de faptul că nemţii nu bănuiau nimic, ne-am urcat în barca lor şi le-am scufundat maşina aceea drăcească. Din păcate, tovarăşul meu a căzut în timpul luptei!

Căpitanul englez era impresionat. Când Marcel Dunot îi

povesti cu de-amănuntul fapta lui extraordinară, ofiţerul nu se mai îndoi.

Cei patru nemţi, prinşi între timp, adeveriră spusele lui. A fost un adevărat delir. Englezul minunat de atâta vitejie apucă amândouă mâinile lui Marcel Dunot şi i, le strânse cu putere.

— Splendid! *Admirabil*! exclamă el. Numai un francez poate face aşa ceva!...

Ei, Johnny, Michel, Hopkins, Cox! Veniţi aici! îl vedeţi pe acest gentlemen? Dânsul şi cu un prieten i-a venit de hac piratului! Aduceţi o sticlă de whisky!... Ba nu! Ah mister... Care e numele dumitale?

— Marcel Dunot!

— Mister Dunot Marcel, eşti un adevărat erou. O să comunic fapta dumitale Amiralităţii. Dacă nu erai dumneata, eram distruşi de blestemaţii ăştia de piraţi!

Yes! e aşa cum spun: piraţi blestemaţi, stupizi şi barbari! repetă englezul, ameninţând cu pumnul pe prizonierii nemţi care îl priveau galbeni de furie. Yes, piraţi şi asasini, v-o spun eu, căpitanul Johnson până a nu vă trimite să putreziţi în fundul vasului!

Câţiva marinari veniră pe punte. Unul aducea pe o tavă două sticle de whisky şi cupe de cristal destul de voluminoase.

— Acum, să ciocnim! zise căpitanul Johnson, umplând paharele. Să bem în cinstea Franţei şi a bătrânei Englitera! Şi în sănătatea dumitale mister Dunot!

Beau cu plăcere, căpitane, dar mai înainte v-aş ruga să-l salvaţi pe bătrânul din barca cu care am părăsit Ostende! e un belgian foarte de treabă... Şi trebuie să-i fie urât singur, bietul om!

— Dar nu mai încape vorbă! Uitasem de el din pricina brutelor ăstora!

Câteva minute mai târziu, patronul Célestin, adus cu

barcă cu tot de oamenii de pe *Saint-Dunstan* se afla şi el la bordul vaporului englez. Barca fu urcată pe punte şi nava îşi urmă drumul.

Pe puntea superioară, paharele se goleau sub nasul piraţilor nemţi legaţi fedeleş.

— În sănătatea gloriosului rege George! începu Marcel Dunot.

— Şi a eminentului preşedinte Poincaré! răspunse căpitanul Johnson.

— Trăiască generalul Joffré!

— Şi mareşalul French!

— Şi regele Belgiei!

— Şi ţarul Rusiei!

— Moarte lui Wilhelm şi piraţilor săi! strigă Johnson.

— Moarte tuturor agresorilor! încheie Marcel şi întreg echipajul lui *Saint-Dunstan* repetă această urare în cor.

Câteva ore mai târziu, *Saint-Dunstan*, ajunsese la Ramsgate. Marcel Dunot cu hainele uscate şi bine odihnit – deşi îl durea puţin capul din cauza numeroaselor pahare de whisky golite în cinstea aliaţilor – îşi luă rămas bun de la căpitanul Johnson, care ţinea morţiş să-l ducă la Amiralitate, ca să povestească el însuşi fapta sa extraordinară.

— Cunoşti chestiunea tot aşa de bine ca şi mine, îi spuse Marcel. La ce bun atunci să-mi pierd vremea! Sunt trei luni de când mă zbat să ajung în Franţa ca să mă angajez voluntar! Am străbătut Austria, Germania, Belgia; de atâtea ori era să fiu împuşcat sau spânzurat. Acum, când mă văd aproape de ţintă, vei înţelege că nu-mi arde de loc să mai zăbovesc. Pământul e rotund, şi dacă munte cu munte se întâlneşte, apoi om cu om; voi fi oricând fericit să te revăd, căpitane Johnson.

Deocamdată, ceea ce-mi trebuie, este o uniformă franţuzească şi nemţi de ochit! Cu bine!

— Eşti un gentleman, mister Dunot!

Johnson, mişcat, nu găsi alt răspuns. Ca un adevărat englez, el rezuma în cuvântul „gentleman” tot ce e mai bun în om: simplitatea, curajul, împlinirea datoriei fără emfază.

Marcel Dunot înţelese complimentul. Fără un cuvânt, strânse mâna vrednicului ostaş şi coborî scara spre chei.

Peste două ore era la Londra, de unde plecă îndată spre Filkestone.

Un vapor se afla tocmai gata de drum spre Dunkerque. Marcel Dunot se îmbarcă pe el. Bani avea destui. Deşi trecuse prin atâtea, izbutise totuşi să-şi păstreze fişicurile de aur pe care le ridicase din prada de război a nemţilor.

Îl aştepta însă o dezamăgire:

— Aveţi bilet? îl întrebă ofiţerul de la puntea de legătură cu uscatul a vaporului *Maldstone*.

— Nu, n-am avut vreme să iau, dar sunt gata să-l plătesc. Poftim aur!

— Regret! Suntem în timp de război, tinere. Treci pe la biroul societăţii, în Nelson Street, şi ia-ţi un bilet. Ai vreme destulă. Pornim abia peste vreo treisau patru ore!

Necăjit, dar fără să-şi piardă cumpătul, Marcel Dunot mulţumi ofiţerului şi se duse la adresa indicată.

Birourile societăţii erau ticsite de pasageri care se perindau pe rând între două lanţuri, prin faţa ghişeului de bilete.

După o aşteptare de mai bine de un ceas, Marcel Dunot ajunse în sfârşit în faţa funcţionarului însărcinat cu eliberarea tichetelor.

— Paşaport aveţi? îl întrebă acesta. Mai repedevă rog!

— Paşaport? Ce paşaport?

— Paşaport, domnule! Nu aveţi?

— N-am, dar...

— Păi dacă n-aveţi, trebuie să cereţi unul! Qqq 77 ifi

orain de la poliţie. Nu dăm bilete fără paşaport. Altul la rând!

„Ah! la una ca asta nu mă aşteptam”, murmură Marcel.

Vrând, nevrând, trebui să facă loc următorului. Un funcţionar, căruia i se adresă, îl lămuri că, de când fuseseră prinşi nişte spioni ce făceau naveta între Franţa şi Anglia, autorităţile cereau ca fiecare pasager să posede toate actele de identitate în regulă.

Marcel Ieşi în stradă. Stătea la îndoială. Să se prezinte la consulatul francez? Dar în ce calitate? N-avea niciun act la el. Cum să-şi dovedească identitatea? Şi apoi, se înnopta, consulatul era închis.

„Doar n-o să mă creadă pe cuvânt, de asta nici nu încape vorbă, îşi zise. Şi-i înţeleg prea bine. În definitiv, de unde să ştie că nu sunt vreun spion? în cazul acesta, ce-i de făcut?”

Mergea încet, cu capul plecat şi dus pe gânduri, fără să ştie măcar încotro apucase, se trezi însă deodată şi observă că se află departe de port, într-o uliţă întunecoasă, cu câteva rare becuri de gaz aerian.

„Unde mă aflu oare? murmură. Dacă voi hoinări aşa, nu e chip să ajung în Franţa!”

Privi în jurul lui ca să se orienteze.

Un ceasornic, departe, bătu de şapte ori.

Lui Marcel i se făcu foame. Se lăsase o ceaţă rece şi din ce în ce mai deasă. La vreo sută de-metri înainte, zări siluetele vagi a doi bărbaţi care tocmai ieşeau dintr-o stradă laterală şi mergeau încet. Regele boxerilor, alias aventurierul, grăbi pasul să-i ajungă şi să-i roage să-i arate drumul.

Avea acum un plan şi-i era necaz că nu se gândise la el mai înainte: avea să angajeze un pescar să-l ducă până în Franţa, pe plată bună. Ca să nu creeze bănuieli, Marcel o să-i propună de îndată ce vor ajunge în Franţa, să meargă

cu el la jandarmerie.

Bucuros de a fi găsit dezlegarea problemei ce-l chinuia, grăbi pasul spre cei doi necunoscuţi.

Aceştia erau atât de scufundaţi în vorbă, încât nici nu-l auziră apropiindu-se. Dar când ajunse la vreo zece metri de ei, Marcel Dunot tresări şi se opri brusc: necunoscuţii vorbeau nemţeşte!

Faptul acesta nu putea să-l tulbure pe un bărbat neînfricat ca Dunot. Ceea ce-l surprinse era că recunoştea glasul unuia dintre cei doi indivizi.

Îşi veni în fire de îndată şi călcând uşor, se luă după cei doi oameni, strecurându-se de-a lungul bordeielor din uliţă. Întunericul şi ceaţa din ce în ce mai groasă îi veneau în ajutor, cu atât mai mult cu cât necunoscuţii, crezându-se singuri prin pustietatea aceea, nu se fereau deloc. De altfel, cine putea bănui pe cei doi trecători inofensivi? Uliţa era pustie, iar cocioabele zăvorâte şi întunecate; să fi căutat anume un loc, unde să poată vorbi fără martori, n-ar fi putut găsi ceva mai bun.

— Ne ocupăm noi de tot, spunea unul din necunoscuţi. N-ai a te îngriji de nimic până în Franţa. Şi n-ai niciun risc, crede-mă. Francezii ăştia sunt naivi... Pentru dumneata o să fie o simplă plimbare la ţară...

— Tare aş vrea să te văd în locul meu, Koerner!... mormăi omul cu vocea cunoscută. E risc...

— Ţi-am mai spus să nu-mi zici pe nume! Parcă nici n-ai şti că asupra capetelor noastre atârnă un şireang! Aici sunt numai bănuitori ca şi în Franţa! Şi apoi, trebuie să-ţi amintesc că ţi-am dat această misiune la cererea dumitale. Eşti la aman, fără o leţcaie, falit...

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte!

— Ba da, de vreme ce stai la tocmeală! Datoria mea este să te fac să pricepi că acum e prea târziu să mai dai înapoi. Cunoşti prea multe, ştii doar. Şi ţine minte că eşti

supravegheat, şi foarte de aproape!

— Oh, mă supun!

— E în interesul dumitale. Şi ţi-o repet, riscurile sunt foarte mici, iar câştigul, destul de însemnat. Peste o săptămână vei termina şi vei putea pleca în America sau în altă parte, să organizezi meciuri de box, ştiu că te pricepi!, sau altceva!

Marcel Dunot era cât pe ce să scoată un ţipăt! Ştia acum cine era individul! Era vestitul Fairfield, directorul lui *Khedivial Circus* din Cairo, care în urmă cu câteva luni, după ce-l angajase să se bată cu mulatrul asasin Fred Mac Farlan, pentru campionatul de box al lumii, o ştersese cu casa şi cu premiile!...

„Ah! ticălosul! murmură el; nu e numai escroc, e şi spion! Dar stai că vedem noi! De data asta, nu-mi mai scapi tu! Ţi s-a înfundat!”

În timpul acesta, Koerner urmă cu un râs ironic:

— Banul e rar, dar noi suntem speculanţi! Zece mii de lire în momentul de faţă e o avere care-ţi va îngădui să trăieşti din rentă... Aveam încredere în dumneata.

— Nu prea! văd...

— Ba da! de vreme ce ţi-am dat o arvună de două mii de lire. Asta nu-i o dovadă? Restul îţi va fi înmânat de domnul Dupont de îndată ce se vor produce evenimentele pe care urmează să le provoci. Iar la intrarea trupelor noastre în Dunkerque, vei primi încă o primă de o mie de lire, pe lângă mulţumirea ce vei avea de a fi servit *Vaterland*!

Fairfield nu răspunse: se vede că puţin îi păsa de *Vaterland*!

— Acum, să ne despărţim, încheie Koerner, oprindu-se atât de brusc încât Marcel Dunot abia avu timpul să se ascundă după o poartă, ca să nu fie descoperit. Mă duc să-mi previn prietenii, să te aştepte la noapte, la ora

hotărâtă.

— Înţeles! mormăi Fairfield.

Şi fără să mai schimbe o vorbă, cei doi spioni îşi întoarseră spatele şi porniră fiecare în altă direcţie.

Pe care să-l urmăresc? Trebuia să ia hotărârea pe dată, cu riscul de a le pierde urma amândoura.

Marcel Dunot se luă după Koerner. În felul acesta îi va putea cunoaşte pe misterioşii prieteni, adică alţi spioni. Îi va urmări apoi pe ei, ca să dea de urma lui Fairfield.

Koerner mergea iute, aşa că Marcel Dunot era cât pe ce să-l piardă din ochi, când deodată se opri să-şi aprindă ţigara. Marcel putu astfel să-l urmărească numai după jarul ţigării.

Neamţul se îndreptă spre port: prin părţile acelea, străzile erau mai bine luminate.

Koerner era înfăşurat într-o largă manta neagră decolorată, purta cizme de cauciuc, iar pe cap avea o şapcă de stofă, cum poartă marinarii englezi.

L-ai fi luat drept un marinar în permisie.

Neamţul ajunse la chei, o luă pe dig şi Marcel îl văzu intrând într-o cafenea mică, pe a cărei faţadă, luminată puternic cu gaz aerian, scria cu litere mari, galbene: *Antwerp-bar Bar* d’Anvers

Prevăzător, regele boxerilor, stătu ascuns câteva minute în dosul unei macarale, apoi, foarte liniştit, cu mâinile la spate, se îndreaptă spre *Antwerp-bar*, deschise uşa şi intră.

La început nu văzu altceva, decât un soi de pâclă roşiatică ce provenea de la fumul lulelelor în lumina slabă. Încet, încet, el deosebi mai multe mese de stejar, iar în Jurul lor, nişte vlăjgani tot unul şi unul, îmbrăcaţi cam la fel, cu pantaloni şi jerseuii albastre.

Marcel Dunot îl căută din ochi pe Koerner, dar nu-l găsi. Unde dispăruse oare spionul? Ca să nu trezească vreo

bănuială, francezul luă loc la masa unui individ gras, cu faţa stacojie, care, cu luleaua în gură, îşi încălzea paharul de whisky în mâinile-i bătătorite.

Imediat un omuleţ slăbuţ, îmbrăcat cu o haină albă împestriţată cu tot soiul de pete, se apropie de dânsul.

— Ce beţi? întrebă el foarte flegmatic.

— Un whisky cu sifon, dar rece! răspunse Marcel Dunot.

Omul dădu din cap în semn de înţelegere şi, îndreptându-se grăbit spre uşa din fundul prăvăliei, dispăru în spatele ei.

Fără să se trădeze Marcel Dunot examina sala în care se afla. Nimic deosebit. O bodegă ca toate bodegile, plină de marinari şi pescari ce veneau să-şi petreacă timpul liber între două călătorii. În fund, o tejghea, înaltă de mahon, în faţa căreia consumatorii mai grăbiţi înghiţeau berea sau whisky-ul turnate cu nepăsare de patronul stabilimentului.

Acesta era un lungan slab, având peste faţa cu pielea tăbăcită, cărămizie, o fâşie de mătase neagră, ce lucea de veche şi jegoasă, care-i acoperea ochiul drept, dându-i fizionomiei o expresie sinistră. Ochiul stâng, mic şi oblic, arunca o licărire verzuie; avea gura lată, buzele roşii şi groase, iar dinţii, de culoarea şocolatei, de pe urma frunzelor de tutun pe care avea obiceiul să le mestece în gură.

„Ce mutră! se gândi Marcel. Dar, cu asta tot n-am aflat unde a intrat Koerner!”

Într-adevăr, cercetând pe fiecare din muşterii din sală nu văzuse niciunul care să semene măcar pe departe cu spionul.

Unde o fi intrat?

Între timp, chelnerul adusese whiskyul.

Marcel Dunot, care murea de sete, îl dădu numaidecât peste cap. Îi părea rău că nu-l urmărise pe Fairfield.

„Să mai stau niţel!” îşi zise el.

Încetul cu încetul însă, sala se golea. Era ora mesei. Unul câte unul, pescarii plecau.

În curând nu mai rămase în bodegă decât Marcel Dunot şi vreo şase consumatori.

Marcel, temându-se să nu fie observat, era gata să plece şi el, chiar dacă avea să stea la pândă pe afară până o vedea spionul ieşind, când zări pe unul din pescari că se ridică de la masă, se duce la tejghea şi începe să tăifăsuiască pe şoptite cu patronul.

Marcel Dunot ciuli urechile. Dar degeaba, nu putu auzi nimic. De altfel, convorbirea nu dură mult.

Pescarul se îndreptă spre uşă şi ieşi. Marcel era din ce în ce mai încruntat. Dacă rămânea, risca să deştepte bănuielile cârciumarului. Să plece? Dar dacă Koerner, iese în lipsa lui? Marcel chemă pe patron, plăti şi plecă.

În faţa lui *Antwerp-bar* erau nişte stive de scânduri ce urmau să fie încărcate pe vapor. Tânărul francez se ascunse între stive şi începu să aştepte; era chinuit de foame. Trecu o jumătate de oră fără să intre cineva în bodegă. În schimb, cei şase consumatori întârziaţi, plecară şi ei. În sfârşit, un om intră.

La lumina gazului Marcel îl examină: nu era Koerner. După el veni un al doilea, apoi un al treilea.

Încetul cu încetul, bodega se umplu iarăşi. Dar niciunul din cei care treceau pragul nu aducea nici pe departe cu spionul.

Nemţoiul – căci e neamţ, nu mai încape îndoială – a şters-o pe uşa din dos! Iar eu, stau şi bat din buze!”

La o biserică din vecini bătu ora nouă.

„Ce-o fi, o fi! Să încercăm”, murmură Marcel.

Se întoarse la bodegă, luă loc la o masă liberă şi ceru o sticlă cu bere. Stătu astfel cu ochii la uşă, să-i vadă pe toţi cei ce intrau. Dar Koerner nu se arăta. Marcel se sculă şi se duse la tejghea unde se rezemă într-un cot.

— Doriţi ceva, gentleman? întrebă chiorul cu ochiul verde.

— Un *slout*, făcu Marcel cu glas tare, apoi, ca să nu-l audă decât patronul, murmură: Domnul Koerner e aici?

Chiorul se cutremură. Din ochiul lui viclean ţâşni o scânteie.

— Domnul Koerner? şopti el, abia auzit. Habar n-am cine e!

„De nu l-ai cunoaşte, n-ai vorbi aşa de încet! gândi Marcel. Şi apoi, nu l-am văzut eu intrând, iar de ieşit nu? Aşadar...”

— Ia nu mai umbla cu mofturi! ripostă el pe acelaşi ton. Koerner e aici, o ştiu. Spune-i că vreau să-i vorbesc din partea prietenului domniei sale Faierfield. Haide, repede! căci e ceva urgent!

Chiorul se linişti.

— Ieşi în stradă şi mergi până la numărul nouă din alee, zise el pe şoptite, umplând paharul lui Dunot cu bere neagră. O să ţi se deschidă.

— Înţeles! răspunse francezul şi, sorbindu-şi paharul dintr-odată, plăti şi plecă.

La câţiva paşi de bar, începea o alee îngustă, tăcută şi întunecoasă.

Fără a se codi, Marcel o luă pe alee şi mai mult ghici decât văzu o uşă îngustă într-un perete. În uliţă, nimeni. Câte o luminiţă roşiatică se strecură printre ferestruicile pipernicite ale caselor – ale cocioabelor, mai bine zis, din alee. De la o fereastră la alta era întinsă câte o sfoară pe care se lăfăiau tot soiul de zdrenţe murdare, în mijlocul tăcerii se auzi un miorlăit lung de pisică.

„Brr... nu e prea vesel pe aici. Un adevărat cuib de bandiţi. Vreo vizuină de nemţi. Mi-e că va fi mai greu de ieşit decât de intrat”.

Un scârţâit uşor îl făcu să tresară: uşa se deschise.

Necunoscutul, fără să scoată o vorbă, închise uşa după el. Marcel îl auzi încuind de două ori.

Francezul care începuse să se obişnuiască cu întunericul, deosebi o slabă lumină gălbuie şi-şi dete seama că se afla într-un gang îngust, cu pereţii văruiţi.

Îl urmă pe necunoscut şi ajunse la o scărişoară pe care abia putea trece un om. Treptele, bătute cu pavele de faianţă sparte, roase, urcau drept în sus, ca o scară de schele. O funie jegoasă, prinsă în cuie de zid, servea de rampă.

La etajul întâi, necunoscutul se opri în faţa unei uşi închise, în care ciocăni de patru ori, apoi încă de două ori. După vreo două minute, de tăcere, se auzi un mormăit de om răguşit.

— Eu sunt, Leon! şopti în englezeşte individul care-l conducea pe Marcel Dunot.

În aceeaşi clipă se aprinse un bec electric în tavan, iar Marcel zări în uşă o ferestruică cu gratii prin care, desigur, cineva îl observa.

Se prefăcu indiferent şi-l examină pe cel din faţa sa. Era un băiat roşcovan, spân, ce părea abia de vreo douăzeci de ani, deşi avea cu siguranţă mai mult. Purta nişte pantaloni cadrilaţi, negru cu alb, şi o haină maro. Un guler de cauciuc, îngălbenit şi plesnit din loc în loc, cu o cravată roasă, ce-şi arăta urzeala, îi acoperea gâtul galben şi slab. Afişa nepăsare la tot ce se petrecea în jurul său.

Marcel Dunot nu mai avu timp să-şi continue observarea căci uşa se deschise brusc.

„N-ar fi fost rău să fi avut şi un revolver cu mine, îşi zise regele boxerilor. Dar nu le poţi prevedea pe toate!”

Fără a mai sta pe gânduri, Marcel Dunot păşi pragul, în odaie – un fel de anticameră – un om, cel care-i deschisese, desigur, stătea în picioare. Fără să-şi arate surprinderea, Marcel. Îl recunoscu pe pescarul pe care-l

văzuse vorbind cu patronul bodegii. Individul care-l condusese se retrase fără să rostească un cuvânt. Falsul pescar se duse tacticos să închidă uşa după el, apoi, apropiindu-se de Marcel Dunot, care aştepta fără să se clintească, îi vorbi în englezeşte:

— Ce aveţi cu domnul Koerner? E foarte ocupat şi vă roagă să-mi spuneţi mie despre ce e vorba.

— Îmi pare rău, dar ceea ce am să-i comunic domnului Koerner, nu-i pot spune decât personal.

— Dar vă spun că...

— Vă rog, nu insistaţi. Misiunea dată de prietenul meu Fairfield este prea gravă ca să pot vorbi cu altcineva decât cu domnul Koerner în persoană.

— Bine, urmează-mă! făcu necunoscutul fără să mai stăruie.

Împunse cu piciorul o uşă ce dădea într-un gang lung, la capătul căruia era o altă uşă, foarte îngustă. Omul apăsă pe un buton ascuns în perete.

Împinsă parcă de un mecanism secret, uşa se deschise singură, lăsând să se vadă o a doua uşă capitonată cu piele.

— Poftim! făcu necunoscutul, dându-se la o parte.

Marcel se supuse. Observă că prima uşă era dublată de o placă de fier, iar zidul gros, de aproape cincizeci de Centimetri, Toate acestea nu-i prea mirosiră a bine.

Dar îl aştepta şi o altă surpriză; camera în care intrase n-avea nici ferestre, nici sobă. Ca mobilă, câteva rafturi de lemn de-a lungul pereţilor, trei scaune, iar la mijloc, un birou de mahon la care şedea un om – chiar koerner.

Acesta îl măsură pe Dunot dintr-o singură căutătură, în timp ce uşa dublată cu fier se închise fără zgomot.

— Şezi! făcu scurt Koerner. Ai venit la ora şapte la *Antwerp-bar*; ai stat până la 8. Ai băut un whisky-soda. Te-ai întors la 9 şi ai comandat o sticlă de bere. În sfârşit,

după un ceas de chibzuinţă, te-ai adresat patronului, întrebându-l dacă sunt aici şi spunându-i că ai să-mi faci o comunicare din partea domnului Fairfield. Aşa-i?

— Aşa! răspunse Marcel, ascunzându-şi mirarea pentru cât de informat era spionul”.

— Ei bine, aştept. Ce ai să-mi comunici din partea lui Fairfield? stărui Koerner privindu-l pe francez drept în ochi.

Marcel Dunot nu se clinti. Se aşteptase la această întrebare şi avea răspunsul gata pregătit.

— Ceea ce am să-ţi spun din partea domnului Fairfield zise, e destul de delicat. Sunt prieten intim cu domnul Fairfield, dânsul nu-mi ascunde nimic. Îl cunoşti doar şi ştii că e o fire slabă şi nehotărâtă...

— Să venim la chestiune, căci am de lucru, îl întrerupse Koerner pe un ton sec.

— Timpul meu e tot atât de preţios ca şi al dumitale, domnule Koerner; dacă te deranjez, te rog să mi-o spui şi voi pleca!

— Vei pleca, atunci când o să vreau eu! Nimeni nu iese de aici fără ordinul meu, s-o ştii!

Prietenul meu Fairfield mi-a spus şi asta. Aşa că poliţia va fi anunţată dacă nu mă voi fi întors la ora unsprezece!

— Vorbim ca să nu tăcem! Ştii prea bine că amicul dumitale Fairfield are mai mare interes decât mine să nu amestece poliţia în micile noastre afaceri.

— Asta vă priveşte, pe dumneata şi pe el; cât despre mine, nu mi-e frică de nimic! de nimic! auzi dumneata? Aşa, şi acum când ne cunoaştem reciproc micile noastre afaceri şi ţi-am răpit din timpul dumitale preţios fără vina mea, domnule Koerner, să revenim la scopul vizitei mele. Domnul Fairfield a plecat adineauri în Franţa cu vaporul *Maldstone*.

— Nu-i adevărat! exclamă Koerper îngălbenind.

— Nu prea eşti politicos, dar te iert. Germanii nu cunosc

regulile bunei cuviinţe. Cu toată părerea mea de rău, trebuie să vă dezmint. Prietenul meu Fairfield a plecat în Franţa. Înainte de a ne despărţi, mi-a declarat că i-ai oferit zece mii de lire pentru o misiune pe care a primit-o şi că i-ai dat ca arvună două mii de lire. El ştie prea bine că dumneata îl poţi denunţa, dar afacerea era prea riscantă şi a preferat să se care...

— Şi pentru asta ai venit la mine? bombăni spionul.

— Oii, nu! Eu nu sunt comisionar, zise Marcel cu răceală; am venit să-ţi propun să-mi încredinţezi mie misiunea pe care a refuzat-o gogomanul de Fairfield, în aceleaşi condiţii, cu singura deosebire că eu nu sunt falit fraudulos ca Fairfield, şi ca să-ţi dovedesc cinstea mea, nu-ţi cer niciun avans!

Koerner înălţă capul. Din nou se uită drept în ochii francezului, căutând să ghicească ce gândea cu adevărat.

— Dar eu nu te cunosc, domnule! zise în sfârşit.

— După cum nici eu nu te cunosc pe dumneata. Dar faptul că mă aflu aici, când aş fi putut foarte bine să-ţi trimit poliţia, dovedeşte bunăvoinţa mea; ar primi o bună recompensă acela care ar pune mâna pe dumneata, ai?

— Ar trebui mai întâi să izbutească! bodogăni neamţul cu glas înăbuşit.

— Să lăsăm asta. Sunt gata să lucrez pentru dumneata. Vorbesc foarte bine franţuzeşte, ceea ce nu strică şi cunosc ţinutul dintre Dunkerque şi Calais! Aşa că aş putea îndeplini mult mai bine decât Fairfield misiunea ce i-ai încredinţat. Dacă cădem la înţelegere, plec mâine dimineaţă cu vaporul cu care urma să plece dânsul.

— Nu mi-ai spus cine eşti, observă neamţul, evitând să răspundă la propunerea lui Marcel Dunot.

— Morris Danaldson, din Belfast, Irlanda. Îi urăsc pe englezi şi sunt gata la orice ca să le fac rău!

— Da, da, murmură Koerner, domolit. Pricep!

La fel ca toţi nemţii, el mai credea în antagonismul dintre englezi şi irlandezi, fără să ştie că de la declararea războiului, toate provinciile Regatului se uniseră într-un singur gând: strivirea teutonului.

— Ei, cum rămâne? încheie Marcel Dunot.

— Păi, să mă mai gândesc, domnule Donaldson.

Misiunea ce voiam să-i încredinţez lui Fairfield nu e una de urgenţă ca să pot aştepta o zi. Dă-mi douăzeci şi patru de ore să mai chibzuiesc.

— Cum pofteşti, zise Marcel, hotărât, deoarece nu-i reuşise să-l dea pe neamţ pe mâna poliţiei. Voi reveni aşadar mâine, spune-mi numai ora.

— Oh! nu-i nevoie să te mai deranjezi, făcu spionul cu un zâmbet mieros. Am spus că vreau să mă mai gândesc douăzeci şi patru de ore, dar se poate să mă hotărăsc şi mai înainte. Te rog, deci, să mai rămâi aici... Eşti musafirul meu! Vom putea astfel să stăm de vorbă, mai tihnit asupra propunerii dumitale!

— Cum pofteşti! acceptă marcel, cu un gest firesc. Cu condiţia, însă, să nu te deranjez... Àpropos, acum va suna ora unsprezece şi amicul meu dacă vede că nu mă întorc are să anunţe poliţia şi ar fi păcat, deoarece suntem pe punctul de a ne înţelege! Ar trebui să i se aducă la cunoştinţă că nu sunt în pericol...

— Voiam chiar să-ţi propun, Scrie-i câteva cuvinte, spune-mi unde se află şi mă duc să i le predau!

— Bine!

— Iată, aşază-te în locul meu, ca să poţi scrie mai bine! îi propuse neamţul, ridicându-se, cu acelaşi zâmbet triumfător pe buze.

Marcel Dunot nu se aşteptase la asta. În clipa când trecu pe lângă neamţ, pumnul său drept se ridică deodată şi se abătu pe falca spionului.

Koerner se prăbuşi la podea şi rămase nemişcat.

Marcel Dunot respiră satisfăcut şi, cu podul palmei îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

„M-a făcut să vorbesc destul, spionul ăsta nenorocit! murmură el. Afară de asta, mă socotea drept un imbecil!”

Marcel se aplecă asupra neamţului şi-i goli iute conţinutul buzunarelor: o cutie legată în piele, conţinând o fiolă plină cu un lichid roşu, un mănunchi de chei, un revolver, un pumnal şi, în sfârşit, un portofel mare de marochin, plin cu hârtii.

Punând totul în buzunarele sale, Marcel Dunot se îndreptă spre uşă, gândind că mai bine s-o şteargă cât mai repede.

Întocmai cum socotise, prima uşă, cea capitonată nu era încuiată decât cu i văraş de aramă, însă a doua era încuiată în mod ermetic şi nu se vedea nicio broască.

Cum s-o deschidă?

Marcel Dunot o examină. Tabla era netedă, fără nicio proeminenţă.

„Trebuie să existe un mecanism secret, care îi permite deschiderea biroului”, gândi Marcel, amintindu-şi că atunci când intrase uşa se deschisese singură.

Porni în căutarea mecanismului. Partea superioară a uşii, acoperită cu un postav verde, fără nicio ridicătură, nu putea să ascundă niciun buton sau vreo pârghie. Mecanismul uşii trebuia să fie în altă parte.

Marcel se uită la podea şi examină scândurile, una după alta, încercând să le ridice. Niciuna nu se clinti.

Timpul trecea. Viteazul băiat, care nu mâncase nimic de la amiază, începu să simtă o foame de lup.

Se aşeză în fotoliul lui Koerner, să mai reflecteze. După câteva minute, reîncepu cercetările. Dar nu avu mai mult succes. Deodată, Marcel Dunot tresări.

„Ce prost sunt! murmură el. Zău, nu poate fi decât aici!”

Deasupra biroului, atârna de plafon, de ceea ce

electricienii numesc fir simplu, o lampă electrică susţinută de un scripete.

Marcel Dunot apucă firul şi trase: contrar celor ce se întâmplă de obicei, lampa nu se ridică dar se auzi un fluierat uşor şi, în acelaşi timp, uşa se întredeschise.

Marcel nu zăbovi. Se aruncă spre uşă şi ieşi.

— Ei! Unde te duci? bodogăni o voce.

Marcel îl zări pe omul cu haina de pescar, care venea spre el, în fugă, din celălalt capăt al sălii.

— Ei, mă duc! făcu Marcel.

Omul, bănuitor, căci văzuse că uşa de fier rămăsese deschisă, continuă să se apropie de fugar. Marcel îl lăsă să înainteze şi, când celălalt îl ajunse, îi trânti un pumn formidabil. Capul individului se izbi de zid.

Scoţând un ţipăt înăbuşit omul căzu în nesimţire. Marcel, fără să se gândească la el, îl înşfăcă şi fugi spre uşă care dădea în gang. Era închisă cu cheia. Marcel nici nu încercă s-o deschidă. Cu o lovitură zdravănă a umerilor, o scoase din ţâţâni, coborî scara în goană şi se pomeni în faţa uşii ce dădea în uliţă.

Aceasta era şi ea bine închisă.

Marcel Dunot îşi aminti, la timp, de cheile pe care le găsise la Koerner. Erau trei, dintre care una se potrivea la uşă. Fugarul, fericit, ieşi afară.

În alee nu era nimeni.

Marcel nu zăbovi. Câteva minute după aceea se afla pe chei.

La barul *Antwerp*, deşi era încă deschis, lampa cu gaz era stinsă. Marcel Dunot se îndepărtă cu paşi mari. Nu făcuse nicio sută de metri, când auzi că cineva fuge după el. Se întoarse şi, cu toate că era întuneric, îl recunoscu pe patronul barului.

„Oho! se pare că totul a fost descoperit! murmură el. Minunat! Nemţii ăştia sunt foarte bine organizaţi!”

Oprindu-se, scoase din buzunar revolverul luat de la Koerner şi-l aşteptă hotărât pe hangiu. Barmanul se opri la o distanţă de cinci metri de Marcel.

— Pocitură necurată! mârâi el. Ai să-mi plăteşti scump trădarea ta! Vino mai aproape, dacă nu eşti laş!

Marcel se uită în jurul său. Şi bine făcu, căci zări şase indivizi care se furişau în tăcere lângă un şir de vagoane goale, rămase pe chei; aceştia nu veneau de la bar, căci Marcel i-ar fi văzut ieşind. Erau ascunşi acolo, sau, mai probabil, se aflau într-unul din numeroasele nave de pescuit împotmolite de-a lungul cheiului, de la care se vedeau numai catargele.

Aceste gânduri îi trecură într-o clipă prin minte lui Marcel. Nu se putea aştepta la niciun ajutor.

Cu sânge rece, ridică mâna înarmată cu revolverul şi trase. Lovit în mijlocul frunţii barmanul căzu pe pavaj cu braţele încrucişate. Se auzi un strigăt surd de furie

— E înarmat!

Indivizii ascunşi îndărătul vagoanelor îşi exprimară astfel ciuda lor. Marcel Dunot nu le dădu răgaz să se reculeagă... Repede ca fulgerul, se căţără pe un vagon şi Sări în mijlocul bandiţilor surprinşi. Şi fără măcar să recurgă la revolverul său, se năpusti asupra celor şase oameni, îl apucă pe cel dintâi ca pe un pachet şi-l aruncă de pe chei, unde fu sfârtecat de stâncile ce ieşeau din mare.

Apoi, folosindu-se de înmărmurirea celorlalţi cinci îşi scoase pumnalul din buzunar şi se aruncă în mijlocul lor. Doi căzură cu piepturile străpunse. Ceilalţi o luară la fugă şi atât de iute încât Marcel Dunot trebui să renunţe să-i mai urmărească. Îi văzu cum intră în barul *Antwerp* şi uşa se închise în urma lor.

Marcel Dunot rămase nemişcat câteva clipe. Tocmai voia să se îndepărteze, când auzi un zgomot uşor sub el. Se apropie de marginea cheiului şi se aplecă, dar se dădu

imediat înapoi; zărise pe un marinar ieşind din una din navele împotmolite: ţinea în mână o lanternă şi, la lumina ei, Marcel recunoscuse pe unul din marinarii văzuţi la bar, tocmai acela lângă care şezuse când intrase pentru prima dată în bar.

„O fi un pescar cinstit sau un tovarăş al bandei Koerner?” Eroul nostru se hotărî să lămurească lucrurile, După ce se asigură cu o privire, că n-avea să se teamă de niciun atac imediat, se aşeză cu burta pe pământ şi se târî până când capul său atinse marginea cheiului. Apoi se uită în jos. Pescarul intrase, desigur în nava sa, pentru că nimeni nu se mai ivi pe punte. Se vede că, trezit de detunătura revolverului lui Marcel – cu toate că ceaţa deasă o înăbuşise – ieşise să vadă ce s-a întâmplat. S-a dus apoi să se culce, neobservând nimic.

Marcel Dunot se ridică. Ascuns îndărătul unui vagon, el se uită spre barul *Antwerp*. Obloanele fuseseră trase.

Prin ceaţă, Marcel vedea casa neagră, unde totul părea că doarme. Se pare că spionii se reculegeau. Sau poate au fugit prin uşa ce dă în uliţă?

O clipă, avu ideea să înştiinţeze poliţia. Dar se gândi, pe bună dreptate, că nemţii n-or să-l aştepte. Ş-apoi, Voia să ştie ce era cu corabia împotmolită din care ieşise pescarul. Avea convingerea că va descoperi acolo lucruri interesante.

Se hotărî să lămurească totul. Ştergându-şi lama pumnalului de bluza unuia dintre spionii ucişi, îşi puse arma între dinţi şi coborî pe o scară de fier fixată lângă chei, până la stâncile pe care se întinseseră corăbiile.

Înăbuşind zgomotul paşilor, se apropie de micul bastiment şi rămase câteva clipe cu urechea lipită de corpul vasului, dar nu auzi nimic. Apucă atunci o frânghie ce atârna şi se căţără, în linişte, pe puntea ambarcaţiunii. Când se află acolo, se opri: niciun zgomot. Trapa, situată

îndărătul ultimului catarg, era închisă, Marcel o ridică şi, de astă dată, el auzi un murmur vag de voci. Se aplecă deasupra deschizăturii şi zării o lumină slabă care-i permise să observe o scară grosolană de lemn.

„Să mergem!” se gândi el.

Erau patru trepte. Marcel coborî şi se pomeni într-un fel de cocioabă triunghiulară, plină de plase, de frânghii şi pânze de schimb. Cocioaba era limitată de două părţi de corpul corăbiei, iar de altă parte de un perete de lemn în care era tăiată o uşă. O fâşie subţire de lumină se filtra în lungul pervazului. Marcel Dunot, se apropie şi auzi foarte desluşit ceea ce se vorbea înăuntru.

— E miezul nopţii şi Fairfield încă n-a apărut? Ce aşteaptă? Marea e în creştere. De îndată ce va fi apă suficientă, vreau s-o şterg.

— Ş-apoi? Avem vreme! Berea a fost încărcată, Hans?

— Da, iată, ia o gură! E fain!

— Nu-i ca aceea din butoaie!

Urmă un râset puternic.

— În cinstea călătoriei noastre fericite!

— În...

Marcel Dunot nu mai auzi nimic: puntea micului vas răsună sub paşii unui om.

Marcel ridică iute una din pânzele îngrămădite lângă el şi se furişă dedesubt. Era tocmai timpul. Aproape imediat, nişte picioare goale de om izbiră scara.

— Tu eşti, Fairfield? întrebă unul dintre cei doi indivizi, pe care Marcel îi auzise discutând.

— Trăsnetul celor o mie de milioane de draci încornoraţi să vă trăsnească! urlă noul venit. Nu! Nu-i Fairfield. Sunt eu, Otto!

Marcel auzi zgomotul zăvorului de la uşă şi puţin după aceea convorbirea reîncepu:

— Vin să vă spun că am fost vânduţi sau aproape

vânduţi. Secretele noastre au fost descoperite; un individ a reuşit să se furişeze la Koerner şi l-a ucis! L-a omorât şi pe Peters, pe Heinrich şi pe Saurmann şi apoi pe taica Putnitz...

— Taica Putnitz!... Ah. Gott!

— Ţi-am spus Hans, că am auzit ceva! interveni altul, pe care Marcel Dunot îl auzise vorbind mai înainte.

— Da, l-a ucis pe taica Putnitz ş-apoi l-a zvârlit pe Saurmann pe stânci. A profitat de faptul că oamenii noştri se retrăgeau şi a dispărut... Se vede că s-a dus să anunţe poliţia. În sfârşit, între timp, am făcut să dispară toate hârtiile compromiţătoare! L-am trimis pe Hallers la Fairfield. Are să ni-l aducă. Şi vom afla adevărul, deoarece asasinul lui Koerner şi al taică-i Putnitz s-a prezentat ca din partea lui. Asta nu-i lucru curat! mai întâi, ce nu-mi place, e că Fairfield poartă un nume englezesc. Aici e ceva Suspect!

— Ce nenorocire!

— Ah! Suntem cu toţii muritori şi principalul s-a făcut; dacă afacerea noastră reuşeşte, totul va fi bine. Ş-apoi, fie vorba între noi, Koerner era prea încrezut...

— Taica Putnitz, era şi el!...

— O să dovedim că n-avem nevoie de dânşii. Berea e îmbarcată?

— Da. Totul e gata de plecare. Un pahar, Otto?

— Ia!

Marcel Dunot, cum era şi firesc, nu pierdu un cuvânt din toată convorbirea atât de interesantă. Timp de câteva momente, el nu mai auzi nimic în afară de sunetul paharelor: spionii ciocneau. Orice s-ar întâmpla cu el, Marcel Dunot, era hotărât să rămână pe puntea corăbiei, ca să afle încotro se îndreaptă nemţii şi să-i aresteze îndată ce vor debarca.

„Ar fi o lovitură straşnică! gândi el. Dar la ce ar servi să-i

prind pe pescari şi nu peştii?”

Gândul acesta îl bucură pe bravul băiat. Fără zgomot, el se furişă sub pânzele vechi şi se instală în aşa fel încât să nu fie descoperit. Timp de o oră nu mai auzi nimic interesant; cei trei nemţi trăgeau la măsea, fumau şi nu schimbau între ei decât vorbe fără însemnătate.

Marea creştea. Micul bastiment începea să se îndrepte şi, aproape în acelaşi timp, vocile celor trei nemţi începură să urle.

— El e!

— E Fairfield!

— Să ne facem că nu ştim nimic! O să-l întrebăm în mijlocul mării.

— E mai sigur!

— Ne-am înţeles!

— Făcut! Scara scârţâi.

— Salut gentleman! i se auzi vocea lui Fairfield, care părea foarte calm.

— Salut! Eşti aşteptat mai de mult! L-ai văzut pe Hallers?

— Nu, de ce?

— L-am trimis să te caute!

— Nu m-am întors acasă. E mai sigur! Nu se poate şti niciodată!

— În sfârşit, ai fi putut să vii mai devreme!

— Oh, nu m-am grăbit! La ce s-o fi făcut? Ştiam că *Foederis-Arca* nu putea să pornească înainte de flux.

— Greşeşti! Peste o jumătate de oră, vom putea pleca.

— Ei bine, sunt aici!... Brr... E cam rece. Ceaţa asta blestemată m-a îmbolnăvit!

— Nimic nou?

— Nimic... nu... Koerner mi-a zis că mă veţi aştepta, iată-mă! E vreun contra-ordin?

— Nu.

— În cazul acesta, sunt la dispoziţia voastră, gentleman!!

— Cu atât mai bine. Plecăm imediat! Iată că nava se clatină. Vom putea-acum să ne scoatem pârleala. Luăm un păhărel? E foarte bun împotriva răului de mare!

— Mulţumesc, nu mă tem de greaţă, iar medicul meu mi-a interzis alcoolul.

— Cum vrei. Rămâi aici, în timp ce noi vom manevra; ne-ai încurca în întuneric.

— Cum doriţi, gentlemani!

Marcel Dunot nu auzise niciun cuvânt. După zgomotele care ajunseră până la urechea sa, el înţelese că Fairfield rămăsese în interiorul micului bastiment, pe când ceilalţi trei spioni se suiau pe punte.

Aproape imediat, el auzi scârţâitul scripetelor. O zguduitură bruscă îl avertiză că *Foederis-Arca* s-a pus în mişcare.

Puţin după aceea, şopotul apei în lungul corpului corăbiei îl făcu pe Marcel Dunot să înţeleagă că micul vas se îndepărta de chei.

Din puţinul cât auzise, rezulta că Fairfield ignora tot ce se petrecuse. Asta promitea o scenă frumoasă când aveau să vină explicaţiile.

Timp de aproape o jumătate de oră, Marcel Dunot auzi paşi pe punte! Erau spionii care manevrau nava pentru ieşirea în larg.

În sfârşit, calmul se restabili. Doi din cei trei nemţi coborâră.

— Trebuie să-ţi cerem o explicaţie, Fairfield! declară o voce. Ai un prieten la Folkestone?

— Un prieten? Am mai mulţi.

— E rău pentru tine... şi pentru noi...

— Nu înţeleg!

— Am să-ţi explic. Unul din Prietenii dumitale, căruia

dintr-o prostie destul de mare i-ai încredinţat secretul afacerilor noastre, l-a omorât pe Koerner şi pe mai mulţi prieteni de-ai noştri!

— Cum? Ce spui?

— Spun că amicul dumitale a asasinat cinci de-ai noştri, din cauza palavrelor imbecile, sau din cauza trădării dumitale.

— Dar pot să jur că n-am spus nimănui nimic! Ş-apoi, eu risc tot atât cât şi voi!

— Denunţătorii sunt iertaţi, Fairfield!

— Bine, dar în acest caz n-aş fi venit să mă predau în mâinile voastre.

— Oh! Nu-ţi lipseşte tupeul!

— Otto! Eu nu...

— Fără comedii! Dezvinovăţindu-se! Vrem să ştim de ce să apucăm!

— Dar, Koerner v-a spus desigur, că...

— Nu ne-a spus nimic. Ş-apoi e mort! Mărturia lui nu mai interesează, de vreme ce nu mai există. Ş-apoi, numele dumitale englezesc dovedeşte că eşti capabil de orice.

— Numele meu englezesc? Dar sunt tot atât de bun german ca şi dumneata, Otto, şi ca dumneata, Gottlieb! Numele meu adevărat e Punzler! M-am născut în Darmstadt şi, dacă mi-am luat un nume englezesc, am făcut-o pentru că mă ocupam cu sportul... Koerner ştie asta!

— Koerner, mereu Koerner! îl invoci pentru că e mort. Să nu mai vorbim de el. Ceea ce-ţi cerem, e să explici cum de s-a putut prezenta la el un individ, ca venind din partea dumitale. E un fapt de netăgăduit! Noi nu susţinem că eşti un trădător, n-avem dovezi pentru asta, dar credem că toată istoria e cam ciudată!

— Şi eu cred mai mult decât voi, pentru că n-am suflat un cuvânt nimănui!

— Eşti sigur?

— Foarte sigur! E vorba doar de capul meu ca şi de al vostru, poate mai mult decât al vostru! Dacă cineva ar bănui misiunea mea, franţuzii m-ar împuşca în 24 de ore.

— Numai dacă nu te-ai asigura, vânzându-le secretul!

— Ştii bine că e imposibil, mai ales dumneata, Otto, pentru că, ai să mergi cu mine!

— E sigur că la cel mai mic semn suspect, te omor. Asta-i aranjat. Deci nu poţi să dai nicio explicaţie?

— Nu. Sau... da? Cineva a fost indiscret. Dar nu eu. Trebuie să-l căutăm! Ceea ce mă linişteşte e că numai noi patru, aici de faţă cunoaştem scopul misiunii noastre. Ori, cum nici dumneata, Otto, nici dumneata Gottlieb, nici Hans, nici eu nu suntem trădători, nu trebuie să ne temem!

— O s-o vedem şi pe-asta! urmă o tăcere.

— Asta-i tot ce-ai vrut să-mi spui, Otto? încheie Fairfield.

— Da.

— Atunci, bună seara! Eu mă culc. Mâine o să avem nevoie de toate forţele noastre!

— Noapte bună!

Asta a fost tot. Marcel nu mai auzi decât scârţâitul prăjinilor pe care erau întinse pânzele şi murmurul apei care se lovea de corabie.

Convorbirea auzită îi dezvăluise numele adevărat al lui Fairfield, dar nu-l indică scopul adevăratei misiuni a spionilor. Ce era cu misterioasa bere pe care o transporta micul bastiment şi despre care nemţii vorbeau cu atâta ironie?

Marcel Dunot se hotărî să lămurească toate acestea!

Când simţi că nemţii au adormit, se eliberă din pânzele sub care se ascunsese şi ridică încetişor una din scândurile ce formau podeaua cocioabei unde se afla. Pipăind, el recunoscu opt butoiaşe, cu doagele groase şi tari,

adevărate vase de bere. Fără să facă vreun zgomot, folosindu-se de pumnal, el scoase cepul unuia dintre butoaie şi introduse degetele prin deschizătură.

Simţi un lichid foarte siropos. Duse degetele la gură. Era chiar bere. Descoperirea asta – care nu era prima – îl înmărmuri. Atunci, de ce tot misterul ăsta? Dacă într-adevăr corabia nu ducea decât bere? Dar dacă berea e otrăvită! La gândul acesta, Marcel avu un fior. Hotărât să afle total, el astupă butoiaşul, aşează scândura şi se îndreptă spre punte. Scopul său era să-l facă inofensiv pe neamţul care era sus şi s-o termine cu ceilalţi, pe măsură ce ar sosi.

Se simţea în puteri să săvârşească munca asta simplă pentru el.

Tocmai apucă spre scară, când, deodată uşa ce dădea pe punte se deschise. Marcel nu mai avu răgaz să se dea la o parte.

— Tu eşti, Gottlieb? întrebă neamţul în germană.

— Ia! afirmă tânărul francez.

— Vino puţin sus! Vântul s-a înteţit: trebuie să virăm puţin! Cheamă-l şi pe Otto! Hei! Otto! Vino sus!

Marcel Dunot temându-se că neamţul o să-i recunoască vocea, nu răspunse. Din cabina sa, Otto mormăi:

— Ce e!

— Vino sus, la dracu'! Ne abatem din drum! strigă neamţul de sus, scos din răbdări.

Marcel auzi, în cabină, zgomotul făcut de cei doi oameni care săreau din culcuşurile lor. Într-o clipă, el îşi aprecie şansele. Dacă rămânea în gaura asta, va fi recunoscut şi, din cauza lipsei de spaţiu nu va putea să se apere. Era mai bine să urce pe punte. Se hotărî şi, din două sărituri, ajunse afară; era o noapte calmă şi rece. Ceaţa acoperea marea agitată. Micul vas, un cuter, luneca uşor; în picioare, cu o pipă în gură şi ţinând cârma aştepta

neamţul.

— Hoch! strigă el, zărindu-l pe Marcel Dunot. Tu eşti, Otto?

Marcel îl dezamăgi, aruncându-se asupra lui. Apucându-l de centură, îl ridică şi, cu o forţă formidabilă, îl aruncă peste parapet. Dar neamţul mai avu timp să urle:

— Ajutor! A...

Corpul lui lovi apa cu un plescăit formidabil.

Un val de înjurături teribile răsună; întorcându-se, Marcel Dunot îi zări pe Otto şi pe Gottlieb – cei doi nemţi – care tocmai apăruseră pe punte. Scoase repede revolverul şi, cu mâna care nu tremura, trase. Nu se auzi nicio detunătură: cartuşele, îmbibate de umezeală erau scoase din uz. Viteazul flăcău apăsă din nou pe trăgaci, ca să se asigure dacă al doilea nu valorează mai mult decât cel dintâi, şi, cu un gest violent aruncă revolverul spre neamţul care se afla mai aproape de el. Acesta, lovit la cap, se dădu înapoi, urlând. Un glonte jupui puţin pielea de pe umărul lui Marcel Dunot. Se aplecă şi, scoţând pumnalul de la centură, se aruncă asupra celor doi. Două gloanţe găuriră vesta, dar el nu se opri din drumul său.

Voia să străpungă cu pumnalul pe neamţul rănit la cap cu revolverul său. Deodată lunecă pe puntea umedă din cauza ceţei. El şovăi şi, în mişcarea pe care o făcu pentru a nu-şi pierde echilibrul, pumnalul îi scăpă din mâini şi căzu la trei paşi de el. Era dezarmat!

Cei doi nemţi observară şi se aruncară spre dânsul. Unul dintre ei, Otto, îi duse un revolver la tâmplă. Cu o sforţare supremă, Marcel îi îndepărtă arma.

Glontele se înfipse în parapet. Marcel profită de acest lucru şi se ridică. Într-o clipită îl zări pe al doilea neamţ care-l ţintea cu revolverul. Îi repezi un pumn, care, din nenorocire, nu-l nimeri. Ce să facă? Era prins între cei doi teutoni şi parapet. Nu ezită şi la iuţeală, încălecă parapetul

şi se aruncă în apa cenuşie.

Câteva detunături salutară scufundarea sa. Niciun glonte nu-l atinse.

Din prudenţă, el rămase cât putu mai mult sub apă şi când nu mai putu să-şi ţină respiraţia, el se apucă de cârma cuterului, fără ca nemţii care-l căutau, să bănuiască ceva, gândind probabil că a căutat să fugă cât mai departe. De la locul unde se găsea, aşezat sub cârmă el nu putea fi zărit de pe puntea corăbiei. Timp de câteva minute, auzi glasul nemţilor ce-şi vărsau furia.

— S-a înecat, spunea unul.

— Să mai aşteptăm! poate iese.

— O! nu! de când s-a scufundat?

— Fairfield l-a ascuns pe bord.

— Trebuie să-l ucidem!

— Înainte de sosire, nu! Acum, că Hans e mort, poate o să avem nevoie de el.

— Sst! Iată-l!

— Aşadar, gentlemani! ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Fairfield.

— Un individ ascuns pe vas l-a asasinat pe Hans. Ba mai mult, era să ne omoare şi pe noi! mormăi Otto. Treci la timonă căci noi mergem să supraveghem pânzele, eu şi Gottlieb. Ştii să ţii cârma?

— Da, am fost marinar în tinereţe!

— Foarte bine atunci! şi fii atent. Curentul e puternic şi, peste o oră, dacă vântul nu se schimbă, va trebui să vedem focul din Bugtinglu!

— Ştiu!

— Cu atât mai bine!... Vino la funie, Gottlieb. După aceea, vom căuta să vedem dacă mai e vreun trădător la bord.

Convorbirea se termină aici. Între timp, cuterul, lipsit de conducere, ajunsese în faţa vântului şi se învârtea fără să

înainteze. Pânzele fiind îndreptate se puse în mişcare spre sud. Marcel Dunot agăţat de cârmă era nevoit să-şi adune toate puterile ca să nu, cadă. Timp de două ore rămase aşa, fără să *se* mişte. Frigul îl pătrundea din ce în ce mai mult. Spre sfârşitul lui octombrie, apa Mării Nordului, nu e tocmai caldă.

Băiatul, istovit şi din ce în ce mai slăbit de foame – nu mâncase de la debarcarea sa de pe Saint-Dunstan – se întreba cum o să iasă din impas.

Nu ştia exact încotro mergea cuterul şi cu atât mai puţin când va acosta. Dar era sigur că nu va mai rezista mult timp. Trebuia deci, orice ar fi, să încerce să se suie la bord fără să fie văzut, chit că apoi avea să stea ascuns în vreun ungher. Şi aceasta trebuia făcut înainte de ziuă, care nu era departe.

„Haida de îşi zise el. Dacă va trebui să mă bat. Am să am cel puţin şansa să mă încălzesc!”

Fără să mai întârzie, el începu să-şi pună în aplicare planul. Folosindu-se de mingiile de cârlţi atârnate în lungul corpului corăbiei, ca să evite ciocnirile şi stricăciunile în timpul acostării, el izbuti să ajungă la proră. Câteva clipe rămase căţărat. Sforţarea făcută, căci fusese nevoit să învingă curentul produs de deplasarea micului vas, îl obosise.

După ce-şi mai reveni, el înălţă capul până când ochii săi atinseră puntea cuterului. Nu văzu pe nimeni, în afară de cârmaci, care era Otto, Fairfield fusese înlocuit între timp. Neamţul, cu privirile aţintite pe compasul din faţa lui, nu se uita decât foarte în treacăt, la ceea ce se petrecea pe punte.

„Haide! Mă arunc”, murmură Marcel.

Executând un elan viguros, căzu drept pe punte. Repede, în patru labe, se furişă, unde erau aşezate lanţurile ancorei, între macarale: Otto, în picioare, la

cealaltă extremitate a cuterului, nu putea deci să-l vadă. Marcel profită de aceasta şi se întinse pe punte, unde rămase nemişcat mai mult de o oră, bucurându-se de odihna de care avea

„Atâta nevoie. Nu mai simţea nici frigul, puterile îi reveneau cu încetul.

Din prudenţă, îşi goli buzunarele şi ascunse sub o grămadă de resturi portofelul luat de la Koerner, precum şi aurul pe care-l avea asupra sa. După ce luă aceste măsuri, se întinse din nou.

Auzul unor voci îl făcu să tresară. Se uită peste macarale şi-l zări pe Gottlieb, care se urca pe punte. Marcel ciuli urechea. Vântul, care sufla aducea sunetul vocilor până la dânsul.

— Otto, înaintăm?

— Da. Peste două ore vom acosta. Pregăteşte hârtiile.

— Din cauza morţii lui Hans, ne lipseşte un oml

— Ei, şi? Vom spune adevărul!

— Chiar aşa?

— Da, că s-a înecat, zise Otto batjocoritor. Sunt lucruri ce se întâmplă! Până atunci, adă-mi de mâncare. Mi-e foame!

— Tocmai veneam să-ţi spun că e gata cafeaua. Fairfield e un artist!

— Bine, adu-o. Şi nişte felii de pâine.

Gottlieb dispăru în interiorul cuterului. Se întoarse Imediat, ducând un castron mare din care se înălţau aburi şi o farfurie cu felii de pâine. Fairfield mergea în urma lui; Otto apucă castronul şi-l mirosi cu lăcomie.

— Ah! Ce bun! murmură el. Nu lipseşte decât ceva de *likatessen*. Dar în Anglia, nu mai găseşti nimic... Duceţi-vă să pregătiţi ancora: s-ar putea să fim obligaţi să ne oprim în faţa portului. Trebuie să fim gata!

Auzind aceste teribile cuvinte, Marcel Dunot tremură. Se

uită în jurul lui, cu speranţa să găsească o gaură unde să se ascundă. Nimic. Găurile pe unde treceau lanţurile erau prea strâmte ca să se poată strecura.

Era prins!

Înălţă capul şi, peste macarale, îl văzu pe Gottlieb şi pe Fairfield care se apropiau. Cei doi nemţi care nu se aşteptau la o astfel de descoperire nu-l zăriră decât atunci când fură la doi metri de el.

— E cineva acolo! murmură Gottlieb. Totuşi...

Marcel nu-i dădu răgaz să isprăvească. Se ridică şi vru să-i sară de gât. Dar Fairfield scoase un revolver din buzunar.

— Opreşte sau îţi zbor creierii! urlă el.

Marcel îşi dădu seama într-o clipă că ameninţarea era reală cu atât mai mult cu cât Otto, care văzuse totul, veni fuga cu revolverul în mână.

Să se arunce în mare pentru a doua oară? Nu mai putea, pentru că se afla între macarale şi inamicii săi. Şi apoi, ar fi fost o moarte sigură; era mai bine să aştepte. După aceea se va vedea.

— Bine! Mă predau, zise el în englezeşte.

— Oho! Dar ăsta-i omul de azi-noapte! mormăi Otto. Îl recunosc! Cum a dat el lovitura asta?; Haide! Sus mâinile, canalie.

Marcel se supuse.

— Legaţi-l, da bine! îl vom interoga! Va trebui să ne spună cum a ajuns pe vas! continuă Otto, care părea să fie şeful expediţiei.

Gottlieb şi Fairfield alergară până la catarg şi se întoarseră cu o legătură de frânghii în timp ce Otto îl ţinea pe Marcel sub ameninţarea revolverului său. În mai puţin de un minut, prizonierul fu strâns legat.

Cei doi nemţi îl înşfăcară pe Marcel şi-l depuseră lângă carenă.

— Acuma, omule, spuse Otto în englezeşte, dacă ţii la pielea ta, ai să ne spui cum ai ajuns aici, ce cauţi şi cine te-a trimis.

— Foarte simplu! Sunt fără un sfanţ. Şi ieri, cum nu ştiam unde-să mă adăpostesc, m-am culcat pe bordul Corăbiei, deoarece poliţia din Folkestone nu glumeşte şi am avut surpriza să mă trezesc acuma! Asta-i tot.

— Şi hainele ţi s-au muiat în timpul somnului? grohăi neamţul arătând hainele ude leoarcă ale prizonierului.

— Nu, dar ieri seară, pe când mă căţăram pe bordul corăbiei voastre, am alunecat şi am nimerit într-o băltoacă! răspunse foarte calm Marcel Dunot.

Explicaţia, oricât părea de logică, nu-l convinse pe neamţ.

— Cred că asta ţi s-a întâmplat mai înainte, când te-ai aruncat în apă, după ce l-ai asasinat pe camaradul nostru... Mai întâi percheziţionaţi-l bine!

Gottlieb şi Fairfield se aruncară asupra lui Marcel şi-i examinară, brutal dar în amănunţime, hainele sale, îi sfâşiară căptuşeala, îi cercetară ghetele, dar nu găsiră nimic, datorită precauţiei pe care o avusese tânărul de a ascunde tot ce avea asupra lui.

— O! dar... făcu deodată Fairfield, uitându-se bine la Marcel, dar îl cunosc pe omul ăsta... Da, îl recunosc!...

— Îl recunoşti? Cine-i? întrebă Otto, bănuitor.

XI

Fairfield Tunzler, ezitând parcă să-şi creadă ochilor, se uită mai atent la Marcel Dunot şi, în sfârşit, exclamă:

— Da, îl recunosc! Prizonierul nostru nu este altul decât celebrul Marcel Dunot, campionul mondial de box la toate categoriile!

Marcel se aştepta, de câteva clipe, la această fază;

înţelegând că mărturisindu-şi calitatea nemţii vor fi necruţători cu dânsul, izbucni în râs:

— Campion la box, eu? Şi încă-mondial! Chiar aş vrea, gentlemani. Sunt mecanic de meserie, dar munca nu mai merge.

Fairfield, scos din răbdări, urlă:

— Ce îndrăzneală! Nu sunt nici şase luni de când s-a bătut la Cairo, într-un circ, pe care... pe care-l conducea unul din amicii mei – Mi se pare că s-a bătut cu mulatrul, Fred Mac Farlan. Şi avea miză enormă (cum m-ai pungăşit hoţule, se gândi Marcel). Dar omul nostru n-a putut să-l atingă, căci am aflat din gazete că a fost nevoit să fugă din Egipt, după ce a încercat să fure binoclul de aur al Kedivului sau ceva asemănător! Iar asta e adevărata cauză că e fără bani şi nevoit să se ascundă!

Auzindu-l pe Fairfield relatând cu un astfel de cinism şurubăriile cu care-l silise să părăsească Egiptul, Marcel Dunot scrâşni din dinţi. Totuşi el se reţinu şi răspunse:

— Sunt atât de puţin la curent cu istoria asta, încât, dacă doriţi, vă propun să mă predaţi în mâinile justiţiei, când corabia va acosta!

Fairfield, dădu din umeri:

— Susţin că omul acesta e Marcel Dunot! zise el. Şi sunt sigur că e cel care l-a aruncat în mare pe Hans astă noapte. Aşa ceva putea să facă numai un om cu forţa pe care o are el!...

— Mă cheamă Mark Donald, născut la Londra! afirmă Marcel. Şi vă repet că vă înşelaţi, gentlemani!

— Ajunge! îl întrerupse Otto, în mod brutal. Eşti sau nu Marcel Dunot, trebuie să te explici şi să spui de ce te afli pe bord! Dacă nu, am să te trimit să te mai afunzi o dată, şi asta chiar acuma.

— V-am spus adevărul! De ce-aş minţi? Neştiind unde să-mi petrec noaptea, am venit să mă culc pe vas şi...

— Atenţie! întrerupse Gottlieb, suntem în văzul lui *Dyck* – vaporul-far de lângă Dunkeique!

Otto, împinse cârma cu putere, cuterul, care plutea bine, se înclină puţin mai mult şi se îndreptă spre sud-est. Timp de câteva momente, nimeni nu suflă o vorbă.

Marcel Dunot, văzând că cei trei oameni se uitau spre dreapta, întoarse capul şi zări, la mai puţin de o sută de metri de cuter, o corabie plată, cu un singur catarg, pe care era un felinar roşu. Era una din acele corăbii-far ce semnalau bancurile de nisip din Marea Nordului.

— Peste o oră, suntem acolo! bombăni Gottlieb. Şi dintr-un moment în altul, putem fi surprinşi de un torpilor din apărarea mobilă!

Otto, căruia îi fură adresate aceste cuvinte, nu răspunse nimic. El căzu pe gânduri. Timp de câteva minute, se uită când la Marcel Dunot, când la Fairfield, ca şi cum ar fi vrut să-i descifreze.

— Marcel Dunot sau Mark Donald, zise el, va trebui să ne spui cum ai ajuns pe bord, crede-mă... Vom vedea asta mai târziu! Gottlieb! treci la cârmă şi supraveghează bine drumul. Dumneata, Fairfield, ia-l pe tânărul ăsta şi vino cu mine. Mergem să-l punem la adăpost!

— Dar... bodogăni Fairfield, care ar fi preferat să termine mai repede cu Marcel Dunot, în care el bănuia, pe Bună dreptate, un duşman neîmpăcat.

— Eu comand aici! i-o tăie Otto atât de brutal, încât Fairfield, fără un cuvânt se execută.

Marcel, de altfel, îi lăsă să facă ce vor. Pentru el, principalul era să aibă răgaz. Acuma, că-l avea, căută să profite.

Între timp, Otto ajunse la capătul dinainte al scuterului-Ajuns lângă catarg, el se aplecă şi vârî lama unui pumnal între două scânduri de pe punte. Se ivi o deschizătură pătrată de 60 centimetri...

— Aruncă-l înăuntru! făcu spionul, adresându-se lui Fairfield.

Acesta, fără un cuvânt, îl împinse pe Marcel cu picioarele spre deschizătura pătrată, şi-i dădu drumul. Marcel simţi că lunecă de-a lungul unui plan înclinat. Picioarele se izbiră de un perete. Deasupra lui, auzi un zgomot uşor şi, în acelaşi timp, lumina palidă ce-l înconjura, dispăru. Rămase în întuneric.

Un miros puternic de peşte putred îi făcu rău. Vru să se întoarcă, deoarece căzuse pe burtă. În smucitura pe care o făcu, se lovi de un tavan, ce se afla la câţiva centimetri de capul său. Totuşi, după un sfert de oră de sforţări, izbuti să se aşeze pe spate. După câteva mişcări laterale, reuşi să măsoare închisoarea sa; se găsea într-un fel de celulă pătrată, puţin înclinată, cu latura de 70 centimetri şi a cărui unică deschizătură era aceea pe unde-l aruncaseră.

Curând, Marcel, care respira greu din cauza mirosului de peşte începu să gâfâie. Aerul din închisoarea sa, care nu era primenit niciodată, devenea din ce în ce mai greu. Marcel Dunot cu sudoarea pe tâmple, căuta să respire mai rar; dar în zadar! Simţea că se sufocă. Urechile îi ţiuiau, ca şi cum, ca şi cum ar fi auzit nişte clopote puternice, un cerc de plumb îi strângea capul. Înaintea, ochilor, începură să-i pâlpâie flăcări.

„Ce nenorocire, să mori ca un şobolan!” murmură el, încercând, cu o sforţare supremă, dar inutilă, să rupă legăturile, şi-şi pierdu cunoştinţa.

O durere vie îl făcu să-şi vină în fire. Simţi un fior puternic, rezultat al unei ciocniri violente a Capului de perete – ceea ce contribui să-l deştepte cu totul.

În acelaşi timp, simţi în jur, fugind mai multe animale mici, care de spaimă şi de furie, scoteau ţipete ascuţite:

„O, Doamne, şobolanii!” strigă, el, înfiorându-se din nou. Cu un gest instinctiv, încercă să-şi ducă la gură o mână, şi

izbuti fără nicio greutate.

„A! dar... mi-au ros frânghiile! murmură el, în culmea bucuriei. A! ce şobolani de treabă! Ăştia nu-s şobolani nemţeşti, desigur!”

Nu se înşela. Şobolanii, care mişunau în fundul micului vas, atraşi de corpul nemişcat al prizonierului, se adunară în jurul prăzii. Unii atacară frânghiile ce-l legau pe Marcel, alţii, mai lacomi, se dăduseră la carnea sa, trezindu-l.

Otto, sau unul din ceata sa, primenise între timp aerul închisorii, pentru că Marcel constată, spre marea sa bucurie că respira destul de uşor. Numai duhoarea peştelui mai domnea. Cuterul trebuia să fi acostat la un chei sau să fi ancorat într-un port, pentru că nu se mai mişca, iar Marcel nu mai auzea şipotul apei.

„Trebuie să-mi iau tălpăşiţa! îşi zise el. Dacă nemţii or să mă scoată de aici, n-or să mă ducă la vreun chef! asta-i sigur!”

Marcel se puse imediat pe lucru. Şobolanii, care îi roseseră frânghiile ce-i legau mâinile, nu se atinseseră de acelea de la glezne. Din cauza strâmtorii în care se afla, el nu putu să se ridice. Fu nevoit să se răsucească, să-şi îndoaie genunchii, să-şi întindă braţele şi, după ceasuri întregi de sforţări, izbuti să atingă nodurile ce strângeau frânghiile de la picioare.

Îi trebui o oră ca să le desfacă. În sfârşit, fu liber. Greul venea abia acum. Cu toată oboseala şi slăbiciunea sa, Marcel Dunot se târî de-a lungul închisorii sale, până când se pomeni în faţa unui perete de lemn. Pipăi şi văzu că era închis.

Cum să iasă?

Marcel Dunot n-avea niciun instrument la îndemână.

Timp de câteva minute prizonierul se gândi cum să procedeze. Ajunse la concluzia că singura posibilitate ca să iasă era să uzeze de pumnii săi, căci altceva nu avea de

făcut! Dacă nu încearcă nimic, avea să moară la sigur... Aşadar, mai bine să încerce. Marcel Dunot se hotărî.

Se propti cât putu, îşi încordă muşchii şi, din toate puterile, izbi cu pumnul său formidabil lemnul, care răsună ca un gong, dar nu se clinti.

„Nu-i nimic de făcut! mormăi Marcel, frecându-şi cu mâna stângă pumnul zdrobit de lovitura dată. Atâta pagubă! N-am decât să-i aştept, dar, pe legea mea, n-o să mă ia de viu! A, nu!”

Un zgomot uşor deasupra capului său îl făcu să tresară, întinse urechea, dar fără să poată înţelege despre ce era vorba. Trecură zece secunde. Deodată, el auzi un fel de scârţâit-şi, aproape în acelaşi timp, îl orbi unval de lumină: uşa se deschise la câţiva centimetri deasupra capului său!

Deodată, ca împins de o prăjină formidabilă, Marcel Dunot sări prin deschizătură. În faţa sa îl văzu pe Gottlieb, care, auzind, lovitura pumnului venise să vadă ce s-a întâmplat.

Neamţul, având în mână pumnalul cu care mişcase scândurile punţii, vru să-l implânte în pieptul lui Marcel. Dar aventurierul îi prinse mâna în care avea arma şi neamţul, cu degetele zdrobite, dădu drumul pumnalului.

— Îndurare! gemu el în nemţeşte. Iertare!

Au fost ultimele sale cuvinte. Plin de furie, Marcel Dunot îi repezi în ţeastă un pumn îngrozitor. Neamţul, cu şira spinării zdrobită la nivelul vertebrelor de la gât, căzu moale ucis în mod fulgerător.

Marcel Dunot se sculă ca turbat şi se uită în jurul său. Cuterul, acostat lângă un chei de piatră, era pustiu.

După poziţiasoarelui, Marcel aprecie că trebuie să fie ora 11. Sufla un vânt rece. Pe chei, la vreo sută de metri de micul vas, Marcel zări un vameş francez, care făcea paşi mari, încotoşmănat în şubă. La vederea lui, el se însenină. Totul mergea bine: era în Franţa.

Prima sa grijă fu să tragă cadavrul lui Gottlieb până la macarale, aşa fel încât să poată fi zărit de pe ţărm. Odată luată această măsură, viteazul băiat, având în mână pumnalul neamţului, se îndreptă spre partea dinapoi a cuterului şi coborî fără teamă în cabină. Era goală. Fairfield şi Otto erau pe uscat. Marcel se hotărî să profite de ocazie ca să examineze cu mai multă grijă conţinutul butoiaşelor misterioase. El ridică o scândură de pe podea sub care acestea erau aşezate şi scoase un strigăt de ciudă: butoiaşele dispăruseră!

„Idiot, de trei ori idiot ce sunt! mormăi el. Nemţii le-au debarcat! Cum să le găsesc acum! Iată ce păţeşti, când nu cântăreşti dinainte lucrurile!... Trebuie să le găsesc!”

Înainte de toate, Marcel îşi reluă aurul, portofelul şi cutiuţa cu fiola roşie, pe care le luase de la Koerner.

Puse totul în buzunar şi coborî în cabină să vadă dacă nu găseşte vreun lucru sau o hârtie care să-i spună ceva despre scopul spionilor, sau, cel puţin, încotro s-au dus. Precum se aşteptase, el nu găsi nimic. Nemţii – oameni cu cap nu lăsaseră nimic, care să-i poată trăda.

Marcel se întoarse pe punte şi din numai trei paşi parcurse scândura îngustă care lega cuterul de ţărm.

Bucuria de-a fi liber era atât de mare, încât nu mai simţi oboseala. Cât timp stătuse închis, hainele se uscaseră şi, dacă foamea nu i-ar fi chinuit stomacul, dacă nu ar fi avut semnele roşii făcute de muşcăturile şobolanilor pe pumnii săi, ar fi crezut că evenimentele din timpul nopţii n-au fost decât un vis rău”.

„Mai întâi trebuie să mănânc şi să beau! Pe urmă vom vedea!”

Cu această hotărâre, se îndreptă spre unul din numeroasele bufete ce sé aflau de-a lungul cheiului. Dar, abia făcuse câţiva paşi, că auzi înapoia lui o voce groasă, care-l făcu să tresară.

— Hei, tinere! N-ai de declarat nimic?

Se întoarse. Era vameşul de gardă de pe chei şi pe care nu-l văzuse venind.

— Nu, zise el. Poţi să mă controlezi.

— Nu-i nevoie! Te cred! Poţi să treci!

Deodată, lui Marcel îi veni o idee.

— Domnule vameş, zise el, aş vrea să vă cer o informaţie! Nu ştii unde au fost transportate butoiaşele de bere care au fost debarcate azi dimineaţă de pe cuterul de colo?

— De pe Foederis-Arca?

— Da! făcu Marcel care-şi aminti la timp numele micului vas.

— Nu. Dar mi se pare că domnul Dupont, importatorul, s-a ocupat cu asta. N-ai decât să vorbeşti cu el.

— Unde stă acest domn?

— Strada de Sud, 223!

— Mulţumesc!

Pentru Marcel era suficient. Îşi aduse aminte că Koerner îi spusese lui Fairfield că atunci când îşi va termina treaba, să se ducă la Dunkerque, la un oarecare Dupont, care-i va plăti.

Totul se înlănţuia! Marcel era la Dunkerque şi ştia unde locuia Dupont.

Plin de bucurie, el mulţumi vameşului şi dejună într-o bodegă din apropiere. Mâncă mult şi iute! în mai puţin de-o jumătate de oră el rostogolise în stomacul său o cantitate importantă de alimente! După ce înghiţi şi o cafea, intră în magazinul ce-l mai apropiat şi îşi schimbă hainele jerpelite pe un costum elegant de şevlot bun, pe care-l îmbrăcă pe loc. Ieşi, îmbrăcat din cap până-n picioare şi cu totul de nerecunoscut.

„Dacă nemţii mă mai întâlnesc, n-or să vadă decât stele verzi”, îşi spuse el, mulţumit.

Clopotul din piaţa Jean-Bart sună 12 şi jumătate.

Marcel cumpărase o ţigară şi se îndreptă cu paşi rari spre strada de Sud. Curând ajunse la numărul 223.

Era o casă frumoasă, de cărămidă roşie, cu două etaje. Pe uşa de stejar, o placă de aramă, lustruită cu grijă strălucea de soare. Pe ea erau gravate următoarele cuvinte *Negustor Dupont Importator*

Marcel Dunot aruncă o privire scurtă în jurul său, ca să se asigure că nimeni nu-l observă şi sună. O femeie blondă şi grasă, cu un şorţ larg de pânză albastră, se ivi;

— Ce doriţi? bombăni ea, cu un aer bănuitor.

— Să-l văd pe domnul Dupont, pentru o afacere urgentă!

— Domnul Dupont nu-i aici!

— Atunci, am să aştept!

— E plecat în voiaj!

— A! şi când se întoarce?

— Nu ştiu!

— Foarte rău, pentru că am venit să vorbesc cu privire la butoiaşele de bere sosite azi dimineaţă! spuse Marcel, fixând-o pe femeie cu privirea.

— Ai venit pentru bere? zise ea liniştită. Da, azi dimineaţă a sosit berea în butoiaşe. E aici! Iar domnul a plecat în voiaj chiar adineauri! Cred că se întoarce peste două zile! Poftim, veniţi să vedeţi butoiaşele! Ştiu, sunteţi de la vamă. Dar a fost plătit totul! Poftim! Am să vă arăt hârtiile! Poftim!

Marcel intră fără să răspundă. Păşind după femeia grasă, el traversă o sală pietruită şi ajunse într-o curte mică.

— Poftim, iată butoiaşele, zise, triumfând femeia şi arătă şase butoiaşe aşezate sub o streaşină. Doriţi să vă arăt chitanţele?

Butoiaşele Marcel le recunoştea. Erau chiar acelea de pe

cuter. Vedea chiar urmele lăsate de pumnalul său pe capul polobocului pe care-l deschisese. *Dar erau opt butoiaşe pe bordul lui Foederis-Arca şi acum*, *în faţa lui*, nu *erau* decât *şase*. Unde dispăruseră celelalte două, care, se vede, că nu conţineau bere?

— Aşadar sunteţi mulţumit? întrebă femeia cea grasă, cu mâinile în şolduri.

— Nu. Au fost debarcate opt butoiaşe şi eu nu văd decât şase!

— Da! Mă rog! Domnul a sosit azi dimineaţă cu butoiaşele pe care le-a cărat cu automobilul său. Chiar eu şi cu grădinarul le-am adus până aici! Erau tot şase, niciunul mai mult! Mi-am zis că erau şi alea prea multe, pentru că erau grele!

— Patronul dumitale era cu un şofer?

— El n-are şofer, domnule. Grădinarul îngrijeşte de automobil, iar domnul îl conduce.

— A, da! Un automobil cenuşiu, mi se pare?

— Nu, verde.

— Ş-apoi, ce vă poate interesa asta?

— O, nimic! Gândesc că trebuie să fie mare ca să încapă atâtea butoaie.

— A, domnule, nu-i mare, dar cum numai domnul era înăuntru, era destul loc!

— E o maşină de curse, nu-i aşa?

— Da! V-aţi lămurit acum?

— Da, aproape! mărturisi Marcel, mulţumit de amănuntele culese.

Pretinsul Dupont, lăsase, se vede, în drum cele două butoiaşe. Dar unde!

Trebuia să găsească automobilul. Dar cum? se întreba Marcel.

— Îţi mulţumesc, zise el. Domnul Dupont a primit chiar şase butoiaşe şi mu opt, Scuză-mă, te rog.

— O! V-am scuzat! Aşa se încurcă tinerii. La revedere domnule!

Marcel se îndepărtă cu paşi mărunţi.

„E sigur că Dupont e neamţ. A plecat cu-ceilalţi să pună la cale vreo potlogărie... Dar unde? Şi ce? Totuşi, trebuie să-i împiedic! Şi am să-i împiedic!”

XII

Tot gândindu-se la mijloacele prin care să-l găsească pe misteriosul Dupont şi automobilul său, Marcel Dunot păşea drept înainte cu capul plecat, fără să observe încotro merge. Deodată tresări şi se opri brusc: era pe chei. Dacă ar mai fi făcut câţiva paşi, ar fi căzut în mare!

„Hotărât lucru, deraiez! murmură el glumind. Şi nu în modul ăsta am să găsesc automobilul cu nemţii. Ar trebui totuşi să-l caut”.

Marcel Dunot rămase nemişcat câteva clipe privind remorcherele ce se grăbeau spre intrarea în port. Se gândea cum să descopere urmele spionilor nemţi.

„Ar fi trebuit să-l silesc pe Koerner să vorbească, în loc să-l omor atât de prosteşte! murmură el. Dar nu. Sunt un idiot! îmi pierd memoria”.

Îşi aminti că avea la dânsul portofelul luat de la spionul neamţ şi că nu avusese încă răgaz să-i examineze conţinutul, atât de repede se înşiruiseră evenimentele. Cu băgare de seamă, aruncă o privire în jurul său ca să se încredinţeze – nu se ştie niciodată! – că nimeni nu-l observă. Zărind întâi pe chei câteva sute de poloboace, se furişă între ele.

Se aşeză pe pavajul umed şi, sigur că nu-l vede nimeni, scoase din buzunar portofelul lui Koerner. Conţinea câteva bancnote englezeşti, un paşaport timbrat în regulă, legalizat, înregistrat sub numele de Ludwing Kammer,

cetăţean elveţian. Într-un colţ, era lipit portretul lui Koerner, autentificat cu un timbru, care purta viza consulatului Republicii Elveţiene de la Londra.

Marcel Dunot mai găsi şase cărţi de vizită pe acelaşi nume, Ludwig Kammer şi, în sfârşit, o hartă mare, a regiunii Dunkerque, lipită pe pânză şi îndoită în patru. Nimic altceva. Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Marcel Dunot rupse portofelul şi constată că nu are nicio despărţitură secretă.

— Cam slab, murmură el, decepţionat.

Examină paşaportul cu speranţa să descopere vreo indicaţie care să-i fie utilă. Zadarnic. Era un act oficial conţinând semnalmentele spionului neamţ, vizele necesare, fără nicio altă completare. Cărţile de vizită erau noi, imaculate. Mai rămânea harta. Marcel Dunot o desfăcu şi tresări: în diferite locuri erau semne făcute cu cerneală roşie. Erau de câteva categorii: cruci, cârlige, cercuri, triunghiuri, pătrate şi stele formate dintr-o cruce şi cu X suprapuse. Ce puteau să însemne asta? Marcel întoarse harta, sperând că va găsi pe dos vreo explicaţie lămuritoare. Dar pânza mototolită şi lipicioasă, nu avea nicio indicaţie – ceea ce, la urma urmei, era lucru firesc, deoarece Koerner era un om precaut.

Marcel Dunot, reîncepu examinarea. Trebuia să ghicească semnificaţia semnelor misterioase.

„E sigur, îşi zise el, că semnele acestea au două înţelesuri. Primul înseamnă întâlniri sau lucrări de discutat, al doilea marchează importanţa punctelor. Să vedem”.

Lângă fortul Mardyck era un cârlig, un altul deasupra canalului Bergues. Trebuia să indice nişte vapoare. O cruce se afla înaintea lui Bissezeele şi lângă ea o stea. Drumul de fier nu era departe. Era clar; Totul îndreptat împotriva căii ferate. A! iată un triunghi pe Yser... Un pod de cale ferată ce trecea pe şosea...

Marcel Dunot înălţă capul:

„Cârlige, cruci, stele şi apoi triunghiuri se află mai ales lângă Bergues – la nouă kilometri de aici. Cel mai bun lucru e să mă duc să văd ce-i pe acolo. Bănuiesc că voi da şi de automobil”.

Bravul băiat mai aruncă o ultimă privire pe hartă. Văzuse bine. Majoritatea semnelor cu cerneală roşie se găseau lângă Bergues. Lângă Cassel şi Arneke se afla un pătrat, iar lângă Resendael, un cerc.

„La drum! spre Bergues! murmură Marcel, ridicându-se. Am cam întârziat. Va trebui să găsesc un mijloc de deplasare rapid!”

Cu iuţeală, el părăsi adăpostul şi gândindu-se mereu, păşi repede de-a lungul cheiului. Să ia trenul? Nici nu trebuia să se gândească la asta!

„Mi-ar trebui o motocicletă sau chiar o bicicletă! îşi zise el. Nouă kilometri, îmi va trebui cel puţin-o oră şi jumătate! Şi timpul fuge. Ce mă fac?

Primele două magazine cu biciclete, unde intră, nu aveau niciuna: toate erau rechiziţionate.

— De altfel, i se spuse, o bicicletă nu v-ar servi la nimic, domnule, având în vedere că circulaţia pe bicicletă e interzisă în tot departamentul de nord; doar cu un permis special.

Lui Marcel Dunot, nu-i mai rămase altceva de făcut, decât să meargă pe jos până la Bergues. Se hotărî. Clopotul din piaţa Jean-Bart sună ora trei.

Datorită hărţii lui Koerner, nu avu nicio greutate să iasă din oraş. Câteva minute mai târziu ajunse la Condekerque – locul de unde se desparte drumul spre Bergues. Traversă fără greutate drumul de fier păzit de poliţie şi se îndreptă, în pas gimnastic spre Bergues.

Ajunse la destinaţie pe la patru, tot interesându-se de câteva ori pe la diferite persoane întâlnite dacă nu au

văzut un automobil de curse de culoare, verde. Nimeni nu-şi amintea de automobilul în chestiune:

La Bergues, Marcel Dunot întrebă acelaşi lucru pe câţiva magazineri, care locuiau lângă şoseaua Cassel. În sfârşit, unul îi declară că văzuse un automobil, dimineaţa, dar era cenuşiu – şi nu verde – şi purta fanionul Crucii Roşii. Indicaţia nu-l convinse pe Marcel Dunot. Începuse să cunoască pe nemţi şi ştia că ar fi putut să-l vopsească.

— Era un auto de curse, nu-i aşa? întrebă el.

— Asta n-aş putea să ştiu – mărturisi bravul flamand, care nu prea ştia multe, dar ştia sigur că automobilul fugea! Trebuia să vezi!

— Şi erau trei oameni înăuntru? insistă Marcel.

— Niici asta n-o ştiu! Nu m-am uitat. Mă înţelegi că doar n-o să stau şi să mă uit la blestemaţii ăştia de nemţi, ucigă-i toaca!

— Te înţeleg! Şi spui că au luat-o în direcţia Cassel?

— Cassel sau Saint-Omer: drumul pe care-l vezi se desparte la doi kilometri de aici: unul duce la Cassel, celălalt la Saint-Omer, apoi, atunci...

— Am înţeles, şi-ţi mulţumesc!

— N-ai pentru ce!

Marcel se îndepărtă. Era mai încurcat ca oricând. Cu toate că era convins că automobilul Crucii roşii nu era altul decât al domnului Dupont, el îşi punea întrebarea cum să-l ajungă.

Nu ştia încotro a apucat-o. Şi, îşi spunea că dacă şi-a continuat drumul cu toată viteza, trebuia să fie departe. Dar se gândi că amănuntul acesta nu însemna nimic; nemţii ar fi putut trece prin Bergues cu toată viteza, fără să parcurgă o distanţă prea mare. Graba lor era poate intenţionată şi destinată să evite întrebări supărătoare.

Marcel Dunot, îşi continuă drumul şi o dată ajuns afară din oraş, se aşează într-un şanţ şi consultă harta lui

Koerner. Aproape de Bissezeele revăzu triunghiul, crucea şi steaua, făcute cu cerneală roşie.

Acest fapt îl hotărî.

„Să vedem ce-i pe aici?” murmură el.

Punându-şi harta în buzunar, porni la drum.

De la Bergues la Bissezeele sunt aproape şase kilometri. Marcel Dunot grăbi pasul, vrând să ajungă la destinaţie înainte de apusul soarelui. Din nenorocire, din cauza timpului pierdut la Bergues, se afla încă la un kilometru de sat la căderea nopţii. Îşi iuţi pasul, dar, după o sută de metri, se opri deodată, zărind pe un câmp de lângă şosea, un automobil cenuşiu care părea părăsit. Era al spionilor nemţi? Marcel Dunot se hotărî să cerceteze. Mai întâi, cercetă cu o privire împrejurimile. Şoseaua era pustie. Nu vedea pe nimeni. La trei sute de metri înaintea sa, Marcel zări drumul de fier care încăleca şoseaua peste un pod larg de fier. Instinctiv, el ghici că era podul indicat de unul din semnele roşii de pe harta lui Koerner. Spionii erau, fără îndoială, la lucru. Marcel îşi aprinse o ţigară şi, cu mâinile în buzunare, fără a părăsi şoseaua, merse în direcţia automobilului. Curând se află la câţiva metri şi, încetişor, ca un gură cască curios, sări şanţul care-l despărţea de câmpul unde se afla automobilul şi se apropie. Nu era nimeni înăuntru, nici îndărăt, Marcel zgârie cu degetul tabla capotei şi spuse cu voce tare:

„Iată o maşină frumoasă; cine i-o fi stăpânul? Oh!”

Acest oh! era îndreptăţit: în maşină, Marcel Dunot descoperise două ghete, de fapt bocanci soldăţeşti şi în aceste ghete, fireşte, două picioare.

Marcel deschise portiera şi, dintr-un salt fu în maşină. Trase pledul şi descoperi corpul rece al unui om de vreo 45 de ani, care nu avea altă haină decât o cămaşă grosolană de flanelă şi nişte izmene de pânză roşie. Cu tot întunericul ce creştea, Marcel Dunot putu să constate că

omul avea tâmpla dreaptă găurită – ceea ce determinase, se vede, moartea lui.

Viteazul băiat vru să caute puţin prin maşină, când i se păru că aude un zgomot de paşi. Se aplecă, repede, se trânti lângă cadavru şi trase pledul peste dânsul: nu se înşelase. Veneau doi oameni. Aproape imediat le desluşi vocile.

— Atunci, spunea unul, în care îl recunoscu fără prea multă mirare pe Fairfield, Punzler – mergem?

— Răbdare! Trece încă prea multă lume! răspunse al doilea spion, care nu era altul decât Otto.

— Dar peste o oră?...

— Vezi-ţi de treabă! Eu comand aici. Ia fitilurile din cufăr, pune-le în buzunar şi să mâncăm ceva. Mi-e foame.

— Fireşte că dumneata comanzi. Dar dă-mi voie să-ţi spun că ceea ce facem nu e prudent. Ar putea să treacă o patrulă şi să vrea să vadă maşina, şi atunci...

— Atunci, ce? O să spunem că am descoperit un cadavru în şanţ şi l-am ridicat să-l transportăm la Dunkerque, ca să anunţăm justiţia...

— Şi Delbruck?

— Delbruck nu-i idiot ca alţii. Şi acum, destul! să mâncăm.

Marcel Dunot, cu revolverul în mână, gata la orice, aştepta desfăşurarea evenimentelor. Auzi cum cei doi deschid un cufăraş care se afla, din fericire, afară şi înţelese că se aşezau pe pământ. Timp de aproape o jumătate de oră, percepu zgomotul convorbirilor. Dar ei vorbeau prea încet ca să poată desluşi ce-şi spuneau.

— Haide! zise în sfârşit Otto. Ai fitilurile?

— Da.

— La drum!

Cei doi se depărtară. Îndată ce zgomotul paşilor lor scăzu, Marcel Dunot dădu la o parte pledul şi ridică

încetişor capul. Deşi era întuneric beznă, putu să distingă în depărtare silueta celor doi nemţi.

Erau pe şosea şi se îndreptau spre podul de cale ferată.

„Nimic mai simplu, se gândi bravul băiat. Ei au asasinat pe poliţistul care era de santinelă, al cărui corp l-au adus aici şi, în locul lui, au pus un complice – adică pe faimosul Dupont, al cărui nume adevărat e Delbruck. Şi acum se duc să arunce în aer podul. Dar sunt şi eu aici!”

Marcel Dunot se furişă afară din automobil, apoi se târî – ca să nu fie văzut – până la şanţul de la marginea drumului şi se îndreptă spre pod. Datorită ochiului său pătrunzător, constată că acei nemţi, în loc să se apropie de pod, o apucară în dreapta şi trecură peste firele ce îngrădeau colina pe care trecea linia ferată.

Dintr-o săritură, ajunse pe şosea şi, cu paşi uriaşi, în mai puţin de un minut, ajunse la piciorul podului. Un infanterist făcea de gardă.

Marcel se apropie de el:

— Înapoi! mârâi omul cu o voce aspră, întinzând baioneta. Marcel Dinot se dădu îndărăt, fără o vorbă.

Avusese timpul necesar să vadă că soldatul purta ghete cu nasturi – cu alte cuvinte, omul din faţa lui era asasinul nenorocitului poliţist care zăcea, dezbrăcat, în automobil.

— Înapoi sau trag! strigă santinela, văzând că Marcel Dunot nu se mişca.

— Cum domnule Dupont! strigă Marcel, simulând o surpriză, eşti mobilizat şi dumneata, la vârsta dumitale;

Omul tresări, înspăimântat că-şi aude numele.

Înainte de a-şi reveni din surpriză, Marcel se aruncă asupra lui. Dădu la o parte baioneta cu mâna stângă, iar cu dreapta îi dădu una din acele directe, al căror secret îl ştia numai el. Cu falca zdrobită, cu dinţii scoşi, neamţul căzu, lăsând să-i scape puşca pe care Marcel Dunot puse imediat piciorul.

— Milă! Mă predau! bâlbâi spionul, scuipându-şi dinţii.

— Sus mâinile sau trag! Şi, să nu crâcneşti, auzi, dacă ţii la pielea ta!

Neamţul, ameţit, nici nu se gândea să reziste. Supunându-se lui Marcel Dunot, el ridică braţele care tremurau. Marcel termină într-o clipă. Cu ajutorul centiromului luat de la neamţ, îi legă mâinile. Cureaua armei îi servi la legatul glesnelor.

— Aşa e! termină el. Acuma să-mi spui repede unde sunt tovarăşii tăi sau te omor! Repede!

Spunând aceasta, sprijini uşor vârful baionetei de pieptul spionului.

Dupont – de fapt Delbruck – scoase un ţipăt de groază.

— Nu behăi, ci răspunde, banditule! îl avertiză Marcel. N-am venit aici să ne amuzăm. Număr până la trei şi apoi te ciuruiesc. Unu... doi...

— Sunt... sunt... mai sus de pod! sughiţă Delbruck înspăimântat.

— Mă duc să văd. Dacă ai minţit, mă întorc şi te omor. Dacă strigi, tot te... Să vedem!

— Dar eu... vru să spună mizerabilul.

Marcel Dunot, fără să-l asculte, se îndreptă spre colină.

La fel cum făcuseră Otto şi Fairfield, sări îngrăditura de sârmă şi, fără zgomot, se furişă printre tufişurile de pe rambleu. În câteva minute ajunse, pe vârful colinei şi se ascunse dinapoia unui desiş de mărăcini, uitându-se în jurul său. Nimeni. Drumul de fier era pustiu. Podul care se afla în stânga era gol. Marcel vedea lămurit cum lucesc în întuneric cele patru şine.

Se vede că spionii se aflau într-un loc care îi ascundea vederii. Greul era să se apropie de dânşii fără să-l simtă.

Marcel Dunot nu se gândi mult timp, căci imediat văzu cum apare capul lui Fairfield. Spionul, după ce aruncase o privire spre ambele capete ale drumului, dispăru.

„Foarte bine! gândi Marcel Dunot; omul meu vrea să vadă dacă poate continua să lucreze în voie! Dar se înşală”.

Ascultă cu atenţie: auzi deodată un scârţâit uşor. Era oare produs de sârmele ce, acţionau semnalul, sau de cei doi spioni?

Marcel se hotărî s-o termine cât mai repede. Apucă revolverul şi, fără să se mai ascundă, începu să alerge spre pod – de care-l separau 30 metri. Abia făcuse câţiva paşi, când auzi un ţipăt înăbuşit, şi văzu capul lui Otto în dosul unei grinzi. Marcel ridică braţul. Răsună o detunătură; neamţul atins între ochi, căzu ca trăsnit.

Agitând revolverul încă fumegând, sări spre locul unde căzuse neamţul. În patru secunde fu acolo: ca într-un vis, îl văzu pe Fairfield că se înalţă şi se aruncă peste pod, în gol, dar făcând câţiva paşi descoperi că spionul alunecase, pur şi simplu pe o frânghie fixată de parapet.

Revolverul lui Marcel izbucni din nou. Dar Fairfield era pe şosea şi fugea în întuneric. Ca să-şi împace conştiinţa, tânărul francez trase un glonte, fără vreo speranţă, de altfel. Apoi, apucând frânghia care-i servise spionului, apucă pe acelaşi drum, ca să încerce să-l prindă, când deodată se opri cu ochii holbaţi de spaimă.

XIII

În dorinţa de a-i suprima pe cei doi nemţi, Marcel Dunot uitase sau aproape uitase, motivul prezenţei lor pe pod şi iată că se trezi deodată în faţa unei găuri săpate în balastul care acoperea podul, iar aici se aflau două butoiaşe, legate între ele cu o plasă de sârmă de oţel – ca să mărească puterea exploziei. Dintr-unul din butoiaşe, ieşea un cordon subţire, a cărui extremitate liberă ardea fâşâind!... Peste două minute sau chiar peste un minut

explozivul închis în butoiaşe trebuia să explodeze, distrugând podul!

Cu un gest iute ca gândul, Marcel Dunot, rupse fitilul şi spre mai multă siguranţă, îl strivi sub gheată.

— Ah! pungaşii! strigă viteazul băiat. O! dar...

Aplecându-se peste butoiaşele, pe care le crezu inofensive, zări un fel de drug de fier, montat pe un ţăruş şi fixat pe cercul unui butoiaş; unul din capetele drugului avea vârful fixat în fundul butoiaşului, celălalt atingea o şină, pe care o acoperea pe jumătate, în aşa fel ca roţile primului tren să lovească drugul, determinând ciocnirea vârfului fixat pe butoiaş, ciocnire care trebuia, fireşte, să provoace cu ajutorul unui cartuş, explozia materialului conţinut în cele două butoiaşe.

Spionii nemţi prevăzuseră totul.

Fără a pierde o secundă, Marcel Dunot, începu să distrugă unealta construită de spioni. Mai întâi apucă drugul, dar zări imediat că era fixat de şină cu ajutorul unor sârme bine împletite. Neavând foarfeci, încercă să le smulgă. Muncă zadarnică, nu reuşi decât să-şi zdrelească degetele; vru să ridice butoiaşele, dar sârma care le lega era fixată de pod cu ajutorul unei reţele de sârmă! Un singur lucru îi rămânea de făcut. Să despletească sârmele!

Lucra de vreo câteva minute, când, deodată, se înfioră, auzind din depărtare zgomotul unui tren! Se ridică, inima îi bătea şi privi la curba apropiată, cel mult un kilometru depărtare, zări felinarele sclipitoare ale locomotivei şi, după ea, un convoi lung şi negru de vagoane...

Peste două minute, trenul trebuia să ajungă pe pod – ori asta însemna o catastrofă, distrugerea vagoanelor, drumul tăiat, comunicaţia întreruptă.

„Sau le ridic, sau rămân aici!” murmură el cu ochii strălucitori.

Se aplecă, îşi propti picioarele de balast, ca să nu

alunece şi, apucând drugul de fier, îl trase spre el din răsputeri. Bara abia se mişcă. Fără să-şi piardă curajul, repetă încercarea, dar în zadar.

Iar trenul se apropia!

Întorcând capul, văzu lămpile locomotivei, care străluceau ca ochii unui monstru la 500 metri de el.

Tâmplele îi zvâcneau, gâfâind, era îngrozit de disperare. Apucă sârmele, le zgudui, le trase, împinse, le răsuci, cu speranţa nebună să le rupă. Dar nu izbuti decât să-şi taie degetele.

Iar trenul se apropia! Marcel simţea cum şinele tremură sub el. Doar câteva secunde.

— Dacă trebuie, am să mor! urlă el.

Îngenunche pe pod, îşi crispă degetele musculoase pe cele două butoiaşe şi, cu o sforţare supremă, le smulse. Se auzi un pârâit. Fără să ştie ce se întâmplă cu dânsul, se rostogoli înapoi. Un val de lumină îl orbi. I se păru că trăsnetul a căzut la picioarele sale. Cu un bubuit grozav, trenul trecu, zgâlţâind podul. Şi dispăru.

Marcel Dunot, năucit, se ridică. Butoiaşele erau tot pe locul lor. Numai că tot încercând să le îndepărteze, viteazul băiat spărsese un cerc şi câteva doage plesniseră. Astfel fundul butoiaşului se deplasă şi vârful barei metalice care trebuia să provoace explozia, nu mai acţionă. Astfel, deşi trenul mişcase pârghia, aceasta nu se lovise de nimic.

Marcel Dunot răsuflă adânc. Rămase nemişcat câteva clipe privind la cele două butoiaşe.

„Dar tare mi-e cald!” zise el tare.

Încet, încet se liniştea. Smulse apoi cercurile care mai rămăseseră la butoiaşul desfundat şi văzu că era umplut cu o pulbere fină şi galbenă. Îşi scoase vesta, o întinse pe jos şi deşertă cu răbdare conţinutul butoiaşului pe care îl aruncă într-un şanţ nămolos de la poalele colinei. Cu ajutorul pumnalului său, el izbuti, nu fără greutate, să

desprindă cercurile celui de al doilea butoiaş, pe care, de asemenea îl goli. Aruncă capsula într-un desiş, curăţi drumul de resturile celor două butoiaşe, acum inofensive şi împinse deoparte cadavrul lui Otto, care rămăsese între parapet şi drum.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, scotoci în hainele spionului dar nu găsi decât un paşaport – fireşte, în toată regula – pe numele de Oliver Hopkins, şi 1400 de franci în bancnote. Neamţul, întreprinzând expediţia sa, nu luase cu sine nimic din ce ar fi putut să-l compromită.

Marcel Dunot puse totul în buzunare şi cu ajutorul unei frânghii care-i servise lui Fairfield la fugă, spânzură cadavrul spionului de pod:

„Va privi cum trec trenurile, ca să se distreze! murmură el în loc de cuvântare funebră. Acum să vedem unde sunt ceilalţi! Or fi fugind undeva! Dar nu pot fi peste tot!”

Cu paşi mari Marcel Dunot coborî colina şi se îndreptă spre locul unde-l legase cobză pe Dupont-Delbruck. Se aştepta să nu-l găsească. Mare-i fu mirarea când zări, din depărtare, pata neagră formată de corpul neamţului. Se apropie.

— Cum mai stai, moş Dupont? îl întrebă el. Acum avem mai mult timp să stăm de vorbă. Ai să-mi dai câteva informaţii, auzi? Pe onoarea mea, cămila asta doarme!

Niciun răspuns.

— Ho! Dupont! Delbruck! strigă Marcel. Vrei să te ciuruiesc?

Muţenie. Scos din răbdări, Marcel îl apucă pe neamţ de braţ şi-l zgâlţâi. Simţi că trupul moale al spionului nu mai reacţiona. Îi atinse mâna, era rece!

— O, dar e mort animalul!

Parcă vrând să-l asigure, luna, care era ascunsă, în nori, apăru deodată pe cerul negru. Marcel putu să vadă o lamă triunghiulară înfiptă până la prăsele în pieptul spionului.

Buzunarele uniformei franceze, cu care era îmbrăcat, erau întoarse pe dos şi goale.

„Asta-i o treabă făcută cu iscusinţă! murmură Marcel, ridicându-se îngândurat. Neamţul meu e asasinat. Şi de cine, dacă nu de Fairfield, care l-a dezbrăcat! La fel ca lupii, ăştia se mănâncă între ei! Deocamdată, Fairfield e departe.

Ca să-şi împace conştiinţa, Marcel o porni spre locul unde văzuse automobilul spionilor. Constată, fără mirare, că nu mai era acolo. Dar în locul lui era corpul soldatului asasinat de nemţi.

Marcel Dunot oftă:

„În sfârşit, am înlăturat nenorocirea! E ceva! Cât priveşte pe Fairfield, ne vom mai reîntâlni noi”!

Marcel Dunot nu mai avea nicio treabă în acel loc. Se întoarse deci la Bergues, unde sé culcă. Se sculă în zorii zilei. Prima sa grijă a fost să-i trimită prin poştă comisarului poliţiei din Dunkerque harta găsită la Koerner, pe spatele căreia scrise aceste simple cuvinte: „Document găsit la un spion prusac, al cărui cadavru poate fi găsit pe podul de cale ferată din Bissezeele”.

Marcel se înşela scriind „spion prusac, al cărui cadavru poate fi găsit”... Din prima gazetă pe care o cumpără, el află că, în timpul nopţii, autorităţile militaré descoperiseră corpurile a trei soldaţi din miliţie, détaşaţi la paza drumului de lângă podul Bissezeele, precum şi cadavrele a doi necunoscuţi, dintre care unul pe pod (Otto), iar celălalt îmbrăcat, cu o uniformă furată de la unul dintre soldaţii asasinaţi (Dupont-Delbruck). Articolul menţiona că autorităţile militare au început o anchetă severă.

„Asta-i gândi Marcel, de aceea nu s-a mişcat nimeni, când am tras de trei ori cu revolverul. Spionii nemţi îi uciseseră pe soldaţii care făceau de gardă. Dar să lăsăm asta! Acum, că se ştiu urmăriţi, nemţii or să stea cuminţi.

Ei ştiu bine că poliţia a recunoscut printre morţi pe stimabilul domn Dupont, deşi gazeta nu spune nimic!”

Marcel intră într-o cafenea, comandă o cafea cu lapte mare şi se îndreptă apoi spre Dunkerque. Sosi pe la orele zece dimineaţa şi, din curiozitate, se duse pe chei unde era acostat Foederis-Arca.

Cuterul era tot acolo. Marcel sări pe bord şi, neînfricat cum era, coborî în interior. Aşa cum prevăzuse, nu găsi pe nimeni. Fairfield socotise, se vede, cât mai bine să nu apară acolo. În schimb, zăcea încă cadavrul lui Gottlieb, ascuns între macarale şi corpul corăbiei – semn vădit că nimeni nu mai venise pe bord de la plecarea lui Marcel Dunot.

Bravul băiat exploră în grabă cuterul. Cala era goală. Pe podea, câteva resturi de peşte împuţit răspândeau un miros insuportabil.

În cabină, Marcel cercetă în zadar prin dulapuri, desfăcu toate saltelele, fără a găsi altceva decât jurnale vechi englezeşti şi o duzină de sticle de whisky goale.

Convins că nu va descoperi nimic interesant, se reîntoarse pe chei. Suna ora 12. Marcel Dunot se duse la restaurantul cel mai apropiat, mâncă cu poftă şi, întrebând unde-i biroul pieţei, se îndreptă într-acolo. Acum, după ce terminase afacerea cu spionii şi izbutise să le dejoace planurile, el voia să se înroleze. O santinelă căreia îi explică dorinţa sa, îl sfătui să urce la primul etaj. Intră într-un birou mare unde vreo douăzeci de soldaţi erau aplecaţi peste nişte mese, pe care scriau în nişte hârţoage enorme.

Marcel îşi expuse din nou scopul vizitei unui ofiţer.

— Ai hârtiile necesare? îl întrebă acesta. Actul de naştere?

— Nu, dar...

— Trebuie să le aduci. Scrie-i primarului din localitatea de baştină şi vino. Vei face vizita medicală şi, dacă vei fi

bun, ceea ce cred, deoarece pari zdravăn...

— Sunt campionul lumii de box, la toate categoriile! Ü întrerupse Marcel Dunot, foarte simplu.

— Aşa! felicitările mele! în sfârşit, procură-ţi un act de naştere şi revino!

— Apoi, eu sunt tocmai din Saint-Quentin şi Saint-Quentin...

—...e ocupat de nemţi, deocamdată. În cazul acesta, trebuie să-ţi procuri martori care să dovedească identitatea dumitale sau să ne aduci hârtii, ceva care să dovedească că eşti chiar Marcel Dunot! înţelegi cred că nu oricine poate fi admis în armata franceză.

— Da, înţeleg! făcu Marcel mâhnit. Am să fac tot ce trebuie!

— Bine. Şi să vii cât mai curând. Flăcăi ca dumneata sunt întotdeauna bine primiţi!

Şi bravul ofiţer, zâmbind, îi strânse mâna lui Marcel care, ascunzându-şi ciuda, ieşi din birou.

Era dezolat. Hârtii? Nu avea niciuna şi nu ştia cum să şi le procure. Nu cunoştea pe nimeni.

Disperat se aşează pe o bancă să mai chibzuiască, să găsească vreo combinaţie, care să-i dea posibilitatea să se vadă cu o puşcă în mână. Se hotărî.

„La urma urmei, murmură el, la Dunkerque nu e război. N-am făcut bine că m-am dus la biroul de recrutare. Am să mă strecor până pe front, am să-i spun totul unui ofiţer şi el are să înţeleagă situaţia mea, are să-mi dea o uniformă, o puşcă şi permisiunea să merg pe front. E simplu ca bună ziua!”

Odată hotărârea luată, Marcel o şi puse în aplicare.

Scoase gazeta din buzunar; bătălia era în toi în Belgia, pe Yser. Are să meargă într-acolo. Nu era aşa departe, mai puţin de 30 de kilometri – abia câteva ore de mers.

Intră în primul bazar, cumpără o centură, în care puse

aurul luat de la nemţi, cumpără un cuţit solid, o pereche de bocanci şi porni la drum.

Nu merse departe. La Leffrinckouke, un pluton de soldaţi bara drumul.

— Unde te duci? îl întrebă unul. Ai bilet de voie?

— N-am. Vreau să mă duceţi la ofiţerul vostru.

Soldaţii îl priviră cam miraţi de acest soi de limbaj.

Sergentul care-i comanda, după o scurtă gândire, porunci totuşi să fie condus la ofiţerul comandant al secţiei.

Marcel Dunot, între doi soldaţi ajunse în faţa unei căsuţe de cărămidă, unde intră. Acolo se afla un locotenent, care şedea la o masă de lemn, pe care se afla un telefon.

— Ce-i? întrebă el, văzându-l pe noul venit.

În câteva cuvinte Marcel Dunot îi arătă dorinţa să se bată cât mai curând...

— Ambiţia dumitale e foarte frumoasă, băiete, răspunse ofiţerul. Dar nu pot să ţi-o satisfac. Legea-i lege. Întoarce-te la Denkerque. Nu te pot lăsa să treci înainte fără bilet de voie. Ar trebui să te arestez, pentru că eşti fără acte şi...

Locotenentul se întrerupse: cineva bătea în uşă:

— Intră! zise el.

Apăru un ofiţer belgian – un comandant.

— Bună ziua, domnule locotenent! zise el. Vin cu privire la detaşamentul de aprovizionare care trebuie... ah!

Ofiţerul belgian, care nu observase din primul moment prezenţa lui Marcel Dunot, se întrerupse, privi la eroul nostru şi exclamă:

— Dar... dar... pe băiatul ăsta eu îl cunosc!

— Îl cunoaşteţi, domnule comandant! întrebă ofiţerul francez cu interes şi neîncredere.

— Desigur! Nu eşti Marcel Dunot? făcu belgianul.

— Da, domnule comandant! răspunse Marcel,

recunoscându-l pe comandant Van der Smyers, la care fusese, cu câteva săptămâni în urmă, împreună cu Vermeulen, pe vremea când ofiţerul belgian comanda avanposturile fortului din Lierre, în apropiere de Anvers.

— Chiar aşa mi-a spus că-l cheamă! aprobă locotenentul surprins.

— E un băiat formidabil! afirmă Van der Smyers. Împreună cu unul din oamenii noştri a pus mâna luna trecută pe un aeroplan german şi a distrus Zeppelinul 27, pentru fapta asta Majestatea sa regele l-a făcut Cavaler al Ordinului Leopold!

— Nici nu ştiam, domnule comandant! Sunt mişcat de... murmură Marcel;

— Ei! în vremurile pe care le trăim nu poate citi fiecare gazetele! Numirea dumitale a apărut în Monitorul, odată cu a lui Vermeulen, acum vreo opt zile.

— Mă bucur şi pentru el, domnule comandant.

— E un băiat brav! spuse comandantul Yan der Smyers întorcându-se spre locotenentul care stătea în picioare şi asculta fără să spună o vorbă.

— Vrea să se înroleze, îi explică ofiţerul francez; dar n-are hârtii de identitate şi-i e greu să le procure. Saint-Quentin, oraşul său natal, e încă în mâinile nemţilor. De aceea n-am putut decât să-l sfătuiesc să se întoarcă la Dunkerque şi să aibă răbdare.

— Nu. Domnule locotenent! chiar trebuie să mă văd cu generalul d’Antives, care comandă brigada dumitale şi am să-i vorbesc de băiatul ăsta: e revoltător dacă nu găsim pentru el o uniformă şi o armă! Rămâi aici, Dunot! Vei fi încorporat chiar în seara asta!

— Ah, domnule comandant, cât vă mulţumesc! Eu nu...

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce? Pentru că te ajut să-ţi faci datoria? Dar ceea ce fac e foarte natural.

Şi ofiţerul întinse mâna lui Marcel, iar acesta i-o strânse

cu respect.

Înţelegând că cei doi ofiţeri vor să rămână singuri, se retrase în odaia alăturată.

Comandantul Van der Smyers plecă după câteva minute. Toată după-amiaza, Marcel Dunot îşi omorî timpul plimbându-se în jurul casei. La ora şase seara veni un soldat şi-l conduse la locotenent.

— Vei mânca cu soldaţii, îi zise acesta din urmă; mâine dimineaţă, vei fi condus la comandantul Rezol, căruia i-a vorbit de dumneata generalul d'Antives, la insistenţele comandantului Van der Smyers. Vei fi încorporat imediat. Batalionul de marinari, care e sub ordinele comandantului Rezol e în prima linie, aproape de Marckem; n-ai să ai timp să te plictiseşti!

— Sunt sigur, domnule locotenent! făcu Marcel voios. Şi vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră.

Aşa cum spusese ofiţerul, a doua zi dimineaţă, Marcel Dunot, condus şi prezentat comandantului Rezol, fu încorporat în batalionul de marinari.

— Acuşi am să-ţi procur lucrurile necesare, îi declară ofiţerul superior. Până atunci, am să-ţi dau de la noi. Cunosc câteva din faptele dumitale şi nu-ţi cer decât un singur lucru – să continui!

— Voi încerca, domnule comandant! răspunse Marcel.

După o oră, Îmbrăcat, în uniforma cu guler albastru şi într-o manta, Marcel Dunot, fericit ajunse la batalionul său care se afla în tranşeele din prima linie...

În câteva zile, Marcel Dunot se împrieteni cu toţi camarazii săi; dibaci, era întotdeauna gata să înlocuiască pe un tovarăş obosit sau să facă o corvoadă grea. În afară de asta, era plin de bani şi nu ezita să-i risipească fie îmbunătăţind situaţia din juru-i, fie ajutând vreun camarad să trimită un gologan familiei sale care era în nevoie".

— Clar! zicea el, dacă mă omoară, n-am să mai am

nevoie de nimic! Dacă trăiesc, şi am nădejdea că da! am să ştiu cum să fac rost de bani! Dragul meu, am făcut avere de vreo patru sau cinci ori! Aşa că ştiu cum să încep din nou!

Cuvinte ca acestea, în gura oricăruia, în afara lui Marcel Dunot ar fi sunat ca o laudă, dar nimeni nu se gândea să se îndoiască; fiecare ştia că Marcel nu vorbea despre sine niciodată, era autorul distrugerii unui Zeppelin şi nimic nu era de mirat din partea lui.

Nemţii, ascunşi în vizuinile lor, la 200 de metri de tranşeea franceză, stăteau liniştiţi deocamdată.

Era după bătălia de la Yser; după năvala sutelor de mii de teutoni, beţi de alcool şi de eter, vrând să-şi deschidă drum spre Calais.

Primiţi cu mitraliere, ciuruiţi, decimaţi, masacraţi, seceraţi, respinşi de teribilii soldaţi ai marinei, nemţii au fost nevoiţi să se retragă şi nu în ordine, ci lăsând pe teren mormane de morţi. De atunci s-a liniştit; lecţia le-a folosit. Din când în când, răsuna o detunătură, mai ţiuia un glonte. Nemţii se mulţumeau cu atât.

Dar Marcel Dunot şi camarazii săi se plictiseau în tranşeea lor şi nu dorea decât un singur lucru, să iasă la bătaie.

Trebuia însă să aştepte. Tânărul sublocotenent de marină, Gillet, care comanda subunitatea, cu greu îi reţinea pe vitejii marinari. Ceea ce-i întărâta mai mult pe bravii băieţi era nemişcarea. Dar trebuiau să se supună.

În sfârşit, după şase zile de la sosirea lui Marcel Dunot se produse evenimentul pe care fiecare îl aştepta. După apusul soarelui, după cină, sublocotenentul Gillet îi adună pe gradaţi şi le zise:

— Prieteni, comandantul Rezol are ordin să-i izgonească pe nemţi de la capul de pod pe care-l ocupă încă în faţa noastră, pe malul stâng al Yserului. Ei sunt foarte bine

organizaţi. Cred că sunt patru şiruri de tranşee apărate de reţele de sârmă şi întărite cu numeroase mitraliere. Are să fie cam greu. Dar vom învinge şi asta-i principalul!

Oamenii se pregătiră imediat îşi curăţară armele, examinându-şi baionetele. La ora opt seara, totul era gata. Apoi începu aşteptarea.

Era o noapte furtunoasă. Vântul de apus, care sufla dinspre mare spulbera dunele. Pe cerul negru goneau nori grei. Din când în când o dungă de foc brăzda întunericul, urmată de o detunătură scurtă.

În tranşeea lor, nemţii păreau că nu mai mişcă; în afară de câteva detunături de puşcă trase la întâmplare şi care nu atingeau pe nimeni, nu se arăta nicio mişcare.

Marcel Dunot, aşezat pe raniţa sa, cu arma între picioare, se gândea. În jurul lui, îi auzea pe camarazii săi cum vorbesc încet, care despre părinţii rămaşi acasă, care despre logodnică. El era orfan! nimeni nu-l aştepta, nimeni nu se gândea la el: nimeni nu l-ar fi plâns dacă murea...

O voce aspră îl făcu să se ridice. Vorbea maistrul secund Kerjean, un brestez dur:

— Băieţi, e nevoie de *12* oameni. Trebuie tăiate reţelele de sârmă din faţa tranşeelor nemţeşti. Cei care vor să meargă, să spună.

— Eu!

— Eu!

— Eu!

— Eu!

— Eu!

Toţi voiau să meargă, firește.

— Nu vorbiţi toţi odată! Tăcere! porunci Kerjean. Trebuie să tragem la sorţi.

Şi Kerjean scoase numele celor care aveau onoarea să taie reţelele de sârmă.

Spre marea sa furie, Marcel Dunot nu ieşi! Nu se putu

împăca cu ceea ce el denumea nedreptatea sorţii, şi se apropie de locotenentul Gillet:

— Domnule locotenent, aţi cerut 12 oameni să taie reţelele de sârmă, zise el. Eu n-am ieşit. S-a tras la sorţi şi...

Ofiţerul nu se putu reţine să nu râdă.

— Ei bine, ne-am înţeles! Ai să mergi!

Câteva momente mai târziu, Kerjean împărţi foarfecele oamenilor desemnaţi, iar pe la zece seara, cei treisprezece primiră ordinul să plece. Câteva strângeri de mână, sfaturi, glume şi, încet îşi trecură baionetele în centiroane, ca să nu facă zgomot, apoi săriră din tranşee.

Se târâră prin iarba scurtă, pe pământul noroios.

Nemţii parcă dormeau. Nu se auzea nicio mişcare, în afară de bubuitul din depărtare al tunului, amestecat cu vâjâitul furtunii.

Marcel Dunot, cu foarfecele la gât, cu vârful strecurat între doi butoni de la manta, înainta fără grabă.

Deodată, zări la câţiva metri de el primul rând de reţele. Erau întinse neregulat, în toate direcţiile, bătute pe ţăruş de abia 75 de centimetri, confundându-se cu trestiile ce creşteau mai peste tot. Marcel se opri, apucă foarfecele şi înaintă din nou, târându-se pe coate şi pe genunchi. În sfârşit, le atinse şi începu lucrul în grabă. Foarfecele lucrau, se răsuceau, şi tăiau sârmele cu un clinchet sec.

În jurul lui, Marcel auzea clinchetul foarfecelor camarazilor săi. Totul mergea bine.

Primul şir de reţele era aproape tăiat.

Marcel Dunot se târî printre sârma răsucită şi ajunse la al doilea rând.

Nu era decât la doi metri, când deodată, o fâşie de lumină violetă ţâşni din tranşeele nemţeşti, se opri la pământ, şi îl mătură, ca să spunem aşa, cu o lumină orbitoare.

Marcel şi tovarăşii săi se opriră. În aceeaşi clipă izbucni un concert îngrozitor. Din vizuinile nemţilor începură să latre, tunuri, mitraliere, mortiere, puşti, aruncătoare de grenade, toate laolaltă.

Gloanţele, obuzele, şrapnelele începură să ţiuie, să urle, să bubuie, muşcând pământul, sfărâmând pietrele din jurul celor 13 marinari, dintre care unii muriră ciuruiţi de gloanţe şi schije.

„Să mor aşa, strivit ca o ploşniţă? Niciodată! murmură Marcel”.

Şi, fără frică de gloanţe, se ridică drept în picioare, cu braţele întinse, agitând baioneta şi strigând:

— Înainte băieţi! Să-i zdrobim!

Şase marinari, urmărindu-i pilda, se ridicară – ceilalţi muriseră – şi se aruncară asupra nemţilor, în timp ce, din tranşeea franceză, răsunau strigăte de bravo. Marinarii, pe care nimic nu mai putea să-i reţină, se năpustiseră asupra duşmanului!

— Înainte! înainte! repeta Marcel, fugind întruna. El sosi în faţa celui de al treilea rând de reţele – era ultimul – şi începu să taie, să rupă, să sfâşie firele de metal aruncând foarfecele, care-l împiedica, sări spre tranşeea nemţilor.

Un fluierat strident îl făcu să ridice capul: era un obuz ce venea din tranşeea franceză, lovindu-i pe nemţi. Marcel se trânti la pământ.

— Tunul 75! 75! strigau marinarii entuziasmaţi. Aproape în aceeaşi clipă, ploaia de obuze se înteţi; artileriştii francezi, înştiinţaţi de atacul marinarilor, „stropeau” tranşeele nemţeşti. Proiectilele Soseau regulat, zdrobind meterezele de pământ. Proiectoarele se stinseră unul câte unul. Gloanţele ţiuiau din ce în ce mai tare. Deodată izbucniră urlete răguşite de „ura”. Nemţii ieşeau din tranşeele lor unde era imposibil să mai stea. Marcel auzea comenzile aspre ale gradaţilor nemţi:

— Vorwarts! Vorwarts! apoi putu să vadă, la câţi va metri de el, un adevărat zid de oameni: cot la cot, un şir după altul, nemţii din tranşeele dinapoi, flancaţi de ofiţerii lor veneau în grabă cu revolverele în mâini. Căştile lor cu vârf se profilau pe cerul negru. De fiecare parte a acestui zid mişcător, mitralierele nemţeşti, postate îndărătul unor metereze de beton, biciuiau pământul cu o ploaie de gloanţe. Marinarii, surprinşi, şovăiră o clipă.

— Înainte, băieţi! porunci vocea unui ofiţer.

Marcel Dunot întorcând capul, îl zări alergând în fruntea oamenilor săi, cu sabia scoasă.

— Înainte! Trăiască Franţa! urlară marinarii, într-un avânt teribil, marinarii se năpustiră asupra nemţilor.

Zece, douăzeci, o sută se azvârliră în lupta corp la corp. Nemţii se retraseră:

— Vorwarts! Vorwarts! mârâiră ofiţerii nemţi.

Dar marinarii, beţi de furie, continuau să înainteze, călcând peste cadavrele teutonilor.

Marcel Dunot nu vedea, de altfel, nimic din toate astea. Se strecurase spre una din mitralierele din flancul tranşeei nemţeşti.

Între timp, marinarii înaintau mereu. Deodată însă fură nevoiţi să se oprească. Câteva mitraliere, aduse de nemţi, începură să ţăcăne, secerând primele rânduri de soldaţi.

Vitejii băieţi scoaseră un urlet de furie. Câţiva se aruncară la atac, dar căzură ciuruiţi de gloanţe.

Trebuia oare să dea înapoi? Să mai rămână, însemna să fie nimiciţi. Totuşi, unul dintre ofiţerii francezi vru să înfrunte soarta. Sări înainte, strigând:

— După mine, băieţi! Du…

Căzu ca trăsnit. Marinarii, care îl urmaseră, se opriră. Gloanţele plouau din toate părţile, mitralierele nemţeşti formau baza unui triunghi al cărui vârf era ocupat de francezi.

Era imposibil să înainteze! Să rămână pe loc? însemna moartea. Soldaţii scrâşniră din dinţi şi se ascunseseră la pământ, cu speranţa că obuzele să reducă la tăcere mitralierele infernale. Trăgeau mereu. Gloanţele coseau pământul, ucigându-i pe francezi.

Un şuierat ascuţit de trompetă se amestecă în zgomotul împuşcăturilor; dintre mitralierele nemţeşti se ivi un regiment de infanterie germană, cu baioneta la armă şi, în pas de atac, se năpusti asupra francezilor, care erau ţinuţi la respect de mitraliere... Situaţia devenea periculoasă.

Deodată răsună o voce tunătoare, ce domină zgomotul câmpului de bătaie.

— Veniţi, băieţi! Mişcaţi-vă!

Marinarii ridicară capul şi-l zăriră într-un colţ al tranşeei nemţeşti pe Marcel Dunot care făcea semne cu boneta. Deodată, mitraliera lângă care se afla viteazul băiat, hârâi! Soldaţii nemţi, luaţi din flanc, căzură parcă ar fi fost seceraţi de o mână nevăzută – un şir după altul!

Furişându-se printre cadavre, fără să-l vadă cineva, Marcel Dunot ajunse la doi paşi de o mitralieră germană şi, dintr-un salt, se năpusti asupra celor doi nemţi de lângă ea. Înainte ca ei să se poată apăra, le înfipse pe rând baioneta în pântece. Apoi, îndepărtând cadavrul neamţului de la mitralieră, îi luă locul şi începu să tragă în nemţii ce se iveau.

Vocea lui tunătoare atunci răsună:

— Veniţi, băieţi! mai repede! înainte!

Bravii marinari, electrizaţi de chemarea lui Marcel Dunot, se ridicară toţi deodată. Cu ochii injectaţi, cu trăsăturile încordate, fără să le mai pese de gloanţe, şi de obuze se aruncară asupra nemţilor.

Se produse o învălmăşeală nebună. Deodată mitralierele amuţiră: nemţii nu mai îndrăzneau să tragă, de teamă să nu-i atingă pe camarazii lor!

Doar una Singură Continua să semene moartea: era aceea a lui Marcel Dunot! Dar tânărul francez întoarse acum mitraliera şi trăgea în nemţii care, ascunşi în tranşee, aşteptau momentul să intervină.

Efectul a fost fulgerător: în mai puţin de un minut mai mult de două sute dintre ei se prăbuşiră, atinşi de gloanţe.

Ceilalţi îngroziţi, crezând că francezii i-au surprins se retraseră în dezordine, împingându-se, călcându-se în picioare, mânaţi de un singur gând – să se salveze.

Marcel schimbase, între timp, banda mitralierei şi trăgea mereu. Dar, la vocea, ofiţerilor lor, nemţii se reculeseră: ei năvăliseră spre mitraliere, Marcel Dunot, în picioare, le mai trimise un ultim rând de gloanţe şi, ridicând mitraliera, cu o sforţare teribilă, o aruncă în mijlocul valului strâns al inamicilor. Câţiva căzură striviţi.

Profitând de zăpăceala lor, se aruncă asupra unui ofiţer, care tocmai voia să-i zboare creierii, îi smulse ultimele patru gloanţe, din revolver, culcă la pământ patru teutoni, smulse puşca celui mai apropiat şi, folosindu-se de ea ca de o bâtă, îi pocni pe toţi în jurul lui. Nemţii şovăiră şi se mărginiră să tragă numai cu armele. Dar Marcel părea fermecat. Gloanţele parcă îl ocoleau.

Răsuci arma sa şi începu să dea în nemţi cu baioneta.

Aceştia, de altfel, nu se apărau decât foarte slab. Din cauza întunericului, ei nu erau în stare să vadă că nu aveau în faţa lor decât un singur om – forţa şi repeziciunea loviturilor date de Marcel îi făceau să creadă că se afla în faţă cu o trupă numeroasă.

Deodată, un strigăt repetat de mii de piepturi izbucni:

— Die Franzosen! Die Franzosen!

Da, francezii – veneau marinarii, urlau cu voci groase şi profunde, ultimele frânturi ale Marseliezei:

Qu’un sang impur, abreuve nos sillons!

Abia atunci începu adevărata goană. Cu toate strigătele,

chemările, loviturile ofiţerilor, nemţii fugiră care încotro, căţărându-se peste meterezele tranşeelor, călcând în picioare trupurile camarazilor lor.

— Haide, Jean-Marie! Vino colea! Ţine-l!

Şi marinarii îi răzbunau pe camarazii lor căzuţi.

— Kamarad! Kamarad! Nu kaput!

Vreo sută de prusaci, mai puţin iuţi la picior, decât ceilalţi, neputând să fugă atât de repede, strigau ridicând mâinile.

Era prea târziu! Nici nu fură auziţi. Avură cu toţii soarta tovarăşilor lor. Prea de multe ori nemţii se folosiseră de această şiretenie ca să-i ucidă pe ai noştri. Acum nu mai mergea!

Marcel Dunot, împreună cu ceilalţi marinari, îi urmărea pe nemţii care fugeau. Aceştia, aruncând raniţele, armele, până şi mantalele ca să poată fugi mai repede, goneau spre podul de pontoane de-peste Yser, a cărui apă strălucea în întuneric.

Din câteva sărituri, Marcel Dunot şi cu marinarii săi ajunseră lângă pod.

Câteva sute de germani fugeau, în dezordine, urlând, luptându-se între ei să treacă. Căci obuzele franceze începeau să cadă pe mal şi în fluviu, făcând să ţâşnească coloane de spumă albă.

Din moment în moment – era clar – podul putea să fie dărâmat. Înţelegând acest lucru nemţii se grăbeau, împingând înaintea lor carele cu muniţii. De fiecare parte a podului era aşezată, o mitralieră. Dar nu trăgeau decât la anumite intervale. Marcel observă:

— După mine, băieţi! Ai noştri sunt! urlă el.

Ca un nebun se aruncă între nemţi, cu baioneta în mâna dreaptă, cu puşca în cea stângă, lovea, sfărâma capetele, străpungea piepturi. Aşa ajunse lângă mitraliera ce apăra dreapta podului. Cu două lovituri îi culcă la pământ pe

servanţii ei, întoarse arma spre nemţii ce fugeau urlând şi îndreptă spre ei o ploaie de gloanţe ce mai rămăsese pe banda fixată.

Marcel Dunot sări pe pod strigând:

— Înainte! înainte! Să nu ne lăsăm!

Într-adevăr, îndărătul lor, grosul marinarilor sosea

În galop. Întrecând bubuitul artileriei, vocea metalică a goarnei izbucni deodată. Era semnalul de atac!

Marcel şi tovarăşii săi erau în mijlocul podului.

— După mine, băieţi! strigă el, plin de entuziasm. Du...

Nu mai termină! Pufăind ca o locomotivă ce iese dintr-un tunel sosea un obuz german. Căzu la vreo câţiva metri de băiat. Câteva sutimi dintr-o secundă, Marcel Dunot, orbit, se văzu în mijlocul unui uragan de flăcări. O bubuitură teribilă îi luă auzul. O izbitură puternică îl răsturnă, în vreme ce în jurul lui se împrăştiau schijele obuzului, ca o coroană mortuară.

Marcel nu fusese însă atins! Se ridică imediat, zăpăcit, gâfâind cu urechile vâjâind, cu braţele ostenite, parcă ar fi fost bătut. Se aşeză şi privi în jurul său. Deasupra capului i se încrucişau, pe cerul negru, gloanţe, obuze, bombe...

— Asta-i! Nu sunt nebun! murmură el, ridicându-se;

Podul pe care se găsea cu câteva minute în urmă era departe de el, tăiat în două de un hău negru. Pe partea fixată de malul stâng, el putu să vadă siluetele combatanţilor; pe malul drept era nemişcare şi, de acolo, ţâşnea flăcările mitralierelor nemţeşti.

Marcel privi şi înţelese totul. Se afla pe o bucată de pod fixată pe un ponton. Explozia obuzului spărsese podul în câteva locuri; eliberând astfel pontonul, pe care curentul apei o dusese mai departe.

În jurul lui, Marcel recunoscu pe câţiva dintre tovarăşii lui. Numai trei erau vii. Zăpăciţi de explozia obuzului, ei priveau fără să priceapă ceva şi stăteau nemişcaţi ca nişte

statui. Marcel Dunot îi cunoştea: era Covert, un parizian uscăţiv şi delicat, Gestier, ţăran aspru din Lorena, vânjos ca un stejar, Long, un marsiliez bărbos cu voce puternică şi hazliu.

— Ei, nu mai merge? le strigă el, ridicându-se.

— Merge, dar încet! mormăi Covert.

— Dar unde suntem! întrebă Gestier.

— Navigăm! le explică Long.

Aceste trei fraze se pierdură de altfel în zgomotul detunăturilor.

— Ascultaţi, băieţi, urlă Marcel – voia să fie auzit – trebuie să vâslim dacă nu vrem să rămânem aici! Ne aflăm pe o rămăşiţă a podului, care a fost distrus de un obuz; curentul ne duce; orice-ar fi, noi trebuie să ajungem la malul stâng, dacă nu vrem să fim luaţi de nemţi!

— Am putea să mergem înot! propuse Long.

— Dar eu nu ştiu să înot; doar nu-s raţă! mărturisi Covert.

— Nici eu! bodogăni Gestier. Nu face nimic. Cei care ştiu, să se descurce! Asta nu-i un motiv ca...

— Nu! îl întrerupse Marcel. Ne salvăm cu toţii, ori rămânem aici! Gestier tu, care eşti mai zdravăn ajută-mă să smulg scândura asta, ca să ne servească de vâslă, până la mal.

Gestier, fără a spune un, cuvânt, se ridică şi îşi uni puterile sale cu ale lui Marcel Dunot. Smulseră o grindă şi o introduse în fluviu în speranţa să le servească de prăjină cu care să împingă barca spre mal.

Era însă prea scurtă! Iar pontonul continua să plutească. Era acum la vreo 300 de metri de pod, dar se apropia mereu de malul drept, ocupat de nemţi. Iar cei patru oameni nu puteau să facă nimic ca s-o abată din drum. Marcel Dunot înţelese acest lucru:

— Cred, zise el, că n-o să putem debarca pe malul

stâng! Nu-i nimic! O să debarcăm pe malul drept... Trebuie să ne pregătim de luptă!

— Doar n-o să ne lăsăm prinşi de nemţi! mârâi Gestier, ridicând o puşcă de pe jos.

Marcel Dunot, Covert şi Long, îl imitară, îşi încărcară armele, îşi umplură cartuşierele cu ceea ce rămăsese de pe urma marinarilor morţi.

Barca îşi urma cursul, şi nu mai era decât la vreo treizeci de metri de malul drept al Yserului. Cei patru oameni culcaţi pe burtă, ca să nu fie văzuţi, cu bărbia sprijinită în palmă, cu puştile aşezate lângă dânşii, căutau să vadă ce se întâmpla pe mal.

Erau acolo sălcii cu ramurile rupte de gloanţe, înconjurate de trestii uscate, dar destul de dese. Nicio cască cu vârf. Cel puţin, Marcel şi tovarăşii săi nu puteau să distingă.

Zgomotul detunăturilor se micşora.

— Atenţie! făcu Marcel, care devenise şeful micului grup. Mă urmaţi fără zgomot! Nicio vorbă!

Abia câţiva metri îi despărţeau de mal. Pontonul atinse fundul fluviului, se aplecă şi se opri, la vreo zece metri de mal.

— Haidem! comandă Marcel Dunot cu vocea înceată.

Sări în apă. Picioarele sale atinseră fundul. Se înfioră ţ apa era rece şi-i ajungea până la subsuoară.

Merse în tăcere, spre mai, cu ochii în patru, cu urechea atentă. După el-veneau Covert, Long şi Gestier.

Marcel ajunse la trestii. Încet, ieşi ud din apă şi puse piciorul pe pământ. Camarazii săi îl ajunseră, repede:

— Să mergem pe lângă sălcii, le zise Marcel, şi, atenţie!

Unul după altul, cei patru oameni o luară pe mal spre apus. Ploaia, ce atârna în aer, căzu deodată în cascade. Marcel Dunot se ridică şi, adunându-şi camarazii, hotărât că se poate merge fără teamă.

— Trebuie să găsim vreo colibă, să ne ascundem până dimineaţă. După aceea o să trecem Yserul. Trebuie să fie bărci pe aici. O! La pământ!

Marcel zărise în întuneric o masă neagră, ce nu era decât o patrulă nemţească. Cei patru oameni se aruncară repede în noroi. Nemţii, în şir de patru, cu armele pe umeri, trecură la vreo 300 de metri de francezi.

Marcel Dunot aşteptă până când se depărtară şi se ridică:

— Haidem! zise el încet.

După ce făcură vreun kilometru, zărind la dreapta sa un drum îngust, care şerpuia printre nişte ruini, Marcel se îndreptă într-acolo, urmat de tovarăşii săi. Timp de o jumătate de oră, cei patru oameni, cu pasul rar, oprindu-se la fiecare zgomot, înaintară printre rămăşiţele unor ziduri prăbuşite, printre căsuţe distruse şi case ruinate. Era tot ce rămăsese dintr-un sat flamand.

Ploaia cădea mereu. În sfârşit, cei patru se apropiară de dune. Din depărtare, între două coline de nisip, se ivi o construcţie mare, o fermă. Acoperişul găurit, distrus, lăsa să i se vadă grinzile şi bârnele. Marcel Dunot se gândi că aici trebuie să fie adăpostul visat, unde să stea toată noaptea. Nemţii nu şi-ar putea închipui că ruinele adăpostesc soldaţi francezi.

Cu capul plecat sub ploaia care cădea din ce în ce mai tare, Marcel mergeaspre clădire. Dar ea se afla mai departe decât credea el.

Abia după o jumătate de oră de mers prin ploaie, cei patru oameni sosiră acolo.

Prin întuneric, ei zăriră un zid înalt, găurit pe alocuri şi se apropiară. Poarta era răsturnată în noroi.

Marcel şi tovarăşii săi traversară o curte mare, pavată, înconjurată din trei părţi, de clădiri cu un etaj. Acestea,

după cât îşi puteau da seama, nu suferiseră prea mult, fie pentru că serveau de cantonament pentru nemţi, fie pentru că aceştia nu-şi dădură osteneala să le distrugă.

Cei patru oameni pătrunseră într-o clădire situată la stânga lor.

Marcel Dunot, care mergea în frunte, se împiedică, de la primii paşi, de un cadavru. Îşi înăbuşi un strigăt, călcă peste trup şi traversă, pipăind o încăpere; ajunse în faţa unei. Uşi pe care o deschise.

— Cine are chibrituri! întrebă el înainte de a merge mai departe.

— Eu! zise Gestier.

Long începu să râdă:

— Trebuie să fie într-un hal fără de hal după baia făcută! murmură el.

— Da’ de unde! Le-am pus în boneta mea... sunt uscate! explică lorenul cu nepăsare.

Pipăind, Marcel le luă, se apropie de zid, se plecă, pentru ca lumina să nu se vadă de afară şi aprinse una din bucăţelele de lemn, pe care o stinse imediat.

Cu toate că lumina a fost de scurtă durată, el a putut să-şi dea seama unde Se aflau. Erau într-o sală mare, cu două ferestre, cu mobilier rustic, în mare parte stricate.

Într-un colţ, era fixată o scară de fier în spirală.

— Voi rămâneţi aici! zise el. Mă duc să văd ce-i sus!

Din trei salturi, Marcel ajunse la primul etaj. Cu riscul să atragă atenţia nemţilor, frecă încă un chibrit şi sări înapoi înspăimântat: podeaua încăperii era ticsită de cadavre.

Îngrozit, văzu un bătrân ce zăcea cu ţeasta zdrobită, cu hainele sfâşiate; lângă el, întinse pe spate, două fetiţe, gâtuite cu o, expresie de suferinţă şi groază de nedescris.

Mai departe, într-un ungher, o femeie, desigur mama lor, ţintuită de perete de o baionetă ce-i străpunsese pieptul. Capul ei palid era plecat pe sân. Părul despletit

cădea pe umeri unde-l lipise sângele închegat.

— O! monştrii! monştrii! murmură Marcel.

Desfăcu degetele pe care le atinse flacăra chibritului, lăsându-l să cadă şi se făcu întuneric. Dar lui Marcel i se părea că vede cadavrul bătrânului, femeii şi al copiliţelor. Se înfioră, se reculese şi scoase, instinctiv, bereta să-i salute pe aceşti martiri, ca şi cum ei l-ar fi putut vedea. Apoi, coborî încet.

— Ei? Ai descoperit ceva, Dunot? întrebă Gestier.

— Da. Sus, e o familie întreagă asasinată de nemţi.

— Bestiile! urlă, Long.

Urmă o tăcere. Afară, ploaia părea că se mai potoleşte, însăşi bătălia se mai ogoi. Tunurile tăcură şi nu se auzeau decât împuşcături rare. Cei câţiva nemţi rămaşi pe malul stâng al Yserului, după deteriorarea podului fuseseră făcuţi prizonieri sau ucişi, ceilalţi se gândeau, se vede, să mai reziste.

— Ce facem? întrebă Gestier. Pe mine mă, dezgustă să rămân în baraca asta cu...

— St! i-o tăie Marcel. Ascultaţi.

Se făcu tăcere, dintr-odată. Nu se mai auzea decât ţiuitul gloanţelor şi clipocitul uşor al picăturilor de ploaie.

Trecu un timp.

— Aţi auzit? întrebă Marcel.

Un zgomot ciudat, foarte uşor, abia perceptibil, ajungea până la cei patru oameni.

— S-ar putea spune că cineva taie lemne! zise Long.

— Da, sforăie nemţii! declară Covert.

— Se vede că nu-s departe dacă-i putem auzi! observă Gestier.

— Linişte! ordonă Marcel. Nu trebuie să ne audă! Eu cred că sunt în pivniţă!

— Da, dar unde-i pivniţa? zise Covert. Trebuie să găsim intrarea!

— Ei, în curte, desigur! murmură Gestier.

— Să vedem! încheie Marcel. Haidem! Dar tăcere!

Cei patru oameni o porniră, unul după altul, prin întuneric. Datorită luminii palide a câtorva stele ce străluceau printre norii ce se împrăştiau cu încetul, lui Marcel nu-i fu greu să descopere într-un colţ al curţii, lângă un zid, o bucată mare de tablă. O ridică, o fixară de zid şi zăriră o scară strâmtă de piatră ce se pierdea în pământ.

De aici veneau sforăituri printr-o răsuflătoare cu zăr brele.

Era limpede!

Nemţii, după ce i-au furat, martirizat şi asasinat pe locuitorii fermei, coborâseră în pivniţă, se îmbătaseră desigur şi acum se odihneau.

— Fără zgomot! şopti Marcel Dunot. Trebuie să-i surprindem!

Urmându-l pe Marcel, Gestier, Covert şi long, strângând armele în mâinile lor crispate, coborâră scara de piatră.

Când ajunseră jos, zăriră o fâşie subţire de lumină roşiatică ce se ivea pe sub o uşă.

Sforăiturile nemţilor răsunau formidabil.

Marcel Dunot înaintă spre uşă, pe vârful degetelor, după ce făcu câţiva paşi, o pipăi şi găsi broasca. Cheia era, fireşte, pe dinăuntru. Ca să deschidă uşa, trebuia deci s-o spargă. Putu să-şi dea seama că uşa era solidă, făcută din scânduri groase de stejar gudronat. Ca să-i vie de hac, trebuia să facă zgomot.

Marcel se apropie încet de tovarăşii săi.

— Nemţii s-au închis, explică el cu voce liniştită. Uşa e solidă. Dar cred c-am s-o pot deschide cu patul puştii. Desigur că nemţii or să se trezească. O dată uşa sfărâmată, Săriţi pe ei. Bine? Dacă cineva are o altă idee, s-o spună.

— E-n regulă! aprobă Gestier.

— N-or să aibă timp să se mai scoale, numai să fie „de treabă”! declară Covert.

— Atunci, haide! Voi staţi lângă mine, ca să fiţi gata de intrare, când uşa are să fie spartă.

La aceste cuvinte răspunse Un murmur de aprobare.

Marcel se aplecă, ridică arma şi, cu toate puterile sale, o izbi de uşă. Răspunseră nişte mormăituri nedesluşite.

Uşa rămase intactă.

— Nenorocire! mârâi Marcel.

Puşca se rupse sub lovitură şi îl rămăsese în mâini doar o bucată de fier.

— Dă-mi arma ta, Gestier

— Păzea! Vin! strigă Long.

Cheia scârţâi în broasca ruginită.

Marcel aruncă iute rămăşiţele armei sale şi apucă baioneta.

Deodată uşa se deschise. La lumina a trei mari lumâr nări înfipte în nişte sticle puse pe pământ, francezii zăriră vreo douăzeci de Nemţi, îmbrăcaţi în uniforma husarilor morţii. O jumătate dintre ei erau aşezaţi în paie şi se uitau în jur buimăciţi. Ceilalţi, mai puţin beţi s-au pututridica şi cu săbiile în mână, se împingeau să sară pe intrusul care avusese îndrăzneala să le tulbure somnul. Acela care deschise uşa, un uriaş gras şi cu faţa aprinsă de băutură, înconjurată de o barbă deasă, roşiatică, ce mirosea a vin, se năpusti asupra lui Marcel Dunot cu intenţia de a-l lovi cu sabia sa; dar arma nu întâlni decât aerul, căci se prăbuşi. Marcel Dunot, aplecându-se îi înfipse baioneta în burtă până la mâner.

— Înainte! strigă el, fluturând lama plină de sârge.

În urma lui, Covert, Long şi Gestier se aruncară asupra nemţilor. Se produse o învălmăşeală teribilă. Dar teutonii, deşi de patru ori mai numeroşi decât francezii, erau încă sub influenţa beţiei. Rezistenţa lor fu de scurtă durată, în

mai puţin, de zece minute, toţi zăceau în paie, ucişi-sau reduşi la neputinţă.

Cei care mai trăiau, pentru că beţia îi împiedicase să se lupte, fură legaţi cobză, chiar cu centiroamele lor. Niciun francez nu era rănit. Se uitară unul la altul, fericiţi de isprava lor.

— Bieţii oameni de sus, sunt răzbunaţi! declară Long, dând din cap.

— Şi ce facem cu ăştia? întrebă Covert. Doar n-o să-i lăsăm aici, camarazii lor o să vină să-i elibereze.

— Nu-i drept ca asasinii ăştia să nu-şi primească pedeapsa ce li se cuvine? Ce spui, Dunot?

— Eu zic că mai întâi să-i dezbrăcăm. Ne punem uniformele lor şi aşa o să putem trece mai uşor printre liniile nemţilor.

— Şi unde vrei să mergi? Mă gândeam că ar trebui să trecem numai Yeserul, ca...

— Exact! Ca să trecem Yeserul, avem nevoie de o barcă... Şi dacă izbutim să găsim una, îndată ce ne depărtăm de mal ne pot zări patrulele nemţeşti şi o să tragă în noi sau chiar cele franceze, pentru că e greu să ne deosebească din depărtare. Ş-apoi, ai noştri nu au încredere, nemţii sunt atât de şireţi încât uniformele noastre nu sunt nicio chezăşie.

— Asta-i adevărat! aprobă Gestier, în linişte.

— Atunci, ce trebuie să facem? murmură Long.

— Ce-am spus eu, explică Marcel; datorită uniformelor acestor nemţi, avem şanse să trecem fără să întâmpinăm mari greutăţi; numai să nu ne întrebe ceva. Atunci!...

— O! am să răspund eu! Vorbesc nemţeşte! întrerupse Gestier.

— Bravo, băiete! continuă Marcel Dunot. Eu am de gând să mă strecor printre dune, până la mare. Apoi, vom încerca să găsim o barcă şi să plecăm în întunericul nopţii.

Ş-atunci, sau vom fi culeşi de un torpilor francez sau englez, sau de un vapor comercial, sau vom ajunge la Dunkerque...

— Aşa mai merge! aprobă Covert”.

Gestier şi Long fură de aceeaşi părere.

— Atunci să ne grăbim! făcu Marcel. Nu se poate şti, Mai vin şi nemţi. Cu cât o să fim mai departe, cu atât are să fie mai bine!

Cei patru oameni se apucară imediat, să dezbrace fiecare pe câte un neamţ legat!

Dar aceştia se dezmeticiseră şi căutau să opună o rezistenţă serioasă când înţeleseră că francezii vor să-i despoaie de uniformele lor.

— Lăsaţi-ne! mormăi unul dintre dânşii, un flăcău palid, cu ochii verzi, care vorbea binişor franceza. Asta nu-i drept! Asta nu e conform cu legile războiului.

— Dar femeia, dar copilaşii pe care i-ai ucis acolo sus, asta-i după legile războiului, hai? Zi, mă pungaşule, îi strigă Covert.

Omul îşi muşcă buzele, dar continuă să reziste.

Nădragii săi, mai ales, păreau că-i sunt dragi. Se înţepeni atât de tare încât Covert trebui să-l cheme pe Marcel în ajutor. Cu o palmă, regele boxerilor îl ameţi pe neamţ, îmblânzindu-l.

Triumfător, Covert puse stăpânire pe „indispensabili”.

Dar cum voia să şi-i pună, se rostogoli din buzunar monede de aur, un colier de argint, câteva inele, un ceas de argint şi un mic medalion.

— Oho! strigă Marcel şi Covert, aruncându-se asupra bijuteriilor. Iată de ce ţinea atât de mult la nădragii lui. Banditule!

Marcel Dunot, care ridicase medalionul, îl deschise şi apropiindu-l de o lumânare, văzu portretul, celor două fetiţe, ce zăceau la primul etaj.

— Ceasul e pătat cu sânge, urlă Covert.

— Şi ăsta, uite ce-am găsit în buzunarele sale, făcu Gestier, după descoperirile lui Marcel şi Covert, îl scotocise şi el pe neamţul său. Învârtea câteva linguriţe de argint şi un pieptene de femeie cu montură aurită, pe care erau lipite câteva fire de păr însângerate.

— Şi asta! zise Long ridicând mâna în care ţinea două brăţări de argint, pătate şi ele cu sânge.

— Să-i ucidem, asasinii! mormăi Gestier, cu faţa întunecată.

— Să-i înjunghiem ca pe nişte porci! adăugă Covert.

— Nu! zise energic Marcel Dunot. Noi nu suntem asasini. Înainte de a-i omorî trebuie să-i judecăm. Poate nu sunt toţi... Ah, banditule!

Folosindu-se de neatenţia generală, unul dintre nemţi se ridicase pe furiş, scoase baioneta din teaca lui Marcel Dunot şi încercă să i-o înfigă;

Tăişul, repezit cu furie, spintecă mantaua viteazului băiat, zgâriindu-i coapsa.

Scos din fire, Marcel Dunot, îl apucă pe neamţ de păr. O lovitură surdă, un horcăit, regele boxerilor zdrobi de zid ţeasta mizerabilului.

— Amici... staţi... strigă Marcel.

Dar Gestier, Long şi Covert, înfuriaţi, turbaţi de atacul neamţului se aruncară asupra celorlalţi. În câteva secunde, asasinii femeilor şi bătrânilor nu fură decât cadavre.

— N-or să mai facă rău nimănui! bombăni Gestier, exprimând gândul tuturor.

— Tăceţi! Vine cineva! zise Marcel, cu voce înceată.

În curte răsuna zgomot de paşi.

Marcel Dunot stinse repede, cele trei lumânări şi închise uşa fără zgomot. Cu toate acestea, cei patru oameni putură să audă foarte bine zgomot de cizme pe pietrele

scării. Cineva cobora. Se auzi o voce în nemţeşte:

— Hei! amici! Sunteţi acol?

Fireşte, nici un răspuns.

— Nu-i nimeni? Wilhelm! Ernest! Heinrich!

— Au plecat! făcu o altă voce.

— Să vedem dacă au mai lăsat o picătură.

— Eşti nebun, Karl! Parcă nu-i cunoşti! Sunt nişte bureţi! Ar bea toată Spreea.

— Da, dac-ar fi bere!

— Hai, vino! Camarazii au rom destul pentru toţi! O să spunem că n-am găsit nimic... Ş-apoi ei sunt în stare să bea totul în timp ce noi căutăm alte băuturi! Haide! E vesel acolo; Wolf a descoperit un fonograf la moară...

— Dar, ceilalţi care au venit înaintea noastră, au...

— Ei, lasă-i în pace! Prada noastră e destul de mare ca să nu jinduim! Se vede că n-au dat de mare lucru pe aici şi au plecat.

— Au făcut rău! Aici e foarte bine. Ofiţerii nu ştiu...

— Hai să mergem. Eu mă duc. Mi-e sete!

Vocile se îndepărtară. Paşii nu se mai auziră. În pivniţă domnea tăcerea.

— Acum ce facem? murmură Long.

— Mai aşteptăm puţin. Nemţii sau se duc să prade în altă parte, sau se opresc aici. Şi în cazul acesta...

— Le venim de hac! termină Long.

— Cum li se cuvine! aprobă Covert.

Marcel Dunot aprinse o lumânare.

În afară de doi sau trei nemţi care mai horcăiau, ceilalţi erau morţi. Într-un colţ, un butoi cu vin, cu robinetul deschis, se golea. Pe pământul acoperit cu paie, erau împrăştiate printre cadavre, sticle goale.

Bravul Long, care nu dispreţuia un păhărel cu vin bun, nici două, descoperi sub trupul unui neamţ două sticle neatinse, acoperite cu un strat de praf şi cu păienjeniş, ca

o mărturie a vechimii lor respectabile. Sticlele fură deschise imediat şi gustate. Era un vin vechi de Bordeaux care fu lăudat de toţi.

— Acum mă simt mai bine! declară Long.

— Da! E un vin ce se poate bea, spuse Covert.

— Şi care nu-i pentru nemţi! termină Marcel Dunot. Acum să mergem să vedem ce fac artiştii noştri!

Înainte de a părăsi pivniţa, cei patru oameni îşi aleseră fiecare câte un revolver dintre armele husarilor morţi şi se aprovizionară cu destule cartuşe.

— Gata? întrebă Marcel.

Primind un răspuns afirmativ, stinse lumânarea şi, prevăzător cum era, o puse în buzunar. Apoi, deschizând uşa, se îndreptă spre scară. Tovarăşii săi îl urmară. Ploaia începea din nou.

Ajunşi în curte, cei patru oameni se opriră, oarecum speriaţi. Trei ferestre de jos erau luminate! Prin obloanele întredeschise, pătrundea o melodie veselă, de fanfară:

— Nu se plictisesc, păcătoşii! murmură Covert.

— E un vals! declară Long, care avea înclinaţii muzicale.

— Lipiţi-vă de zid: mă duc să văd ce-i, încheie Marcel Dunot.

Se aplecă ca să nu fie văzut şi se îndreptă spre un zid pe care se căţără puţin, până când ajunse la o fereastră; Se îndreptă şi privi prin crăpătura unui oblon.

Ceea ce văzu nu era lipsit de interes, nici de frumuseţe. În jurul unei mese, pe care era un fonograf şi lângă care erau două butoiaşe cu rom, şedeau vreo douăzeci de artilerişti germani, pe care îi recunoscu după ghiuleaua de pe cască şi sorbeau alcoolul. Formau un cerc. În mijlocul lor, cu faţa la fonograf, patru din camarazii lor, cu fuste, cu cămăşi de femeie pe uniformele lor, cu bonete de dantele pe cap, dansau un dans desmăţat!

De altfel, toţi păreau beţi turtă. În fiecare clipă, un altul

se apropia de un butoiaş, îşi umplea paharul şi-l golea imediat.

Fonograful răguşi deodată şi amuţi. În timp ce unul căuta să-l dreagă, ceilalţi urlau laolaltă:

— Hoch! Hoch! Hoch! für den Kaiser!

Marcel Dunot văzuse destul. Se aplecă din nou şi se întoarse la camarazii săi:

— Au un fonograf! explică el. Vreo douăzeci, treizeci de nemţi dansează cât pot şi trag la măsea! Şi-au pus cămăşile şi hainele furate. Dacă sunteţi de părerea mea, ar trebui să-i facem să danseze un dans, ce nici nu le trăsneşte prin cap.

— Cum să nu fim? făcu Covert.

— Un dans din Marsilia! adăugă Long.

Cestier nu zise nimic, dar îşi strânse baioneta.

— Revolverele sunt încărcate! strigă Marcel. Cum intraţi, trageţi, trageţi. Culcaţi la pământ cât mai mulţi! un om de fiecare glonte şi are să fie grozav.

— O să-i strângem pe toţi, încheie marsiliezul.

— După mine şi niciun Zgomot! ordonă Marcel.

Cei patru oameni se furişară de-a lungulzidului. Marcel Dunot care mergea în frunte, trecu încovoiat pe sub ferestre şi sosi în faţa sălii unde erau nemţii. Uşa nu era închisă cu zăvorul. Dunot o deschise şi se trezi într-un vestibul; văzu o uşă, încadrată de crăpături luminoase şi se îndreptă spre ea cu hotărâre.

Cu revolverul în mână, aşteptă până când cei trei camarazi se apropiară de el şi deodată deschise uşa.

Nemţii beţi, ţopăiau nebuneşte o mazurcă, pe care o cânta fonograful.

Auzind că se deschide uşa, unii dintre ei se întoarseră, dar mirarea le fu gâtuită imediat.

Marcel Dunot, Covert, Long şi Gestier, cu revolverele în mână, năvăliră în sală. Gloanţele zburară printre strigăte

de furie, înjurături nebune şi horcăituri îngrozitoare. În câteva secunde, trei sferturi dintre nemţi zăceau la pământ. Revolverele amuţiră şi cei patru francezi, scoţând baionetele din teacă, se aruncară asupra celor rămaşi în viaţă. Asta nu dură mult! Zăpăciţi, înspăimântaţi, nemţii care nici nu-şi dădeau seama ce se întâmplase, fură ucişi.

— Înainte! strigă Marcel. Locul ăsta trebuie să fie cunoscut de nemţi. Nu-i de mirare să mai vină şi alţii! Luaţi...

Nu isprăvi: uşa se deschise. Se iviră doi nemţi, scoaseră un urlet de uimire şi o şterseră iute.

— Încărcaţi repede revolverele!

— Atenţie! O să fim atacaţi! făcu Marcel foarte calm.

N-avu timp să spună mai mult: cei doi nemţi, întorcându-se, trecură pragul, cu săbiile în mână şi, urmaţi de un grup de-ai lor, năvăliră în sală şi se aruncară spre cei patru francezi.

— Afară! Afară! strigă Marcel Dunot, îndemnându-şi tovarăşii să iasă. Şi, cu revolverul său, pe care avu timp să-l încarce, trase în patru nemţi, turti pe un al cincilea lângă perete, lovindu-l cu capul în burtă, alergă spre o fereastră, sfărâmă obloanele cu o lovitură şi sări pe fereastră în curte.

Ploaia cădea mereu, fină şi deasă. Ca printr-o ceaţă Marcel văzu siluetele nemţilor care se aruncau spre el!

Cu ultimele sale gloanţe, îi trăsni pe alţi doi. Ceilalţi fugiră. Marcel se întoarse ca să-şi ajungă camarazii şi-l văzu pe Gestier alergând.

— Şi Long! Covert? strigă el.

— Nu ştiu. Cred că vin.

— Apleacă-te! Apleacă-te!

Gestier se supuse. O ploaie de gloanţe trecu deodată deasupra capetelor celor doi oameni.

XIV

Marcel Dunot întoarse capul: nemţii năvăleau pe uşă, prin ferestrele fermei. Erau mai mult de-o sută. Clădirea servea, fără îndoială, drept loc de întâlnire pentru teutoni, care făceau orgii aici. În furia lor că au fost deranjaţi, voiau să se răzbune în mod teribil.

Să reziste! Ar fi fost o nebunie. Erau prea mulţi. Trebuia să fugă, să fugă sau să moară.

Marcel Dunot, tremurând de furie, se hotărî pentru prima posibilitate, dar decis să se mai întoarcă, să-i scape pe Covert şi Long, sau să-i răzbune, îndată ce va putea!

— Tino! zise el lui Gestier.

Cei doi oameni, cu capetele plecate sub ploaia de gloanţe, se aruncară spre poartă. Trei nemţi, sosiţi înaintea lor, vrură să-i oprească. Marcel Dunot izbi cu mânerul revolverului său în ţeasta celui mai apropiat; omul căzu, cu capul zdrobit. Gestier omorî cu baioneta pe al doilea. Al treilea fugi fără să se codească.

Gloanţele ţiuiau în jurul celor doi oameni. Marcel Dunot şi tovarăşul său o luară la goană, fără să se uite înapoi. Peste câteva clipe, ajunseră afară, trecură drumul cu gropi pline de apă şi fugiră în câmp. Fără să spună un cuvânt, cu braţele lipite de trup, cu capul plecat, ei fugeau tot înainte, fără să ştie încotro. În jurul capetelor lor, gloanţele treceau ţiuind şi auzeau, îndărătul lor, strigătele de furie şi de mânie ale urmăritorilor.

— Curaj! Curaj! murmură Marcel când zări prin întuneric linia neregulată a sălciilor de pe malul Yeserului.

Cei doi oameni îşi înteţiră goana. Dar nemţii nu se lăsau mai prejos. Furia lor părea că le dă aripi. Marcel Dunot întoarse capul şi văzu că erau la mai puţin de 200 metri distanţă. Ei fugeau, cu armele în mână, şi siguri că vor pune mâna pe fugari, nu mai trăgeau, ci voiau să aibă

plăcerea să-i prindă de vii, ca să se răzbune în mod îngrozitor.

Linia sălciilor, se apropia. Peste câteva clipe, fugarii fură aproape de mal.

— Repede! În apă! murmură Marcel arătând cu mâna spre fluviu.

— Eu... eu nu ştiu să înot! gâfâi Gestier.

— Nu-i nimic! Fă ca mine! răspunse Marcel, sărind spre mal.

Plecându-şi capul, se furişă în păpuriş, unde dispăru.

Gestier îl imită. Tot Umblând, cei doi oameni se cufundară în apă până la gât. Marcel îl opri pe tovarăşul său cu mâna.

— Să aşteptăm! îi şopti el la ureche. Nu mişca.

Nemţii nu erau departe. Se auzea mormăitul lor răguşit.

— Aici.

— Pe aici.

— Am văzut cum se mişca papura!

— Sunt în mijlocul apei!

— Atenţie! Ai dracului francezi!

Vocile nu se apropiară mai mult. Trecură zece minute.

Marcel căută să exploreze împrejurimile printre trestiile subţiri din păpuriş – dar în zadar. Deodată, el tresări, auzind cum apa plescăie nu departe de el. Ridică capul şi, în întuneric, i se păru că vede câteva siluete.

Aşteptă, înfiorat, strângând baioneta în mâna crispată.

Nu se înşelase: nemţii se apropiau. Îi auzea vorbind încet şi, deodată, îi zări la mai puţin de doi metri de dânsul. Erau patru, cocoţaţi pe o luntre, care o conduceau cu ajutorul unei prăjini lungi. Şi luntrea, lunecând între ierburile de apă, înainta spre cei doi francezi.

O lumină, galbenă izbucni deodată între trestii: umil dintre nemţi scosese din buzunar o mică lampă electrică.

— Pe aici! Pe aici! zise un altul.

Marcel se văzu pierdut. Vârful luntrei îl atingea. Îl apucă pe Gestier de ceafă şi-i cufundă capul în apă. Lorenul, înţelegând, nu opuse nicio rezistenţă, Marcel Dunot se cufundă şi el – chiar în momentul când barca ieşi din trestiile apropiate.

Ea trecu încet de tot. Marcel era să primească o lovitură de prăjină în cap. Numără zece, douăzeci, patruzeci de secunde. La a şaptezecea el scoase, capul din apă şi dădu drumul lui Gestier, care-l imită.

Timp de câteva secunde, cei doi oameni-rămaseră nemişcaţi, ca să mai respire. Luntrea, după ce trecu peste dânşii continua să înainteze. Fugarii zăceau foarte bine, la vreo douăzeci de metri de dânşii, lumina galbenă a lămpii electrice, care dădea strălucire picăturilor de ploaie, ce atârnau de trestii. Apoi, se îndepărtă; vocile nemţilor se amestecară cu zgomotul monoton al ploii şi se făcu din nou, tăcere în noapte.

— Am scăpat ca prin urechile acului, murmură în sfârşit Marcel.

— A! am băut cel puţin doi litri de apă! mormăi Gestier. Şi ce teribilă e apa asta! miroase a şobolani.

— Mai bine să bei apă decât să mănânci plumb, dragul meu! Ei cred că ne-am înecat. Mai aşteptăm puţin şi apoi o ştergem!

— Ce rece-i apa asta afurisită!

— Nu-i nimic! Domnul dorea o baie caldă? Dragul meu Gestier, trebuie să fi filosof câteodată! Am mai cunoscut eu un tip ca tine, îl chema Babouzec. Era un băiat de treabă şi de mare curaj. Dar nu era mulţumit niciodată, chiar atunci când trebuia să fie.

— O! Eu spun că apa-i rece, pentru că nu-i caldă!

— Da. Şi ai spune că e caldă, dacă n-ar fi rece.

— Desigur.

— Eşti un observator profund, dragul meu Gestier!

Dar destul am trăncănit. Nemţii sunt acum departe. E tocmai timpul s-o ştergem încetişor. Haide! Ţine-te de capătul centironului meu, eu am să ţin celălalt capăt. Aşa, dacă oboseşti sau cazi într-o gaură, n-ai să rişti să te îneci!

— Dar... n-o să ieşim din apă?

— Deocamdată nu, măi băiete, numai dacă vrei să-ţi spargi capul. Nemţii mai stau la pândă. Mergi?

— Da, merg!

— Atunci, la drum! Şi să mergi încet! *Cin va piano va sano*!

— Adică?

— Cine cântă la pian e întotdeauna sănătos! glumi Marcel Dunot.

— A! Da! murmură Gestier, convins.

Marcel Dunot se plecă şi se furişă încet printre ierburile de apă. Ploua mereu! Timp de aproape două ore, fugarii merseră aşa încâlcindu-şi picioarele în rădăcinile putrede aflate în albia fluviului şi lovindu-se de pietrele împrăştiate la Fund.

— Cred că putem „debarca”! zise el la un moment dat.

— N-ar fi rău! mormăi Gestier.

Fugarii ieşiră din apă încet, unul după altul. Pe acolo, Yeserul curgea între două şiruri de dune neregulate.

Laolaltă cu murmurul ploii, tunete surde răsunau din când în când. Spre apus, pe celălalt mal al Yserului, lumini roşii se aprindeau pe cer.

Cu paşii rari, Marcel Dunot şi Gestier se îndepărtară de mal.

— Mai întâi trebuie să găsim un adăpost printre dune ca să ne mai uscăm! murmură Marcel. Apoi, vom încerca să dăm de coastă. Deschide bine ochii, măi băiete, nemţii mişună şi pe aici.

— Da, văd! afirmă Gestier.

Fără să mai vorbească, cei doi oameni îşi urmară

drumul.

După ce făcură un kilometru, erau să cadă într-un şanţ larg plin de apă stătută, în care Gestier se înfundă până peste urechi. Marcel Dunot reuşi să-l scoată cu mare greutate şi să apuce în acelaşi timp o bucată mare de sârmă, de care se lovise bietul loren.

— Gaura asta trebuie să fie o veche tranşee nemţească! explică Marcel cu vocea înceată. Tranşeele nu trebuie să fie departe, în urma noastră! Bine că aliaţii nu atacă. Am fi prinşi între două focuri! S-o ştergem de aici!... Ş-apoi, ia sârma asta, poate să ne fie de folos!

— La ce? Doar nu vrei să faci o tranşee pentru noi amândoi!

— Deocamdată nu, măi băiete! Dar am o idee! Dă-mi mie sârma!

— Oh! am terminat! răspunse Gestier, care înfăşură sârma, lungă de vreo 15 metri, în jurul braţului său stâng.

— Hai, mişcă-te!

— Gata!

— La drum! şi să nu pierzi sârma!

Situaţia fugarilor era foarte rea. Marcel Dunot, cu toate că nu spunea nimic, simţea asta. În locul acela nemţii săpaseră tranşeele la un kilometru depărtare de malul drept al fluviului, de teamă să nu fie inundate de Yser, şi supravegheau malurile dinapoia dunelor. Iar fugarii, de când părăsiseră forma sângeroasă, mergeau între fluviu şi tranşeele nemţeşti. Numai datorită ploii, întunericului şi întâmplării nu fuseseră încă descoperiţi. Dar, dintr-un moment într-altul, ei riscau să întâlnească una din numeroasele patrule ’nemţeşti ce mergeau în recunoaştere de-a lungul manurilor. Or Marcel Dunot ştia asta.

Totuşi, timp de aproape o oră, cei doi oameni înaintară fără să întâlnească pe cineva. Dacă n-ar fi fost

împuşcăturile care se auzeau în depărtare, s-ar fi putut spune că e timp de pace.

— Să mergem pe-aici, zise deodată Marcel Dunot, arătând în dreapta sa o pădurice de brazi, dintre care cea mai mare parte erau retezaţi de obuze.

— Aici o să fim cel puţin la adăpost! murmură Gestier.

— Da. Dar se poate ca nemţii să fi gândit şi ei la fel. Deocamdată, vezi dacă baioneta ta stă bine în teacă. Şi fii cu ochii în patru.

— Sunt gata! zise lorenul cu simplitate.

Fugarii ajunseră în linişte la primii brazi. În jurul lor, pământul, acoperit de ramuri tăiate, părea brăzdat de un plug uriaş. Erau numai gropi şi băltoace pline de apă. Cu toate acestea, cei doi înaintau sub ploaia ce nu mai înceta. Nu era nimeni în pădure. Nemţii, ce nu se aşteptau la nici, un pericol din partea asta a fluviului, nu prea o supravegheau. De al Lfel, pădurea nici nu era atât de mare. În mai puţin detrei sferturi de oră de drum, Marcel şi tovarăşul său o trecură. În faţa lor, ei zăriră un drum ce se îndrepta spre nord.

— Tranşeele nemţeşti nu trebuie să fie departe! murmură Marcel. Sper însă să găsim vreo colibă pe jumătate distrusă; ne vom ascunde şi vom căuta un mijloc ca să trecem printre liniile nemţeşti.

— Păcat că n-am avut timp să luăm uniformele nemţilor care erau în pivniţă! suspină Gestier.

— Ai dreptate! aprobă Marcel Dunot, care se opri deodată.

— Ce-i? Eşti obosit? îl întrebă tovarăşul său.

— Nu, am auzit ceva! Trebuie să fie un automobil!

— Un auto? Dar eu n-aud nimic!

— Pentru că nu eşti de meserie! Taci şi ascultă!

Trecură zece secunde.

— Da, e un automobil! spuse Marcel. Nemţii nu duc lipsă

de automobile! Ei au o groază de automobile, în afară de acelea pe care le-au furat. De aceea ţi-am spus să păstrezi sârma ghimpată pe care am găsit-o. N-ai aruncat-o, nu?

— Nu!

— Dă-o încoa. Şi acum, repede. Ia capătul acela şi leagă-l bine de copacul de colo! Leagă-l bine! La o jumătate de metru de pământ. Şi fă-o iute! auzi? Automobilul se apropie.

— Da, aşa-i! Parcă l-am vedea! Mă, Dunot, da deştept mai eşti, n-am ce spune.

— Ştiu. Dar mişcă-te mai repede!

Automobilul nu era decât la vreo două sute de metri. Negru, cu o înfăţişare puternică, înainta cu o viteză mijlocie: patruzeci de kilometri pe oră. În întunericul din jur şi pe drumul acela era o viteză destul de mare!

Marcel Dunot, după ce înfăşură firul de două ori în jurul copacului din faţa lui Gestier, trecu lângă tovarăşul său şi fixă celălalt capăt al firului la acelaşi copac. Astfel drumul era barat de două ori.

— Gata? întrebă Marcel pe tovarăşul său.

— Da.

— Atunci, culcă-te la pământ! Repede. Şi să nu te mişti.

Gestier se supuse. Marcel se întinse şi el alături.

Nu aşteptă mult timp. Automobilul înainta cu încredere. Marcel avu un fior de bucurie recunoscând după bolta conică, că era un automobil blindat;

„Numai să nu se rupă sârma!” gândi el.

Nu mai avu timp să se gândească. Auzi un uruit strident, o pocnitură scurtă, o înjurătură nemţească, sonoră şi furioasă, apoi o izbitură surdă urmată de pocnetele motorului ce se învârtea în gol. Marcel se ridică şi, mai întâi, nu zări nimic.

Unde era automobilul? Nu era departe! într-un şanţ de pe marginea drumului, pe partea opusă aceleia unde se

aflau cei doi francezi.

Maşina greoaie, după ce rupse cele două sârme, făcu un tur formidabil şi căzu în şanţ.

— Gestier! Vino! strigă Marcel.

Dar lorenul se şi ridicase. Cu baionetele în mâini, cei doi alergară spre automobil. Şoferul era mort, cu pieptul despicat de volan. În interiorul turelei, doi nemţi se căzneau să deschidă portiţa de oţel, zăvorâtă de lovitura primită.

— Predaţi-vă sau vă ucidem! strigă Marcel.

Îl orbi o lumină roşie. Un glonte îi găuri boneta. Teutonul răspundea cu împuşcături de revolver! Ca turbat, Marcel Dunot apucă zăvorul de la portiţă şi trase cu furie: uşa de oţel se deschise. Un glonte de revolver ţiui la urechile aventurierului.

— A! Vasăzică aşa? Bine! urlă Marcel care, aprins de mânie, izbi-cu baioneta în Beregata teutonului.

— Ajunge, domnule, mă predau! strigă celălalt neamţ, într-o franceză perfectă.

— Nu mişca! Mâinile sus! Şi fără şiretenie, auzi? Gestier, scoate-l pe acela din maşină şi leagă-l bine!

Fără un cuvânt, bravul loren îl trase spre dânsul pe teutonul ucis de Marcel şi-l aruncă înmijlocul drumului, pe când celălalt neamţ, ţinut la respect de baioneta plină de sânge a lui Marcel Dunot, stătea îngenuncheat, cu braţele ridicate, îndărătul mitralierei.

Gestier se strecură în automobil şi, scoţând centuronul, începu să lege mâinile neamţului

— A, e un ofiţer! strigă el emoţionat.

— Atunci, făcu Marcel pe un ton sec, strânge puţin mai tare, asta-i tot!

— Domnule, făcu neamţul, vă dau cuvântul meu că nu...

— Vă cunoaştem noi! Ţine-ţi cuvântul ca să-i înşeli pe nemţii dumitale, nu pe noi! Nu mai merge!

— Dar...

— Taci! Astupă-i gura, Gestier!

Teutonul scrâşni din dinţi. Dar baioneta lui Marcel îl împiedică să-şi manifeste astfel, furia.

Cu centiromul ofiţerului, Gestier îi legă picioarele, îi trecu apoi, în jurul gurii una din curelele de mitralieră şi declară:

— Gata!

— Poarte bine! Acum ai să mă ajuţi să ridicăm automobilul... Repede! am putea fi deranjaţi.

— Haidem! zise scurt lorenul.

Părea imposibil să ridice o maşină ce cântărea mai multe mii de kilograme" şi care zăcea răsturnată într-un şanţ. Dar, ca mecanic specialist, Marcel Dunot descoperi într-un cufăr, un cric şi o serie de leviere, cu ajutorul cărora reuşi, după multe sforţări să pună maşina pe roţi şi s-oaşeze pe şosea.

— Repede! îi zise lui Gestier. Pune-ţi mantaua neamţului şi închide-te cu mitraliera, gata să tragi.

— Dar unde mergem!

— Drept înainte şi apoi mai departe! Ai să vezi! Repede!

Îngrozit, Gestier fugi la unul dintre nemţi, îi scoase mantaua cenuşie, o îmbrăcă, îşi puse casca rotundă şi se închise în Turelă.

Între timp, Marcel Dunot examinase repede automobilul. Suferise prea puţine stricăciuni: abia câteva zgârieturi şi aripile puţin strâmbe.

Roţile, pneurile, motorul şi volanul rămaseră neatinse.

— Totul e în ordine, murmură Marcel.

La fel ca Gestier, îşi puse mantaua şi casca unui neamţ şi, învârtind manivela, puse în mişcare motorul, care se oprise înainte de-răsturnarea vehiculului.

Era aproape de ziuă: spre răsărit, orizontul se lumina. Marcel Dunot intră în adăpostul blindat, care ocrotea

partea anterioară a vehiculului, apucă volanul şi porni motorul.

Automobilul se urni, brusc.

— Şi acuma, nemţii n-au’ decât să vină! murmură Marcel, în timp ce greoiul vehicul începu să se mişte pe drumul noroios.

XV

Ziua venea încet, o zi tristă, cenuşie, Printre nouri îngrămădiţi pe cer, razele soarelui nu treceau decât foarte greu. Dar ce-i păsa lui Marcel Dunot! Se simţea plin de curaj şi avânt. Datorită auto-mitralierei cucerite cu atâta vitejie, era gata să înfrunte pe toţi nemţii din lume.

Trecând peste gropile săpate în pământ de obuze, maşina înainta cu riscul să se răstoarne peste ridicăturile de pământ din drum. Motorul puternic, funcţiona de minune şi Marcel îşi spuse că, pentru o maşinărie nemţească, nu era chiar atât de rău.

Cu mâinile pe volan, Cu ochiul cercetând drumul prin ferestruicile turlei, Marcel Dunot era gata la orice.

În spatele lui, în cupola ce adăpostea mitraliera, Gestier, aşezat pe un scăunaş de oţel, rezemat de patul mitralierei, îşi aprinse o ţigară pe care o găsise în auto şi fuma aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Deodată, el tresări simţind că maşina îşi încetineşte mersul. Apoi, se opri. Faţa lui Marcel Dunot se ivi la una din ferestruicile turelei.

— Ce-i? îl întrebă Gestier care se ridicase. S-a stricat maşina?

— Nu, dar am vrut să-ţi vorbesc şi nu puteam s-o fac în mers.

— A! da...

— Ascultă aici! Suntem la un kilometru de ferma unde

au rămas Long şi Covert. Vreau să văd ce s-a făcut cu dânşii...

— O! Sunt sigur că nemţii i-au omorât! Dar o să-i răzbunăm!

— Nu se ştie! Poate că tovarăşii noştri n-au fost încă ucişi. În orice caz, o să vedem! Să ne apropiem de fermă: nemţii ne vor lăsa, pentru că vor crede că suntem de-ai lor. Ne vom opri în faţa porţii. Tu, care ştii nemţeşte, ai să le strigi să se adune toţi, tratându-i ca păduchioşi şi pungaşi, pentru ca să fie siguri că le vorbeşte un ofiţer de-al lor...

— N-ai nicio grijă! Am să-i beştelesc cum se cuvine!

— În sfârşit, să nu-ţi fie ruşine! Se vor aduna, fireşte! Aştepţi un moment până vor fi toţi şi...

—...am să-i stropesc cu mitraliera! termină Gestier.

— Aşa, măi băiete! Şi nu cruţa gloanţele: sunt gloanţe nemţeşti şi trebuie să le înapoiem nemţilor. Fiecăruia ceea ce i se cuvine!

Şi Marcel Dunot, fără să aştepte vreun răspuns, îşi reluă locul la volan. Dădu drumul la toată viteza. Motorul dudui. Maşina greoaie zbură cu iuţeala unui expres. Marcel zări înaintea lui ferma. Din depărtare părea pustie. Nimeni nu era prin împrejurimi. Marcel se simţi neliniştit: să fi plecat nemţii?

— Vom vedea curând! murmură el.

Fără să încetinească mersul cu riscul să se răstoarne, el dădu drumul maşinii peste gropile uriaşe săpate de obuze de-a lungul zidului ce înconjura clădirea imensă şi, după ce făcu o curbă reuşită, se opri în faţa porţii.

Neliniştea se mai potoli.

Curtea era plină de soldaţi nemţi. Mai mult de două sute. Erau adunaţi în jurul unui subofiţer uriaş şi roşiatic, care, cocoţat pe un butoi desfundat, citea dintr-o hârtie mototolită. Însoţea cititul cu observaţii hazlii, care

stârneau râsetele nemţilor.

Auzind zgomotul automobilului se opri.

— Gestier! Nu te mişca şi fi gata să tragi! strigă Marcel cuprins de o presimţire ciudată.

— Am înţeles! răspunse lorenul.

Marcel Dunot deschise capacul turelei şi se sui pe carapacea' de fier ce apăramaşina. Atunci înţelese motivul adunării nemţilor şi a veseliei lor.

În fundul curţii, sprijiniţi de marginea fântânii, cu picioarele şi mâinile legate, doi oameni numai în cămăşi stăteau cu picioarele goale: Long şi Covert? în faţa lor, o duzină de nemţi, mai mult sau'mai puţin beţi, cu căştile pe o ureche stăteau cu armele întinse, gata să tragă asupra lor. Aceştia, calmi şi dispreţuitori, aşteptau moartea cu bravură.

Marcel Dunot îşi muşcă buzele ca să nu strige. Dar înţelese că cea mai mică imprudenţă putea să-i piardă. Izbuti să dea feţei sale o expresie de voioşie crudă şi intră în maşină, fără să se grăbească.

— Gestier! zise el tovarăşului său. Strigă subofiţerului să-i dea înainte.

— Am înţeles! răspunse dânsul şi strigă nemţeşte, cât îl ţineau puterile:

— Hei, băiete, continuă-ţi cuvintele! Şi termină odată.

Feldwebelul înţelese că ordinul îi era adresat lui. Cu o voce nesigură, el reluă:

—...Având în vedere că cei doi spioni francezi, vicleni au meritat, moartea de douăzeci de ori, pentru că au întrerupt...

Se opri, nevoind fără îndoială să facă aluzie, în faţa ofiţerului pe care-l credea în automitralieră, la orgiile întrerupte de Marcel Dunot şi de tovarăşii săi.

Dar tulburarea sa crescu şi mai mult când automobilul trecu poarta şi intră în curte. Nemţii, cam neliniştiţise

dădură la o parte. Marcel Dunot, care se aşezase la volan, îndreptă maşina spre fântână lângă care se aflau Covert şi Long.

Ajuns la trei metri de dânşii, se opri. Nemţii însărcinaţi cu execuţia se dădură la o parte, neştiind ce să facă. Subofiţerul, cocoţat pe butoi, nu mai îndrăznea să reia firul discursului său.

— Gestier! Foc! strigă Marcel Dunot.

Mitraliera ţăcăni. Nemţii, cosiţi ca spicele coapte, cădeau cu grămada. Maşina morţii se mişca încet şi stropea curtea în toate direcţiile!

Puţinii nemţi neatinşi o luară la goană, care în clădire, care spre poartă ca să se pună la adăpost. Marcel Dunot, cu pumnalul în mână, sări afară şi alergă spre Long şi Covert. În trei secunde, tăie frânghiile ce-i legau.

— Repede! Sus! le strigă el arătându-le maşina.

Cei doi oameni, fără un cuvânt, săriră în maşina blindată.

Era tocmai timpul! Nemţii câţi mai rămăseseră, după surpriză, luară armele şi de la ferestrele fermei, aruncară o grindină de gloanţe spre automobil – dar acestea se turteau de blindaj fără să facă vreun rău.

— Gestier! Atenţie! Trimite-le încă o salvă! strigă Marcel.

Şi în acelaşi timp dădu drumul motorului.

Maşina greoaie descrise încet un semicerc, trecu apoi poarta salutat de o ultimă salvă şi o apucă pe drumul desfundat în timp ce nemţii, neputincioşi, urlau de furie; încă o descărcătură mai culcă la pământ pe câţiva, care încercau să se ia după automobil.

— Ah! dragul meu Dunot! Ştii, ai venit la ţanc strigă Covert, după ce mitraliera amuţi. Meriţi să fi binecuvântat pe legea mea, eram între viaţă şi moarte. Nu-i aşa? Long?

— Aşa-i făcu marsiliezul sentenţios. Tu ne-ai salvat, Dunot! Nu voi uita niciodată. Poţi să spui că...

— Să nu mai vorbim despre asta! îi întrerupse Marcel aplecat peste volan. Oricine în locul meu ar fi făcut la fel. ¡Dacă am reuşit, e că m-a ajutat întâmplarea şi pentru că nemţii n-au apucat să vă ucidă. Nu vă mai necăjiţi. Odihniţi-vă acuma, pentru că drumul nu-i uşor şi din moment în moment putem primi un obuz sau un glonţ.

Marcel Dunot nu exagera deloc: automobilul, se vede, fusese reperat din liniile franceze de pe malul celălalt al Yserului şi câteva obuze trecură, unul după altul, la câţiva metri de dânşii.

— E un 75! murmură Long cu admiraţie.

Obuzele vâjâiau şi traiectoria lor se apropia mereu.

Din fericire pentru fugari, Marcel Dunot, care vedea totul, apucă cu maşina pe un drum care mergea în direcţia nord-vest. Câteva clipe maşina fu ascunsă între dune, obuzele încetară să mai vâjâie în jurul lor.

Dar drumul devenea din ce în ce mai rău.

Automobilul ca o corabie bătută de vânturi, se apleca, se hurducea, sălta, se înfunda până la osii în gropile pline de apă, sărea peste trunchiuri de copaci, se lovea de mormanele de pietre şi cu toate acestea, înainta mereu.

Ţintuit la volan, zguduit, scuturat, zdruncinat de fiecare dată, Marcel Dunot, scurta mereu orizontul, aşteptându-se să vadă, în orice clipă, o patrulă de ulani. Dar drumul era pustiu.

Câteva detaşamente de soldaţi, nemţi ce făceau corvoadă trecură fără niciun incident; teutonii, fără să bănuiască ceva, se dădeau la o parte, spre marginea drumului. Marcel Dunot, oricât ar fi vrut să tragă într-înşii, se abţinu.

Trecură, prin câteva sate, dacă se poate da acest nume unor ruine înnegrite de obuze şi incendii.

Automobilul înainta printr-o câmpie, cu copaci rari şi uscaţi, lângă care putrezeau stârvuri de cai. În depărtare,

fumuri se înălţau spre cerul cenuşiu – erau nişte târguri ce ardeau.

Fără să încetinească mersul, Marcel Dunot traversă târgul Wynendale, care era ocupat de un regiment de Landwehr. Nemţii lăsară să treacă automobilul fără să întrebe ceva. Pe un stâlp indicator, Marcel citi „*Ostende 22 kilometri*!”

— Într-o jumătate de oră, ajungem acolo! zise el.

— Unde? întrebă Long.

— Ei, la Ostende! făcu Covert. Nu-i aşa, Dunot?

Marcel nu răspunse. Zărise, la un kilometru înaintea lor, un automobil cenuşiu care apucă pe un drum perpendicular – pe acela unde se afla auto-mitraliera şi mergea şi el spre Ostende. Părea că avea aceeaşi viteză ca şi maşina celor patru francezi.

Timp de câteva clipe, Marcel se uită într-acolo. Unde dracu’ mai văzuse el automobilul ăsta. I se părea că-l recunoaşte. Deodată, tună:

— El e! El e! Da! Banditul! Vine să ne ceară socoteală!

Căci recunoscuse automobilul cenuşiu: era al lui Fairfield-Punzler, spionul german, pe care-l împiedicase, cu câteva zile înainte, să arunce în aer podul de cale ferată din Bissezeele!

Fairfield-Punzlerreuşise să fugă cu automobilul după ce-l asasinase pe complicele său şi, de atunci, toate cercetările făcute de autorităţile franceze rămăseseră fără rezultat.

¡Strigătul lui Marcel Dunot îi făcu pe tovarăşii săi să tresară.

— Ce-i nou! întrebă Long care nu putea să vadă nimic de la locul său.

— Nou? Am zărit automobilul spionului neamţ, pe care-l caut de săptămâni! explică Marcel.

— Atunci ne punem pe lucru şi-l dăm gata! strigă Covert. Avem doar o mitralieră, care nu-i pentru tăiat

frunze!

— Trebuie să ne mai apropiem! zgomotul mitralierei ar atrage atenţia nemţilor şi ne-ar recunoaşte, explică Marcel. Să lucrăm cu mai mult cap. Dacă reuşim să ajungem automobilul, fac eu ce fac şi-i aţin calea. Dacă stopează... mă explic eu cu ei.

— Adică cum? declară Coveft.

— Ş-apoi, o să putem să ne mai înnoim, adăugă Long, care era mai practic, arătându-şi cămaşa şi pantalonii, singurele haine pe care i le lăsaseră nemţii – de altfel ca şi lui Covert.

Marcel Dunot acceleră. Auto-mitraliera gonea din răsputeri. Dar, ca şi cum oamenii din misteriosul automobil ar fi simţit că nu trebuie să se lase ajunşi, maşina lor iuţi viteza:

— Cred că degeaba îi urmărim, mormăi Marcel Dunot. Dimpotrivă ei ne pândesc pe noi.

— Ar trebui să le trimitem câteva gloanţe! mormăi Long.

— Nu l ar însemna să pierdem totul. Cu atât mai mult cu cât nu mai suntem departe de Ostende. Se vede că spionul merge şi el într-acolo; Suntem siguri că n-are să ne scape! Lăsaţi pe mine.

— O! Avem încredere în tine, Dunot, afirmă Long.

— Comandă şi ne vom supune, întări Covert.

Într-adevăr, după câte văzuseră ce făcuse Marcel

Dunot, cei doi soldaţi erau hotărâţi să-l urmeze până la moarte.

Automobilul cenuşiu înainta mereu, între dealuri, se zăreau primele case din Ostende, în mare parte neatinse.

Maşina lui Fairfield trecu, fără să se oprească prin faţa unui pluton de soldaţi, postaţi la intrarea în oraş.

Maşina lui Marcel Dunotâl imită.

După câteva sute de metri, automobilul cenuşiu încetini mersul. Înconjură gara şi intră în curtea unei vile elegante.

Marcel Dunot sosit cu două minute mai târziu, nu văzu' decât un soldat neamţ care închidea porţile grele de fier.

Cu viteza micşorată, auto-mitraliera, trecu prin faţa vilei, pe care Marcel citi: „*Vila amintirilor*!"

— Mă voi întoarce, murmură regele boxerilor care conduse maşina greoaie până într-un loc acoperit de ruinele unei case distruse de explozia unui obuz. Aici! făcu Marcel, după ce stopă. Numai dracul mai poate să-i aducă pe nemţi aici. Ca să bănuiască că se află aici un automobil, trebuie chiar s-o ştie!

Voi rămâneţi aici, Gestier, care are o uniformă de neamţ, va sta de pază şi va îndepărta pe cei care ar veni. El vorbeşte bine nemţeşte şi nu are de ce să se teamă. Eu mă duc să încerc să mă introduc în vila unde a intrat spionul. Trebuie să fie interesant!

Uite colo un ceasornic – şi Marcel arătă un perete pe care era fixat un mic ceasornic de alamă – dacă nu mă întorc până la miezul nopţii, înseamnă că nu mă mai întorc şi atunci vă descurcaţi fără mine. Ţineţi o mie de franci de aur.

— Dar... vru să spună Covert.

— Nu-ţi face inimă rea, băiete: sper să mă întorc. În sfârşit, nu se poate şti.

Şi, depunând pe bancă mia de franci, Marcel Dunot strânse mâinile celor doi oameni, deschise portiera şi sări pe pământ.

XVI

Îndreptându-se spre „Vila amintirilor", Marcel Dunot îşi stabili planul de luptă. Planul conceput nu era chiar atât de uşor. Vila amintirilor" adăpostea, desigur, vreun personaj înalt, un general sau aşa ceva, aşadar trebuie să fie bine păzită. Era deci greu şi periculos să pătrundă, mai ales că

Marcel Dunot vorbea foarte prost limba germană şi sub mantaua luată de la neamţul din auto-mitralieră, purta încă uniforma de marinar. Drept armă avea un pumnal şi un browning găsit în automobil. Cu aceste arme şi cu forţa, curajul şi îndrăzneala sa, Marcel Dunot era gata să înfrunte orice.

Pe străzi era puţină lume. Câţiva soldaţi bătrâni din Landsturm, în uniforme ponosite şi murdare, cu feţele galbene şi uscate, se plimbau obosiţi şi istoviţi.

Marcel-Dunot ajunse lângă vilă şi constată că era păzită cu Străşnicie, ceea ce nu-l prea miră. Îşi luă o înfăţişare cât se poate de nevinovată şi cu paşii rari, cercetă împrejurimile. Grădina din jurul vilei era înconjurată de un zid înalt făcut din cărămizi roşii, în lungul căruia soldaţii saxoni cu baioneta la armă, erau înşiraţi la fiecare zece metri. Erau băieţi zdraveni, cu înfăţişare hotărâtă, dispreţuitoare şi crudă. Se vedea că fuseseră aleşi pe sprânceană. Marcel Dunot simţi că era imposibil să-i înşele sau să le vină de hac. Erau atât de aproape unul de altul, încât nici prin gând nu-i trecea să-i atace.

Totuşi, Marcel voia să pătrundă în vilă, cu orice preţ. Şi când îşi punea ceva în gând, nimic în lume, nu-l putea sili să renunţe la planul său.

Fără să se gândească îşi urmă drumul în pace, croind planuri din ce în ce mai fantastice. Era atât de cufundat în gândurile sale, încât nu-l văzu pe un bucătar, care ieşea pe poarta de serviciu. Ducea pe cap un coş şi-l izbi cu-atâta putere, încât omul, surprins, se clătină, gata să cadă în noroi, şi lăsă să-i scape coşul.

— Încă un beţivan! murmură acesta în franţuzeşte.

Şi ridicându-şi coşul, îi aruncă lui Marcel, pe care-l lua drept neamţ, o privire dispreţuitoare şi se îndepărtă.

Marcel Dunot rămase nemişcat; mijlocul prin care să poată pătrunde în vilă, se ivise de la sine. Dându-se drept

furnizor, îi va veni foarte uşor. Fără să se mai codească, îl urmă pe bucătar, care era la vreo sută demetri depărtare. Omul, de altfel, nu prea era grăbit. Se opri la colţul cel mai apropiat, depuse coşul gol pe trotuar, îşi răsuci încetişor o ţigară şi o aprinse.

Marcel Dunot, care nu se oprise, trecu pe lângă el şi, asigurându-se că nimeni nu-l observă, îi aruncă câteva cuvinte în franţuzeşte:

— Sunt un soldat francez evadat; du-mă într-un loc unde să-ţi pot vorbi. Mergi înainte şi eu te urmez!

Uimirea bucătarului fu atât de mare, încât căscă gura mare, scăpând ţigara, care-i căzu într-o băltoacă cu apă.

Marcel Dunot se îndepărtă cu câţiva paşi, prefăcându-se că se uită în vitrina Unei farmacii. Omul, care nu-şi reveni decât foarte greu din spaima sa, întoarse capul spre el, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că auzise destul de bine.

Marcel zări, în geam, acest gest şi, se întoarse şi el. Cei doi schimbară o privire. Bucătarul, asigurat că nu visează, îi făcu semn lui Marcel să-l urmeze şi, luându-şi coşul, porni mai departe.

După câteva minute, sosi în faţa unei vile în construcţie, rămasă neisprăvită din cauza războiului. Se opri puţin, ca să se asigure că Marcel îl vedea, sări peste îngrăditura de scânduripe jumătate putrezită, care înconjura şantierul părăsit şi dispăru.

Câteva clipe mai târziu, Marcel îl ajunse şi coborî în pivniţa clădirii.

Locul era foarte bine ales; grămezi de nisip, saci cu var, aruncaţi de-a valma cu cărămizi, umpleau pivniţa.

Cei doi oameni se aşezară fiecare pe o grămadă de cărămizi:

Aşadar, e adevărat, dumneata eşti francez? începu bucătarul cu voce înceată.

— Cam aşa şi încă din Saint-Quentin! făcu Marcel, care

desfăcu mantaua şi arătă uniforma sa de marinar, ca să întărească cele spuse.

— Chiar aşa-i, făcu bucătarul convins. Dar cum de eşti aici? E extraordinar, ştii?

— Da' de unde, e foarte simplu, dragul meu! Am fost făcut prizonier de către nemţi şi am şters-o, asta-i tot!

— Se spune că sunt la Paris – e adevărat?

— Nu, dar de ce nu la Marsilia? N-au ajuns nici la Yser, măi băiete. Cum te cheamă?

— Jef Cardeboom!

— Eşti din Ostende?

— Nu! Sunt din Namur!

— Şi nu-i iubeşti pe nemţi, nu-i aşa?

— Ştii doar, nimeni nu-i iubeşte! Sunt nişte hoţi, nişte asasini, nişte...

— Ştiu, dragul meu Jef! Şi sunt de părerea ta! Sunt mulţumit că te aud vorbind astfel. Ai să-mi faci un serviciu...

— O, tot ce vrei! Din moment ce eşti francez!

— Bine zici, Jef! Francez sau belgian, înţelegi, e tot una acum! Spune: ce-i casa de unde ai ieşit?

— Vila amintirilor?

— Da!?

— Acolo locuieşte generalul von Barwitz, guvernatorul Flandrei apusene.

— I-ai dus vreun cozonac?

— Nu! Un pateu de ficat. Îi duc unul în fiecare dimineaţă! Şi n-am văzut niciodată un ban de la el! Patronul meu...

— Cine-i patronul tău?

— Cofetarul Costekep! Aşa-i, nu eşti de aici. Altminteri l-ai cunoaşte. E un om de treabă! nici el nu-i iubeşte pe nemţi. Dar trebuie să trăiască!

— Fireşte! Ascultă-mă, trebuie să-mi dai posibilitatea să

intru în Vila amintirilor.

— La generalul Barwitz? Ce vrei să faci acolo? întrebă bucătarul mirat şi neîncrezător.

— Am să-ţi spun, măi băiete! Când am sosit la Ostende, trecând prin faţa vilei, am văzut un automobil cenuşiu în care era. Un spion neamţ periculos, care a încercat, acum câteva zile, să arunce în aer un pod de cale ferată de lângă Dunkerque şi a dispărut fără să-i mai dau de urmă! Atunci, înainte de a ajunge la liniile franceze, am vrut să ştiu ce tot urzeşte neamţul meu. Dacă reuşesc să pătrund în vilă, am să dau eu de el.

— Asta-i cam greu ¡ murmură Cardeboom, îngândurat.

— Dar pe tine te lasă să intri?

— O! pe mine mă cunosc şi merg în fiecare zi!

— Nu face nimic principalul e să intru. Unde te primesc?

— Unde mă primesc?

— Da, când intri, unde te duci?

— A, da!... trec prin poarta de unde am ieşit şi apoi intru într-un fel de birou, unde se află ajutorul de bucătar, sau aşa ceva. Îi dau pateul ş-apoi bună seara! Nemţii ăştia nu se gândesc niciodată să-mi dea şi mie un păhărel!

— Cum îl cheamă pe neamţul ăla?

— Frantz! E un bădăran prost! Şi fudul! Nici nu vorbeşte!

— Şi spui că uşa aceea dă în birou?

— Nu! Dă în grădină. Trebuie să mergi pe o alee şi apoi înaintea unui şopron. După aceea dai de o uşă cu o maşină... da! o marchiză...

— Am înţeles, dragul meu! Ai să-mi dai hainele tale, tu ai să iei pe ale mele... Şi două sute de franci drept despăgubire. De rest mă îngrijesc eu!

— Dar, dacă te prind?

— Nu te teme, n-am să te vând! Un...

— O! nu m-am gândit la asta, am spus numai...

— Da, te-ai gândit la mine, ştiu, dar nu te îngriji. Tu,

când ajungi acasă, trebuie să arzi boarfele mele, ca să nu te pui în pericol! Bine?

— Bine, bine! Din moment ce e împotriva nemţilor, sunt obligat; numai un lucru: nu vreau banii dumitale! Ceea ce fac e pentru Belgia şi pentru Franţa!

Marcel Dunot, emoţionat, strânse mâna bravului băiat.

Acesta se dezbrăcă repede. Marcel îl imită.

În câteva minute, schimbul fu făcut şi Marcel Dunot se văzu într-o pereche de pantaloni de catifea, ponosiţi, şi un şorţ mare, albastru. Pe cap, îşi puse boneta de pânză de un alb îndoielnic.

— Îmi şade bine? întrebă el.

Cardeboona îl examină cu un aer de cunoscător.

— Da! zise el. Cam asta-i.

Marcel Dunot îşi puse în buzunar, revolverul, pumnalul şi câteva lucruri pe care le adusese, printre care fişicurile de aur, portofelul lui Koemer şi cutiuţa cu fiola roşie a spionului.

— Gata! zise el. Nu-mi mai rămâne decât să te întreb ce trebuie să fac ca să mă lase să intru!

— O! nimic mai simplu! Cum te vede cu coşul meu pe care e scris *Casa Costekep*, santinela te lasă să treci. Dacă neamţul nu te recunoaşte, n-ai decât să spui că aduci pateul pentru generalul von Barwitz şi n-are să te mai întrebe nimic.

— Pot să i-o spun în franţuzeşte?

— Sigur! Eu nu vorbesc nemţeşte! Ş-apoi, numai numele generalului lor e suficient ca să-i pună la respect şi să nu te mai întrebe nimic.

— În sfârşit, vom vedea! termină Marcel Dunot, înţelegând că nu mai poate afla nimic de la noul său prieten. Te las, dragul meu. Dacă izbutesc, vin să te mai văd! în orice caz, tu n-ai de ce să te temi!

— O! am încredere în dumneata! afirmă bravul

Cardeboom.

Cei doi tineri îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Şterge-o, Jef! îl sfătui Marcel. E mai bine să nu fim văzuţi împreună. Am să ies după tine.

— Ai dreptate. La revedere şi noroc!

— Să sperăm!

Jef Cardeboom, fără să mai răspundă, sui scara şi dispăru.

Marcel Dunot lăsă să treacă câteva minute şi, la rândul lui, ieşi în stradă. Cu o mână în buzunar, cu cealaltă pe coşul pus pe cap şi acoperit cu un şervet ca să nu se vadă dacă-i gol, Marcel se îndreptă, agale, spre Vila amintirilor.

Datorită faptului că mai fusese, o dată la Ostende, împreună cu bietul Sullivan, Marcel Dunot se orientă uşor şi în câteva minute, sosi în faţa porţii de serviciu a vilei.

Un soldat saxon era de santinelă.

Cu un aer degajat, parcă îndeplinea un lucru foarte firesc. Marcel trecu prin faţa lui şi apăsă pe un buton al unei sonerii electrice. Poarta se deschise. Tânărul francez trecu pragul şi închise poarta după el.

Zări o alee mărginită de arbuşti, care ducea spre o aripă a vilei.

După ce trecu, aşa cum îi spuse Cardeboom, prin faţa unui şopron, Marcel sosi în dreptul unui cerdac din piatră, care ducea la o uşă mică de stejar, cu o marchiză de sticlă colorată.

Marcel Dunot sui cele câteva trepte şi bătu în uşă; aceasta se deschise şi apăru un om cu forme de atlet, îmbrăcat într-o livrea: pantaloni din stofă neagră cu vipuşcă roşie şi o vestă de bazea. Figura sa, largă ca un jambon de Westfalia şi tăbăcită, exprima cruzime.

— Ce mai frai încă! întrebă el, măsurându-l pe Marcel. A fenit astăzi de la foi!

— Am venit cu un cozonac comandat de domnul

general! declară regele boxerilor, cu o îndrăzneală nemaipomenită. Mirat, dar neîndrăznind să-l contrazică pe şeful său, neamţul se dădu la o parte!

Marcel trecu.

— Pune-l acolo! ordonă prusacul, arătând o masă largă din lemn alb care, împreună cu două scaune de paie şi un dulap, forma singura mobilă din odaie. Tot vorbind, el închise uşa, întorcând spatele spre Marcel. Acesta puse coşul pe masă. Astfel avu mâinile libere. Şi, cum neamţul închizând uşa, se întorcea, primi în faţă, pe falca de jos, unul din acei pumni fulgerători al căror secret îl deţinea numai Marcel. Neamţul căzu în nesimţire.

Marcel Dunot îşi frecă pumnul, care resimţi se durerea loviturii şi zâmbi.

„Cred că am terminat cu el! îşi zise el satisfăcut. Dacă n-a murit, are să stea aşa cel puţin două ore. Dar unde să-l ascund?”

Aici era încurcătura! Dintr-un moment într-altul, putea să vină cineva şi să descopere totul. Marcel Dunot deschise dulapul. Era plin cu sticle goale (al căror conţinut îl băuse neamţul); în orice caz, era imposibil să-l ascundă acolo pe vlăjgan.

Regele boxerilor dădu din umeri: ar fi fost o nebunie să mai întârzie. O ştia bine. Căută printre sticlele goale şi reuşi să găsească una, care mai avea câteva picături de vin. Vărsă lichidul pe faţa neamţului, îi puse gâtul sticlei între degete, ca să se creadă că omul murise din cauza beţiei. Apoi, ascunzând coşul şi şorţul albastru printre sticle, închise dulapul şi se îndreptă spre uşa din faţa aceleia prin care intrase.

Dădea într-un coridor pietruit.

Marcel Dunot merse la întâmplare, drept înainte. Trecu prin faţa unei uşi deschise, care dădea într-o bucătărie, unde trei nemţi burduhănoşi, îmbrăcaţi în alb, trebăluiau în

faţa unor cuptoare fumegânde; erau atât de ocupaţi încât nici nu se întoarseră. Marcel ajunse la capătul coridorului, deschise o a doua uşă şi intră într-o anticameră strâmtă, ce ducea în câteva încăperi.

Se opri, auzind nişte voci într-o odaie, dar, cu toate că se apropie de uşă, nu putu să desluşească nimic.

I se părea, totuşi, că recunoaşte vocea lui Fairfield-Punzler. Dar fu nevoit să dea imediat înapoi pentru că auzi nişte paşi ce se apropiau. Temându-se să nu fie surprins, el deschise, la întâmplare, uşa cea mai apropiată şi, trecând pragul, o închise după el. Era o sufragerie mare, împodobită cu mobilă veche flamandă, din stejar sculptat, în faţa uneia din ferestre, o măsuţă acoperită cu o faţă de masă şi cu trei tacâmuri, părea că-şi aşteaptă musafirii. Soarele palid de iarnă, trecând prin perdelele pestriţe, făcea să strălucească vinul în sticlele de cristal şi tacâmurile de argint. Dar Marcel n-avu timp să admire toate astea, căci auzi paşi ce se îndreptau spre uşă. Zări lângă dânsul, un cufăr splendid, sculptat. Ridică capacul, se aşeză la fund şi-l lăsă să cadă.

Încă înainte de a se aşeza, auzi cum se deschidea uşa şi intrară câteva persoane. Auzi apoi zgomotul tacâmurilor sunetul subţire al cristalului: nemţii mâncau şi mestecau în tăcere. Timp de o oră, pronunţară abia câteva cuvinte şi asta numai ca să laude mâncărurile servite.

În sfârşit, răsună vocea aceluia pe care Punzler îl numea general:

— Hoch! Masa asta a fost splendidă! Acum sunt dispus să discut. Ca să se poată folosi de toată capacitatea sa, un bun german trebuie să mănânce mai întâi! Punzler, acum putem vorbi de afacerea noastră.

EXTRAORDINARE AVENTURI ÎN JURUL LUMII

FOC ÎN VEST!

Arizona!... Ţară bântuită de temuţii indieni din tribul Atabaskilor...

„Şeful alb”... misteriosul conducător al pieilor roşii, îndeamnă triburile la revoltă!... în acest timp, o mână de vânători în frunte cu Old Shaterhand şi Winnetu intervin în luptă...

Asediaţi într-o fortăreaţă a lor, ei rezistă eroic...

Câmpul luptei este dominat de groaznica figură a „Şefului alb”!... Vor reuşi oare să-i rupă masca de pe faţă?... Să-i afle identitatea?...

Enigmă.

I
OMUL PROPUNE... DUMNEZEU DISPUNE

După un şir nesfârşit de aventuri petrecute pe Old Death, m-am îndreptat spre Rio-Pecos, cu gândul să fac o vizită fraţilor mei de cruce, apaşii lui Winnetu. Am fost primit foarte bine, dar, din păcate, Winnetu nu era acolo, Plecase la nişte triburi vecine.

Cum ar fi trebuit să aştept cel puţin şase luni până la întoarcerea lui, m-am hotărât să mă duc la Saint-Luis. Pe drum am făcut cunoştinţă, cu un oarecare Emery Botwell. Un om de o energie foarte puţin comună, cu care aveam

să mă mai întâlnesc prin Sahara. Ajuns în Saint Luis, am rămas uimit constatând că numele de Old Shaterhand era pe buzele tuturor. Văzându-mi surpriza, Mr. Aluri îmi spuse cu tonul lui grosolan:

— Nu mai face pe prostul. Într-o lună ăi avut mai multe păţanii ca orice altul în 20 de ani! Ai scăpat ca prin minune din zeci de primejdii, cutreieri preeriile cu cel mai celebru om al Vestului şi mai holbezi ochii când auzi că se vorbeşte de tine! într-un timp atât de scurt ai ajuns aproape tot atât de vestit ca faimosul Old Firehand, care e de două ori mai în vârstă decât tine. Celebritatea ta mă face fericit, căci eu am fost cel ce ţi-a îndemnat primii paşi spre Vest... Ia uite colo...

Bătrânul deschise un dulap şi scoase o carabină de fabricaţie proprie. Îmi explică cum funcţionează şi mă conduse în curte s-o încerc ca să mă conving de valoarea ei. Nu mi-am ascuns deloc entuziasmul, dar i-am atras atenţia că apariţia unei arme atât de teribile ar putea avea cele mai nenorocite urmări atât pentru animale, cât şi pentru oamenii din Vest.

— Ştiu, ştiu prea bine, făcu el, mi-ai mai spus-o. Nu am deloc intenţia s-o arăt cuiva sau să fac altele. Asta este singura şi ţi-o dăruiesc. Păstrează „ucigătorul de urşi” care a devenit un mit în mâinile tale. Sunt sigur că această armă îţi va folosi în premii.

— Nici nu mă îndoiesc, dar deocamdată nu, pot s-o iau.

— De ce?

— Pentru că acum nu plec în Vest.

— Dar unde?

— Mai întâi mă întorc în patrie, apoi plec în Africa.

— În A...! strigă el, rămânând cu gura căscată. Ai înnebunit?

— Nici nu mă gândesc. I-am făgăduit însă lui Mr. Bohvell să-l întâlnesc în Algeria. De acolo vom merge prin Sahara.

— Ca să te înghită vreun leu sau hipopotam!

— Hipopotami nu sunt carnivori şi nici măcar nu se găsesc prin deşerturi.

— Dar leii?

— În adevărata Sahara nu se pomeneşte de aşa ceva căci fiarele de prada au nevoie de apă.

— Bineînţeles, că doar n-or bea sirop! Dar mai e ceva. Ştii tu că acolo se vorbeşte arăbeşte?

— Desigur. Vezi, însă, că cel care m-a învăţat limba arabă era cel mai bun profesor din ţara mea.

— Dracu' să te ia! Nimeni nu se poate înţelege cu ei bine! Pleacă în Sahara! urlă el cu mânie neputincioasă. Nu pricep ce găseşti în ţara aceea în afară de nisip...

Fără să mă mai învrednicească cu vreo privire, intră furios în magazin. Dar buna dispoziţie îi reveni numaidecât. Oprindu-se în faţa mea, când l-am urmat înăuntru, mă întrebă:

— Deci pleci?

— Desigur.

— Şi carabina?

— Şi ea...

— Ei bine, ia-le pe amândouă şi să nu-mi mai calci pe aici. Auzi în Sahara!

Îmi aruncă armele, deschise uşa, mă împinse, afară şi puse zăvorul după mine. Dar înainte, de a pleca, i-am mai zărit capul pe fereastră şi l-am auzit strigând:

— Treci diseară pe la mine!

— Bine.

— Am să-ţi trag o chelfăneală, să măţii minte... Şi acum, şterge-o din faţa mea.

II
FOC ÎN PREERIE

Când m-am întors după şase luni, Mr. Henry mă privea ca pe un înviat din morţi şi se arătă nespus de fericit când află că armele dăruite de el îmi fuseseră foarte de folos în luptele mele contra arabilor.

Totodată am aflat că şi Winnetu trecuse prin Saint-Louis şi-mi lăsase vorbă să plec spre Rio-Suanca, unde vâna bizoni cu războinicii lui.

M-am aşternut la drum numaidecât şi după trei săptămâni, am ajuns la fluviu. Acolo mi-a fost uşor să găsesc lagărul apaşilor. Winnetu admiră mult carabina Henry, dar nu vru nici în ruptul capului să pună mâna pe ea, adorând-o ca pe un obiect sacru.

Am avut plăcerea surpriză să văd că-mi dăruieşte un cal, care fusese crescut de el şi care, pentru iuţeala cu care alerga, fusese numit Swallov. Minunatul animal fusese dresat după cele mai bune metode ale indienilor şi se obişnui foarte repede cu mine.

După câteva zile de la venirea mea, întâlnirăm un convoi de căutători de aur din California. Oamenii convoiului se îngroziră când se văzură înconjuraţi de atâţia indieni, dar spiritele se liniştiră repede când aflară că printre ei se găseau Winnetu şi Old Shaterhand. Abia cu acest prilej mi-am putut da seama de prestigiul de care se bucurau cei doi, mai ales când căutătorii de aur mă rugaseră să-i conduc până la Fort-Scott. Mai întâi am şovăit, nevrând să mă despart de Winnetu, dar acesta, mândru de a-şi vedea prietenul demn de o asemenea încredere, mă făcu să primesc. De la Fort-Scott trebuia să mă îndrept spre marea preerie din Gravei, la vest de fluviul Missouri, unde urma să ne întâlnim, având de gând să treacă pe la vechiul său prieten Old Firehand care se stabilise în acea zonă.

După ce mi-am sfârşit cu bine misiunea, am pornit singur, prin Kousas, apoi prin pământurile siocexilor, unde

am reuşit de câteva ori să scap de urmărirea indienilor, graţie rapidităţii calului meu. Winnetu îmi spusese că drumul meu trecea printr-o regiune unde se descoperise de curând mari zăcăminte de petrol, al căror proprietar era un oarecare Forster. Acesta avea şi o prăvălie, de unde am putut să mă aprovizionez cu de toate.

După calculele mele, trebuia să fiu pe aproape de destinaţie. Ştiam că locul se numeşte New-Venango şi că se afla într-una din multele văi ce străbat preriile şi care, de obicei, sunt străbătute de câte un râu. Totuşi încă nu dădusem de nicio vale.

Calul avea nevoie de odihnă şi, cum la rându-mi, eram la fel de obosit, ardeam de nerăbdare să dau de acea vale. Când tocmai eram pe punctul de a renunţa s-o mai caut, Swallov înălţă capul şi începu să tragă aer pe nări, ceea ce însemna că mirosea a fiinţă omenească ce nu putea să se afle decât relativ aproape. L-am oprit şi am scurtat atent orizontul.

La oarecare depărtare am zărit doi călăreţi. Când se apropiară mai mult de mine, am rămas uimit. Unul dintre ei era foarte tânăr. O întâlnire destul de neaşteptată în mijlocul preeriei.

„La dracu'! Un copil aici, în plină sălbăticiune şi încă îmbrăcat ca Un vânător", am murmurat eu privindu-l.

Mocasinii mei erau ferfeniţă; mânecile hainei peticite erau pline de unsoare, urmarea firească a obiceiului vânătorilor din Vest de a se şterge cu ele la gură după ce se ospătează... Aş fi făcut desigur furori dacă aş fi apărut în societate în ţara mea într-un asemenea hal.

Nu terminasem de cercetat starea îmbrăcămintei mele când tânărul ridică cravaşa în aer în semn de salut şi strigă cu glas sonor:

— Hello, sir! Ce ai de te priveşti astfel?

— Jour servant, tinere. Îmi inspectam îmbrăcămintea şi

constat, vai! că nu e în stare să reziste privirilor tale străpungătoare.

— Dacă înţeleg bine, îţi displace să fii privit?

— Deloc, dar îmi cer dreptul să te privesc şi eu.

— Nu văd niciun inconvenient. N-ai decât să te holbezi cât vrei la mine.

Tânărul de când mă văzuse nu-şi mai lua ochii de la Swalov, pe care îl admira mult.

— Frumos cal. Îl vinzi?

— Pentru nimic în lume.

— E dresat în felul indienilor, făcu el, ca un cunoscător. De unde-l ai?

— De la Winnetu, pe care l-am întâlnit ultima dată la Kio-Suanca.

— Winnetu! N-aş fi crezut niciodată ca să ai asemenea cunoştinţe celebre.

— Pentru ce? întrebai surâzând.

— Am impresia că eşti vreun căutător de aur sau cam aşa ceva... şi astfel de oameni nu se prea pot împrieteni cu Winnetu. Şi apoi, armele prea sunt în bună stare ca să fii vreun vânător-... Nu-mi vine să cred ceea ce îmi spui.

— Oricine are dreptul să aibă armele care-i plac. Le-am cumpărat în Saint-Louis şi le-am plătit.

— Hm! mormăi tânărul cu îndoială. Din partea mea fie şi aşa. Dar ce spui de acest revolver?

Trase din toc un pistol vechi, care semăna mai mult a flintă, şi-l învârti prin aer.

— Hm! l-am imitat eu. Pare să fi fost arma străbunului Adam... Totuşi, îmi închipui că ţi-e de mare ajutor.

— Doar îţi închipui? Ia priveşte, continuă el.

Se ridică în scări, îndemnă calul cu pintenii, făcându-l să se înalţe în două picioare, şi repede fără să mai am vreme să mă feresc, trase de două ori spre mine. Am auzit două şuierături ascuţite, trecând milimetric pe deasupra capului

meu, iar pălăria mi-a zburat în aer ca trasă de un arc.

— S-ar fi putut să-mi zbori şi creierii, i-am spus eu cu un ton rece. E mai prudent să procedezi cu mai multă băgare de seamă.

— Pentru ce? întrebă un glas în urma mea. Creierii unui vântură ţară nu preţuieşte mai nimic, continuă el. Era tovarăşul tânărului, un individ posomorât cu gât de taur. Nu i-am luat în seamă insulta, cu toate că tăcerea a fost apreciată drept incapacitatea de a răspunde.

Tânărul mă intriga. Dovedea o profundă cunoaştere a Vestului, lucru neobişnuit la un om de vârsta lui.

Înaintă spre mine până la câţiva metri. Razele soarelui se reflectau minunat în bogatul său păr aurit... Aerul lui de copil avea în el ceva bărbătesc, ceva de o maturitate şi o voinţă de fier. Fiecare gest al lui avea o asemenea siguranţă, încât nu-ţi îngăduia să-l tratezi ca pe un copil care n-a depăşit încă vârsta de şaisprezece ani.

Mi-am amintit fără să vreau că citisem nu de mult, într-o carte că asprimea vieţii din Far-West provoca brusc tranziţia între copilărie şi maturitate.

Deodată tânărul strânse frâul calului.

— Te îndrepţi spre New-Venango?

— Da.

— Şi vii din prerie?

— După cum vezi.

— Nu eşti totuşi un vânător din Vest.

„— Ai o privire destul de bună, pentru a constata aceasta de la prima vedere.

— Eşti german.

— Credeam că vorbesc englezeşte destul de bine.

— Dacă vrei, putem vorbi nemţeşte.

— Suntem compatrioţi?

— Tata este german, dar mama a fost indiană. Abia acum mi-am dat seama că tenul lui era smead iar părul

negru, ca pana corbului.

Aşadar n-avea mamă şi doar tatăl lui mai trăia.

— Priveşte înainte, îmi spuse el, ridicând braţul. Vezi acel fum ce pare că iese din pământ?

— Desigur, suntem, mi se pare, în valea pe care o caut de azi dimineaţă. Îl cunoşti pe Emerc Forster, regele petrolului?

— Puţin. E tatăl cumnatei mele, care locuieşte cu bărbatul ei, fratele meu, la Omaha. Tocmai mă duceam la ei. Ai ceva cu Mr. Forster?

— Nu, nu cu el personal, ci cu, prăvălia lui. Dacă te-am întrebat despre el, am făcut-o că îmi închipuiam că toată lumea trebuie să-l cunoască.

— Desigur, numai dumneata faci excepţie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că omul care stă lângă dumneata este însuşi regele petrolului. Prezentările au fost cam rudimentare, dar în preerie nu se ţine seama de etichetă.

— Dimpotrivă, am replicat eu. Preeria are eticheta ei riguroasă. Are chiar şi o ierarhie şi crede-mă, nu este la fel ca în alte părţi ale Americii, o ierarhie după avere, ci după inteligenţă şi curaj. Dă unui oarecare alt rege al petrolului revolverul dumitale antediluvian şi trimite-l în preerie. Fii sigur că-şi va lăsa pielea în mâinile primului indian, cu toate milioanele lui.

Observai o privire aprobatoare în ochii tânărului.

— Spusele dumitale, nu sunt în întregime false, zise el, dar câteodată bogăţia şi curajul se înţeleg foarte bine. Sunt o grămadă de vânători ai Vestului, pe care bogăţia nu-i împiedică cu nimic de a fi curajoşi. Ai auzit vreodată de Old Firehand?

— Da, şi trebuie să mărturisesc că destul de des.

— Ei bine, Winnetu şi el cunosc toate filoanele aurifere din Munţii Stâncoşi. Ar putea să-ţi arate mine de o valoare

incalculabilă şi nu cred că asta îi împiedică de a fi adevăraţi oameni ai preeriei... Dar, iată că am ajuns.

Într-adevăr, ajunsesem la marginea unei văi în care se afla un sat. Cabanele de lemn erau mai puţin numeroase decât crezusem. Valea avea forma unui cerc înconjurat fiind de stânci colţuroase străbătută prin mijloc de un râuleţ îngust. Peste tot se zăreau Sonde, construite rudimentar, pentru extragerea petrolului din măruntaiele pământului. În faţa colibelor lucrătorilor se înălţă o clădire solidă şi oarecum, după aparenţe, destul de confortabilă.

Crezând că se vor îndrepta spre această locuinţă voiam să mă despart de cei doi oameni, pentru a merge la magazin. Dar Forster fu de altă părere.

— Nu, tinere, mergem împreună, căci am ceva de lichidat cu dumneata.

Ce Socoteală avea cu mine? Nu ştiam. Curiozitatea îmi fu totuşi repede satisfăcută, căci cum sosiră lângă cabana pe a cărei firmă scria cu litere de-o şchioapă *Store and Boardinh-Hause*, înaintea căruia descălecarăm, Forster se apropie de mine şi, fără altă introducere mă întrebă:

— Vreau să-ţi cumpăr calul. Cât?

— Nu-i de vânzare.

— Două sute de dolari?

Am dat din cap în semn de negaţie, zâmbind.

— Două sute cincizeci?

— Nu-l vând, sir.

— Trei sute.

— Repet, că nu-i de vânzare.

— Trei sute de dolari şi-ţi iei ce mărfuri vrei din magazin. În plus, ai calul meu.

— Păstrează-ţi calul, Sir.

— Îmi trebuie, totuşi, calul dumitale, făcu el cu hotărâre. Îmi place.

— Cred, dar renunţă. Nu eşti destul de bogat pentru a-l

cumpăra.

— Nu sunt... destul de...? strigă el fulgerându-mă cu o privire. Un picioare goale ca tine socoteşte că nu sunt destul de... Asta-i prea mult. Oricât vei trăi, nu Vei putea obţine această sumă prin mijloace cinstite.

Un alt vânător din Vest, la auzul vorbelor rostite de Forster, ar fi răspuns cu arma, dar atitudinea lui mai mult mă înveselea decât mă indigna. De altfel, prezenţa tânărului era un calmant pentru mine.

— Destul. Să nu nu mai vorbim despre asta, am rostit liniştit.

Am întins mâna pentru a apuca căpăstrul calului pe care Forster îl ţinea cu încăpăţânare, dar m-am pomenit cu o lovitură în piept, care m-a făcut să mă dau cu câţiva paşi înapoi.

— Asta să-ţi fie învăţătură de minte, ca să ştii altă dată că atunci când Forster ţinteşte ceva, ştie să intre în stăpânirea lui. Îţi las calul meu şi, pe lângă trei sute de dolari poţi lua ce mărfuri vrei din magazin. Haide, Harry, să plecăm.

Tânărul nu-l urmă numaidecât. Rămase o clipă, privindu-mă cu insistenţă. Cum nu reacţionam în niciun fel şi nu făceam niciun gest pentru a reintra în posesia bunului meu cum ar fi făcut oricare alt vânător încercat din Vestul sălbatic, un dispreţ neasemuit se întipări pe chipul său. Cu un gest, care exprima întreaga sa semeţie, se întoarse şi plecă după Forster. Ştiam însă de ce procedasem astfel. Swalov nu era pierdut şi faptul că-l lăsam un oarecare timp în stăpânirea’ acestuia îmi îngăduia să mai rămân în preajma lui Harry, care începuse să-mi devină din ce în ce mai simpatic. Zâmbind, am pătruns în magazin. Stăpânul barăcii stătuse în prag şi văzuse tot ceea ce se petrecuse între mine şi Emery Forster. Am ales ce voiam să cumpăr şi am întrebat de preţ. Vânzătorul mă privi uimit.

— Ai auzit doar că Mr. Forster ia totul asupra sa. Se ţine totdeauna de cuvânt şi ştiu că voi fi plătit.

— Am auzit, i-am răspuns eu, dar am obiceiul, atunci când cumpăr ceva, să nu plătesc cu banii unui hoţ de cai.

Tocmai voia să izbucnească, dar i-am pus sub nas un pumn plin cu piese de aur. Numaidecât chipul i se-lumină de cel mai profund respect. Am ajuns în cele din urmă la înţelegere în privinţa preţului şi am intrat în stăpânirea unui costum de vânător şi a unei provizii de hrană şi muniţii, care îmi îngăduia s-o duc un timp oarecare.

Afară se întunecase.

O obscuritate de nepătruns acoperise valea cu un văl al morţii. Cum nu mă gândeam să mă culc în cocioaba vânzătorului, am aruncat sacul cu cele cumpărate pe umăr şi am ieşit. Trebuia să-l caut pe Forster, pentru a-l lămuri asupra celor ce credeam despre el.

Era o beznă care te înfiora. M-am îndreptat spre râuleţ şi, ajungând acolo, am simţit un miros particular care nu-mi atrăsese încă atenţia, fiind prea absorbit de discuţia cu Forster. Petrolul, care se scotea din toată valea, mirosea mai puternic în preajma râului. Apa conţinea probabil mult combustibil lichid.

Locuinţa lucrătorilor formau acum o pată întunecoasă greu de desluşit. Am reuşit cu toate acestea să disting în noapte casa lui Forster, ale cărei ferestre erau luminate puternic. Acest fapt mă făcu să bănuiesc că acolo avea loc o serată. Apropiindu-mă mai mult, am auzit un nechezat uşor.

Ştiam că Swalov nu se lăsa dus în grajd de vreun străin, şi Forster, nereuşind să-l astâmpere, îl legase în cele din urmă de unul din stâlpii verandei, de unde putea să-l observe tot timpul. M-am strecurat în curte pe nesimţite, până lângă el. O dată ajuns, privirea mi se opri asupra lui Harry, care era culcat într-un hamac. Fără să pierd din ochi

oamenii strânşi pe verandă, am legat sacul cu cumpărături de şaua calului. Swalov nu se lăsase deşeuat.

— Eşti prea tânăr ca să-mi dai lecţii, spunea Forster. Eşti complet lipsit de experienţă. Să-ţi dau un exemplu: acest coate goale ţi-a inspirat încredere şi ai văzut cât preţuia. N-aş fi crezut niciodată că te-ai putea complace în tovărăşia lui.

Mai mult, am simţit decât am văzut că Harry se înroşise. Răspunse totuşi numaidecât.

— Ştii bine că în astfel de tovărăşii am crescut. Ar însemna să necinstesc faptele tatălui meu dacă aş judeca o atare tovărăşie după aparenţe. Sunt nenumăraţi coate goale care preţuiesc mai mult decât un căutător de aur.

„Forster abia deschise gura să răspundă că, în aceeaşi clipă, se auzi un zgomot înspăimântător, care făcu pământul să seclatine din temelii. Cutremurul era atât de puternic şi, în plus, întorcând capul am zărit în spatele meu un torent de foc năpădind valea cu o iuţeală infernală. În acelaşi moment, un miros îngrozitor, se răspândi în aer, atmosfera părea cuprinsă de un incendiu invizibil.

— Stingeţi luminile! am strigat eu. Aerul e plin cu vapori inflamabili şi voi ţineţi luminile aprinse. Stingeţi toate luminile! Altminteri în câteva clipe valea va fi în flăcări.

Era însă prea târziu, valul de foc cuprinse aproape toate locuinţele în dogoarea şi prăpădul lor. Singurul lucru ce mai rămânea de făcut era salvarea vieţii.

— Să scape cine poate! le-am strigat.

Fără să mă mai îngrijesc de alţii, l-am apucat pe Harry în braţe şi am sărit în şa. N-a mai fost nevoie să fac uz de frâu şi pinteni, căci Swalov îşi dăduse seama de pericol. Ca un bolid calul zbura spre râu. Nu mai puteam merge pe drumul pe care venisem spre New-Venango, căci era în flăcări, iar spre râu nu ştiam niciun drum.

— E vreo ieşire spre râu? i-am strigat în ureche tânărului, care se zbătea în braţele mele.

— Nu, gâfâi Harry, lasă-mă să plec. N-am nevoie de ajutorul tău.

Natural! n-am luat în seamă vorbele lui şi am început să scrutez cu luare aminte bezna de nepătruns. Deodată, am simţit o mână scotocindu-mă la brâu şi tânărul vorbi din nou.

— Lasă-mă, dacă nu vrei să-ţi înfig propriul tău cuţit în pântece.

Cum n-aveam vreme de explicaţii, i-am prins pumnul strâns şi i-am smuls arma din mână.

Pericolul se mărea din ce în ce. Torentul de flăcări atinsese locuinţele de lemn şi depozitele de petrol, care sărea în aer cu detonări formidabile. Fumul negru şi gros mă îneca. Aveam impresia că măruntaiele îmi ard. Puterile începură să mă părăsească şi totuşi nu era vorba de mine, ci de viaţa tânărului.

— Haide, Swalov, înainte. Swal... Limba mi selipi de cerul gurii înainte de a-mi termina vorba. Dar cuvintele erau de prisos, căci admirabilul meu armăsar galopa fantastic. Flăcările luminau îndeajuns valea, pentru a putea observa că nu există nicio ieşire prin acea parte. Nu ne rămânea decât să intrăm în apă şi să trecem pe celălalt, mal.

L-am apăsat uşor cu pintenii şi Swalov sări în mijlocul râului. Cu agilitatea unui felin armăsarul trecu cu bine ultimele obstacole şi ne duse dincolo de râu, într-o preerie năpădită de ierburi, unde se opri. Am alunecat la pământ fără vlagă. Atât de mare îmi era oboseala şi surescitarea, încât mă împiedicaseră, să leşin. M-am ridicat în picioare cu mare greutate şi, cuprinzându-l în braţe pe Swalovf l-am acoperit de sărutările cele mai calde, ca ale unui îndrăgostit pasionat. Cerul era roşu şi focul se întindea cu

un zgomot asurzitor peste New-Venango. N-aveam însă vreme să privesc acest dramatic spectacol căci, în faţa mea, Harry zăcea galben şi rece ca un cadavru. Abia târziu de tot începu să-şi revină. Deschise ochii şi mă privi cu o expresie greu de descris. În cele din urmă, privirea îi deveni normală şi rosti următoarele întrebări:

— Unde sunt? Cine eşti? Ce s-a întâmplat?

— Eşti în afară de orice primejdie, i-am răspuns.

La auzul glasului meu şi la vederea rea prăpădului provocat de flăcări îşi aminti.

— Primejdie... Doamne! Dar valea arde şi Forster... Acest nume aduse aminte de pericolul în care rămăseseră prietenii lui. Se ridică brusc şi cu mâna întinsă, făcu un gest de ameninţare.

— Eşti un laş, strigă el, un coyot împuţit! Ai fi putut să-i salvezi pe toţi, dar ai fugit ca un şacal când aude lătratul câinilor. Te urăsc! Lasă-mă să plec.

L-am apucat de braţ.

— Rămâi aici, n-ai ce face aici. Îţi primejduieşti viaţa fără niciun folos.

Se smulse însă din strânsoare şi fugi. Am simţit ceva rece în mână. Era un inel, care îi alunecase din deget. Am alergat după el, dar dispăruse în întuneric. Tânărul era sensibil şi îngrozitoarea catastrofă îi pusese nervii la grea încercare. Am pus inelul în buzunar şi m-am aşezat pe Iarbă. Aveam de gând să-mi petrec noaptea acolo, căci, înainte de ivirea zorilor, nu puteam să trec râul. Toată noaptea, m-am întrebat ce se întâmplase cu locuitorii din vale. N-am putut să închid ochii nicio clipă. Când, în cele din urmă, se făcu ziuă, am constatat că locuinţele fuseseră arse până la temelie. Afară de o colibă aşezată pe o colină, toată valea fusese transformată în scrum. În faţa colibei, am zărit câţiva oameni discutând şi m-am îndreptat spre ei. Harry, se găsea şi el acolo. L-am zărit în timp ce mă

arătam celorlalţi. Unul dintre oameni intră în colibă şi, când apăru, razele soarelui se reflectau pe oţelul unei carabine. Înaintă spre mine şi-mi strigă:

— Hei, tu de colo! Ce mai cauţi pe aici? Şterge-o mai repede, dacă nu vrei să-ţi găuresc pielea.

— Am venit să vă dau ajutor, i-am răspuns.

— I-auzi! făcu el zeflemitor. Ştim noi cum ajuţi dumneata!

— Trebuie să vorbesc cu Harry.

— Nici să nu te gândeşti.

— Trebuie, totuşi, să-i dau ceva.

— Destul cu gluma. Şterge-o! auzi la el, laşul care se răzbună incendiind.

Pentru un moment a fost incapabil să răspundă. Mă, socoteau un incendiator. Interpretând greşit tăcerea mea omul continuă:

Nu mai sta pe gânduri! Dispari, mai înainte de a apăsa pe trăgaci. Şi, însoţind vorba cu gestul, duse carabina la umăr.

— Dar, eşti nebun! Incendiul a izbucnit pentru că vapori de petrol s-au aprins de la lămpile voastre. E vina voastră!

Drept orice răspuns omul trase. Indignarea mă ţinu în loc. N-am făcut niciun gest de a scăpa de glonţul ce-mi era. Destinat şi aceasta îmi fu salvarea, ochise prost. Muşchii mi se încordară. Ardeam de dorinţa de ai răspunde cu alt glonţ. Dar, cum era şi normal, n-am făcut nimic. Le-am întors spatele, fără să mai privesc în urmă. Ajungând lângă Swalov, am încălecat şi am pornit în goană.

III
OLD FIREHAND

Câteva zile mai târziu, am ajuns în preria Gravei, unde a trebuit să-l aştept pe Winnetu o săptămână întreagă. Când

în sfârşit, veni şi el, plecarăm din acea prerie, căci apaşul îmi spuse să fugim de indienii siax.

— Mă bucuram înainte că aveam să-l văd în fine pe Old Firehand, celebrul vânător al Vestului, de care auzisem atâtea. Călătoria nu se desfăşură fără pericole. Chiar a doua zi am găsit un semn neliniştitor, urmele unui indian, o iscoadă fără îndoială şi, la marginea unei păduri un fragment de săgeată pe care o frânsese fără să-şi dea seama. O aruncătură de ochi îmi ajunseră să constat că nu era vorba de o simplă săgeată de vânător.

— Au dezgropat securea de război, i-am spus apaşului. Acesta e însă un tânăr fără experienţă, căci a luat puţine măsuri de precauţie. Cercetarea urmelor ne dovedi că indianul trecuse pe acolo cu puţină vreme înaintea noastră şi ne hotărâsem să-l urmărim, pentru a vedea ce gând are. Pe înserate, descălecarăm, căci, rămânând pe cai, însemna să-i pierdem urma. Am scos binoclul din buzunar şi am cercetat cu luare aminte orizontul. Mare mi-a fost mirarea când, la câteva leghe în faţă, am zărit o dungă întunecoasă şi dreaptă, care mergea dinspre Est către Vest. I-am dat binoclul lui Winnetu.

— Uff! exclamă el. E drumul Calului de Foc. A cercetat apoi atent calea ferată. Văzând că se depărta, ascunzându-se printre ierburi, fără a pricepe despre ce era vorba am făcut la fel.

— Indieni! zise el, arătându-mi cu mâna în direcţia liniei ferate. Sunt ascunşi printre ierburi, dar le-am zărit caii.

— Ce gânduri pot avea? l-am întrebat.

— Nu-i greu de bănuit, frate, spune Winnetu. Vor să distrugă drumul Calului de Foc.

— Aşa cred şi eu. Dă-mi binoclul.

Mi-l dădu şi am înaintat cu precauţie. Apropiindu-mă de grupul de indieni am zărit vreo 30 ascunşi cu grijă între ierburi. Unii erau înarmaţi cu carabine alţii cu arcuri.

Deodată, am auzit orăsuflare uşoară în spatele meu. Am pus mâna pe cuţit şi m-am întors dintr-o mişcare. Era Winnetu, care nu mai avusese răbdare să rămână lângă cai.

— Uff! exclamă el, fratele meu e îndrăzneţ de a înaintat atâta. sunt ponkaşi, cei mai îngrozitori indieni dintre Siouxi şi, iată colo, pe Parranog, *Şeful alb*. L-am privit uimit.

— Şeful alb?

— Fratele meu n-a auzit vorbindu-se încă de Parranoh, sălbaticul şeff al Atabaskilor! Nimeni nu ştie de unde a apărut, dar e un şef curajos, pe care indienii l-au primit printre ei. Când bătrânii tribului au fost chemaţi de marele Manitu, Parranog a primit numirea de şef.

— Fratele meu îl cunoaşte?

— Winnetu s-a luptat cu el cu tumahawk-ul, dar Parranog nu ştie cei aia o luptă cinstită.

— Da, îmi dau seama că acest alb e un trădător. Vrea să oprească Calul de foc, să-şi ucidă fraţii şi să-i jefuiască. Ce crede fratele meu?

— Va merge să-i vestească pe albi de primejdia ce-i pândeşte.

Într-adevăr, nu o dată indienii recurgeau la acest mijloc pentru a prăda. Aveam acum ocazia să văd eu însumi, întunericul începu să se lase, opac şi lugubru. Siluetele arămiilor abia se mai desluşeau în negura nopţii. L-am rugat pe Winnetu să se întoarcă lângă cai şi să mai aştepte. M-a ascultat, dar nu fără a-mi spune:

— Dacă fratele meu se va afla în pericol, să imite strigătul Coyotului şi voi alerga în ajutorul lui. Apaşul se îndepărtă, în timp ce eu m-am târât de-a buşilea către ponkaşi. Ajuns în apropierea lor, m-am oprit. Terenul căii ferate era în acest loc bolovănos, aşa că indienii puteau îngrămădi pe şină, bolovani, care, după răsuflarea lor greoaie, păreau să fie destul de mari. Nu mai trebuia, să

pierd nicio clipă. Am făcut cale întoarsă şi când am ajuns lângă Winnetu, mă aflam într-o excitaţie extremă. Trenul putea să sosească în fiecare moment şi, pentru a-i înştiinţa pe călători, trebuia un timp oarecare. Am sărit numaidecât în şa şi ne-am îndreptat în goană spre Est, de-a lungul căii ferate. Trecu un sfert de oră, apoi încă unul. Străbătusem o distanţă destul de mare aşa că nu ne-am temut că ponkaşii vor observa ceva. Când am socotit că eram dincolo de orice primejdie am descălecat. Winnetu făcu la fel. După ce ne-am adunat câteva crengi, alcătuind din ele un fel de torţă, pe care puteam s-o aprind uşor. Apoi am rămas în aşteptare. După câteva minute, am zărit în depărtare o lumină roşiatică şi am auzit un zgomot ce se mărea din ce în ce mai mult. Mai întâi imperceptibil, apoi ca un tunet năprasnic. Clipa mult aşteptată, sosise. Trenul înainta cu o viteză vertiginoasă, răsfrângând în jurul lui o lumină gălbuie. Am scos revolverul şi am tras câteva focuri asupra torţei din ramuri uscate. Într-o zecime de secundă, s-a aprins. Am înaintat către şină rotind în aer torţa, pentru a atrage atenţia maşinistului. Acesta, observând semnalul, opri locomotiva. Trenul trecu pe lângă noi încetinindu-şi mersul. Fără să iau seama de privirile mirate ale maşiniştilor, am început să strig:

— Stingeţi luminile! Numaidecât, un întuneric de nepătruns ne stăpâni pretutindeni. Personalul trenului, făcea dovada unei discipline de fier.

— Ce înseamnă asta? se auzi un glas de pe locomotivă. De ce stingeţi luminile? Suntem în pericol?

— Trebuie să rămâneţi în obscuritate, le-am răspuns eu. Indienii vor să atace trenul.

— Drace! Dacă cele ce-mi spui sunt adevărate, atunci eşti unul din cei mai de treabă oameni pe care i-am întâlnit.

Maşinistul coborî din locomotivă şi-mi strânse mâna cu

atâta putere, încât am scos un strigăt de durere. Cât ai clipi din ochi toţi pasagerii se dădură jos din vagoane, întrebând tulburaţi despre ce era vorba. În câteva cuvinte, i-am pus la curent cu situaţia. Agitaţia devenise foarte mare.

— Perfect, strigă şeful trenului. Desigur sunt mulţi, dar suntem înarmaţi destul pentru a le ţine piept.

— Sunt treizeci de ponkaşi.

— Noi suntem mai mulţi. Dar, asta ce mai e? Un indian cu dumneata? Şeful duse mâna la centură, ca şi cum ar fi vrut să scoată revolverul, privindu-l neîncrezător pe apaş.

— Fii liniştit, domnule. E tovarăşul meu de vânătoare.

— Atunci e altceva. Cheamă-l mai aproape. Cum îl cheamă?

— Winnetu. E şeful apaşilor.

— Winnetu? se auziră câteva voci mirate.

Un om vânjos, care stătuse până atunci retras, se apropie de noi. Felul în care mergea mă făcu să bănuiesc numaidecât că era un vânător din Vest. Se îndreptă direct spre apaş, în faţa căruia se opri.

— Winnetu, l-ai uitat pe fratele tău alb? rosti el.

— Uff! exclamă indianul surprins. Cum s-ar putea ca Winnetu să-l uite pe Old Firehand, cel mai mare dintre vânătorii albi, cu toate că nu l-a mai văzut de mult timp? Călătorii, uluiţi din cale afară de surprizele survenite, ne priveau miraţi. După cunoştinţele de rigoare făcurăm planul de atac. Aveam să ne furişăm spre indieni şi, la adăpostul întunericului, să-i atacăm pe neaşteptate. După aceea, aveam să-i imobilizăm, trenul v-a putea să-şi continue drumul, dar numai după ce curăţam linia.

— Ei, cine vine cu noi? Nici unul din călători nu voia să lipsească şi toţi ni se alăturară.

— Luaţi-vă armele şi urmaţi-ne. N-avem vreme de pierdut. Indienii trebuie să cunoască ora când trebuie să

treacă trenul şi aşteptarea prea lungă i-ar putea face să se neliniştească.

Plecarăm, eu cu Winnetu în frunte. Străbăturăm drumul în tăcere, căci cel mai mic zgomot ne-ar fi putut trăda. Ajunşi în apropierea adăpostului ponkaşilor, ne trântirăm la pământ şi începurăm să ne târâm spre ei, cu mari precauţii. Între timp răsărise luna şi razele sale palide luminau ţinutul întreg, îngăduindu-ne să vedem în jurul nostru la mare distanţă. Curând, am zărit, la o oarecare depărtare, o siluetă întunecată. Era un indian de pază. Nu ne putea vedea căci stătea cu spatele.

Apropiindu-ne mai mult, am distins masa celorlalţi ponkaşi, culcaţi pe iarbă. Caii se aflau lângă ei priponiţi şi legaţi. Acest fapt putea să ne fie fatal, căci nechezatul lor ne-ar fi putut trăda. Acum se zăreau bine bolovanii de pe şină. Continuam să înaintăm, gata să tragem la nevoie. Trebuia să îndepărtăm paza, lucru pe care numai Winnetu l-ar fi putut face fără zgomot. Neşovăitor, indianul se apropie de ponkaş, dispăru în tufiş după care apăru din nou. În locul ponkaşului, stătea acum de pază Winnetu. Ce era mai greu făcuse el. Înainte ca cineva să dea vreun semnal, am auzit o detunătură. Unul dintre călători, cu nervii mai slabi, apăsase din greşeală pe trăgaci. Zgomotul ne obligă să ne aruncăm asupra ponkaşilor fără zăbavă. Observându-ne, aceştia alergau spre cai, pentru a scăpa cu fuga.

— Atenţie! strigă Old Firehand, ochiţi capii. Împiedicaţi-i să fugă!

O răpăială de gloanţe îi răspunse şi lupta începu. Indienii şi caii formau o aglomerare de nedesfăcut. Carabina’ lui Henry mă ajuta cu folos. Old Firehand şi Winnetu se aruncară în mijlocul lor cu tomahawurile în mână. Cel dintâi golise magazia revolverului de cartuşe şi acum se lupta cu securea unui ponkaş ucis. Cât despre Winnetu, nu

lovea decât o dată; a doua lovitură era de prisos. Ajutorul dat de călători fu nul. Trăgeau la întâmplare, în direcţia indienilor, greşind ţinta regulat şi o luau la fugă când vreunul dintre indieni făcea gestul de a se repezi spre ei. Sfârşind toate gloanţele, am tras securea de la brâu şi m-am alăturat celor doi aprigi vânători de oameni. Ştiam cum se lupta Winnetu aşa că nu-l mai priveam. În schimb, spectacolul pe care mi-l oferea Old Firehand îmi amintea de povestirile istorice, în care era vorba de Boland, pe care le citeam cu nesaţ în copilărie. Bine înţepenit pe picioare îi dobora unul după altul pe indienii ce aveau nenorocirea să fie în preajma lui. Părul lung îi flutura pe umeri, iar razele lunii se reflectau pe chipul său de piatră, pe care se citea dorinţa de a învinge. Deodată l-am zărit pe Parranog în mijlocul unui grup de indieni şi am căutat să mă apropii de el. Acesta, căutând să mă evite, căzu aproape în mâinile lui Winnetu. Apaşul se aruncă asupra lui:

— Parranog! Câine de atabask! Ţărâna îţi va suge sângele şi corbii îţi vor smulge carnea de pe oase.

Aruncă securea, scoase cuţitul şi-l apucă pe Parranog de gâtlej. Nu avu vreme, totuşi să-şi ducă gândul la bun sfârşit.